

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ฉบับเดิม พ.ศ. 2468

ข้อความเบื้องต้น บรรพ ๑ หลักทั่วไป

Wiki Portal for Centennial Project

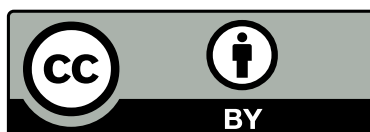
For the purpose to clarify the total concepts of the Codification of the Civil and Commercial Code in the Kingdom of Siam during the period between 1919 to 1935

—— PDF Still Version of the original [MediaWiki Instance](#) ——
(Stand: June 17, 2026)

arranged by

[Shiori Tamura](#)

- Source of the so-called "Index": [Vol. 79 of the "Archives of the History of Thai Codification"](#)
- Please, read also the consideration about ["Accuracy Question"](#) of the published "Index".

Except where otherwise noted,
content in this work is licensed
under a [Commons Attribution
4.0 International License](#)

Table of Contents

ข้อความเบื้องต้น.....1

มาตรา 1.....1	มาตรา 2.....2	มาตรา 3.....3
《References》1	《References》2	《References》3
《Comments》1	《Comments》2	《Comments》3

บรรพ ๑ หลักทั่วไป.....4

ลักษณะ ๑ บทเปิดเสร็จทั่วไป.....4

มาตรา 4.....4	มาตรา 7.....9	มาตรา 11.....14
《References》4	《References》9	《References》14
《Comments》4	《Comments》9	《Comments》14
มาตรา 5.....5	มาตรา 8.....11	มาตรา 12.....15
《References》5	《References》11	《References》15
《Comments》5	《Comments》11	《Comments》15
มาตรา 6.....6	มาตรา 9.....12	มาตรา 13.....16
《References》6	《References》12	《References》16
《Comments》6	《Comments》12	《Comments》16
มาตรา 7.....7	มาตรา 10.....13	มาตรา 14.....17
《References》7	《References》13	《References》17
《Comments》7	《Comments》13	《Comments》17

ลักษณะ ๒ บุคคล.....18

หมวด ๑ บุคคลธรรมดา.....18

ส่วนที่ ๑ สภาพบุคคล.....18

มาตรา 15.....18	《References》20	《Comments》21
《References》18	《Comments》20	มาตรา 18.....22
《Comments》18	มาตรา 17.....21	《References》22
มาตรา 16.....20	《References》21	《Comments》22

ส่วนที่ ๒ ความสามารถ.....23

มาตรา 19.....23	มาตรา 22.....26	มาตรา 25.....29
《References》23	《References》26	《References》29
《Comments》23	《Comments》26	《Comments》29
มาตรา 20.....24	มาตรา 23.....27	มาตรา 26.....30
《References》24	《References》27	《References》30
《Comments》24	《Comments》27	《Comments》30
มาตรา 21.....25	มาตรา 24.....28	มาตรา 27.....31
《References》25	《References》28	《References》31
《Comments》25	《Comments》28	《Comments》31

Table of Contents

มาตรา 28.....32	《References》37	《Comments》45
《References》32	《Comments》37	
《Comments》32		
มาตรา 29.....33	《References》38	มาตรา 39.....47
《References》33	《Comments》38	《References》47
《Comments》33		《Comments》47
มาตรา 30.....34	มาตรา 35.....40	มาตรา 40.....49
《References》34	《References》41	《References》49
《Comments》34	《Comments》41	《Comments》49
มาตรา 31.....35	มาตรา 36.....43	มาตรา 41.....50
《References》35	《References》43	《References》50
《Comments》35	《Comments》43	《Comments》50
มาตรา 32.....36	มาตรา 37.....44	มาตรา 42.....51
《References》36	《References》44	《References》51
《Comments》36	《Comments》44	《Comments》51
มาตรา 33.....37	มาตรา 38.....45	มาตรา 43.....52
	《References》45	《References》52
		《Comments》52

ส่วนที่ ๓ กฎมลำนานา.....53

มาตรา 44.....53	มาตรา 47.....56	มาตรา 50.....59
《References》53	《References》56	《References》59
《Comments》53	《Comments》56	《Comments》59
มาตรา 45.....54	มาตรา 48.....57	มาตรา 51.....60
《References》54	《References》57	《References》60
《Comments》54	《Comments》57	《Comments》60
มาตรา 46.....55	มาตรา 49.....58	มาตรา 52.....61
《References》55	《References》58	《References》61
《Comments》55	《Comments》58	《Comments》61

ส่วนที่ ๔ สาบศูนย.....62

มาตรา 53.....62	มาตรา 58.....69	มาตรา 63.....74
《References》62	《References》69	《References》74
《Comments》62	《Comments》69	《Comments》74
มาตรา 54.....64	มาตรา 59.....70	มาตรา 64.....75
《References》64	《References》70	《References》75
《Comments》64	《Comments》70	《Comments》75
มาตรา 55.....66	มาตรา 60.....71	มาตรา 65.....77
《References》66	《References》71	《References》77
《Comments》66	《Comments》71	《Comments》77
มาตรา 56.....67	มาตรา 61.....72	มาตรา 66.....78
《References》67	《References》72	《References》78
《Comments》67	《Comments》72	《Comments》78
มาตรา 57.....68	มาตรา 62.....73	มาตรา 67.....80
《References》68	《References》73	《References》80
《Comments》68	《Comments》73	《Comments》80

Table of Contents

หมวด ๒ นิติบุคคล.....	81
------------------------------	-----------

ส่วนที่ ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป.....	81
---	-----------

มาตรา 68.....81 《References》81 《Comments》81 มาตรา 69.....82 《References》82 《Comments》82 มาตรา 70.....83 《References》83 《Comments》83 มาตรา 71.....84 《References》84 《Comments》84 มาตรา 72.....85	《References》85 《Comments》85 มาตรา 73.....86 《References》86 《Comments》86 มาตรา 74.....87 《References》87 《Comments》87 มาตรา 75.....88 《References》88 《Comments》88 มาตรา 76.....89 《References》89	《Comments》89 มาตรา 77.....91 《References》91 《Comments》91 มาตรา 78.....92 《References》92 《Comments》92 มาตรา 79.....93 《References》93 《Comments》93 มาตรา 80.....94 《References》94 《Comments》94
--	--	--

ส่วนที่ ๒ มุลนิธิ.....	95
-------------------------------	-----------

มาตรา 81.....95 《References》95 《Comments》95 มาตรา 82.....96 《References》96 《Comments》96 มาตรา 83.....98 《References》98 《Comments》98 มาตรา 84.....99 《References》99 《Comments》99 มาตรา 85.....100 《References》100 《Comments》100 มาตรา 86.....101 《References》101	《Comments》101 มาตรา 87.....102 《References》102 《Comments》102 มาตรา 88.....103 《References》103 《Comments》103 มาตรา 89.....104 《References》104 《Comments》104 มาตรา 90.....105 《References》105 《Comments》105 มาตรา 91.....106 《References》106 《Comments》106 มาตรา 92.....107	《References》107 《Comments》107 มาตรา 93.....108 《References》108 《Comments》108 มาตรา 94.....110 《References》110 《Comments》110 มาตรา 95.....111 《References》111 《Comments》111 มาตรา 96.....112 《References》112 《Comments》112 มาตรา 97.....114 《References》114 《Comments》114
---	---	---

ลักษณะ ๓ ทรัพย์.....	115
-----------------------------	------------

มาตรา 98.....115 《References》115 《Comments》115 มาตรา 99.....116 《References》116	《Comments》116 มาตรา 100.....117 《References》117 《Comments》117 มาตรา 101.....118	《References》118 《Comments》118 มาตรา 102.....119 《References》119 《Comments》119
---	---	--

Table of Contents

มาตรา 103.....120	มาตรา 106.....123	มาตรา 109.....126
《References》120	《References》123	《References》126
《Comments》120	《Comments》123	《Comments》126
มาตรา 104.....121	มาตรา 107.....124	มาตรา 110.....128
《References》121	《References》124	《References》128
《Comments》121	《Comments》124	《Comments》128
มาตรา 105.....122	มาตรา 108.....125	มาตรา 111.....130
《References》122	《References》125	《References》130
《Comments》122	《Comments》125	《Comments》130

ลักษณะ ๔ นิตินกรรม.....132

หมวด ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป.....132

มาตรา 112.....132	《Comments》133	《References》135
《References》132	มาตรา 114.....134	《Comments》135
《Comments》132	《References》134	มาตรา 116.....136
มาตรา 113.....133	《Comments》134	《References》136
《References》133	มาตรา 115.....135	《Comments》136

หมวด ๒ แสดงเจตนา.....138

มาตรา 117.....138	《References》146	《Comments》151
《References》138	《Comments》146	มาตรา 128.....152
《Comments》138	มาตรา 123.....147	《References》152
มาตรา 118.....139	《References》147	《Comments》152
《References》139	《Comments》147	มาตรา 129.....153
《Comments》139	มาตรา 124.....148	《References》153
มาตรา 119.....141	《References》148	《Comments》153
《References》141	《Comments》148	มาตรา 130.....154
《Comments》141	มาตรา 125.....149	《References》154
มาตรา 120.....143	《References》149	《Comments》154
《References》143	《Comments》149	มาตรา 131.....156
《Comments》143	มาตรา 126.....150	《References》156
มาตรา 121.....144	《References》150	《Comments》156
《References》144	《Comments》150	มาตรา 132.....157
《Comments》144	มาตรา 127.....151	《References》157
มาตรา 122.....146	《References》151	《Comments》157

หมวด ๓ โหมะและโมหิยะกรรม.....158

มาตรา 133.....158	《Comments》159	《References》161
《References》158	มาตรา 135.....160	《Comments》161
《Comments》158	《References》160	มาตรา 137.....162
มาตรา 134.....159	《Comments》160	《References》162
《References》159	มาตรา 136.....161	《Comments》162

Table of Contents

มาตรา 138.....163	มาตรา 140.....165	มาตรา 142.....167
《References》163	《References》165	《References》167
《Comments》163	《Comments》165	《Comments》167
มาตรา 139.....164	มาตรา 141.....166	มาตรา 143.....169
《References》164	《References》166	《References》169
《Comments》164	《Comments》166	《Comments》169

หมวด ๔ เงื่อนไขและเงื่อนไขเริ่มต้นหรือเวลาสิ้นสุด.....170

มาตรา 144.....170	มาตรา 148.....175	มาตรา 152.....181
《References》170	《References》175	《References》181
《Comments》170	《Comments》175	《Comments》181
มาตรา 145.....171	มาตรา 149.....177	มาตรา 153.....182
《References》171	《References》177	《References》182
《Comments》171	《Comments》177	《Comments》182
มาตรา 146.....173	มาตรา 150.....179	มาตรา 154.....183
《References》173	《References》179	《References》183
《Comments》173	《Comments》179	《Comments》183
มาตรา 147.....174	มาตรา 151.....180	มาตรา 155.....184
《References》174	《References》180	《References》184
《Comments》174	《Comments》180	《Comments》184

ลักษณะ ๕ ระยะเวลา.....185

มาตรา 156.....185	《References》187	《Comments》190
《References》185	《Comments》187	มาตรา 161.....191
《Comments》185	มาตรา 159.....189	《References》191
มาตรา 157.....186	《References》189	《Comments》191
《References》186	《Comments》189	มาตรา 162.....192
《Comments》186	มาตรา 160.....190	《References》192
มาตรา 158.....187	《References》190	《Comments》192

ลักษณะ ๖ อายุความ.....193

มาตรา 163.....193	《Comments》200	《Comments》204
《References》193	มาตรา 167.....201	มาตรา 171.....205
《Comments》193	《References》201	《References》205
มาตรา 164.....194	《Comments》201	《Comments》205
《References》194	มาตรา 168.....202	มาตรา 172.....206
《Comments》194	《References》202	《References》206
มาตรา 165.....195	《Comments》202	《Comments》206
《References》197	มาตรา 169.....203	มาตรา 173.....208
《Comments》197	《References》203	《References》208
มาตรา 166.....200	《Comments》203	《Comments》208
《References》200	มาตรา 170.....204	มาตรา 174.....209
	《References》204	

Table of Contents

《References》.....209		《References》.....225
《Comments》.....209		《Comments》.....225
มาตรา 175.....210	มาตรา 181.....217	มาตรา 188.....226
《References》.....210	《References》.....217	《References》.....226
《Comments》.....210	《Comments》.....217	《Comments》.....226
มาตรา 176.....211	มาตรา 182.....218	มาตรา 189.....227
《References》.....211	《References》.....218	《References》.....227
《Comments》.....211	《Comments》.....218	《Comments》.....227
มาตรา 177.....212	มาตรา 183.....219	มาตรา 190.....228
《References》.....212	《References》.....219	《References》.....228
《Comments》.....212	《Comments》.....219	《Comments》.....228
มาตรา 178.....213	มาตรา 184.....220	มาตรา 191.....229
《References》.....213	《References》.....220	《References》.....229
《Comments》.....213	《Comments》.....220	《Comments》.....229
มาตรา 179.....215	มาตรา 185.....222	มาตรา 192.....230
《References》.....215	《References》.....222	《References》.....230
《Comments》.....215	《Comments》.....222	《Comments》.....230
มาตรา 180.....216	มาตรา 186.....224	มาตรา 193.....232
《References》.....216	《References》.....224	《References》.....232
《Comments》.....216	《Comments》.....224	《Comments》.....232
	มาตรา 187.....225	

ข้อความเบื้องต้น

← Previous Section | [Next Section](#) →

มาตรา 1

- กฎหมายนี้ให้เรียกว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

Section 1. (Draft in English from [Vol.79](#))

- This law shall be called the Civil and Commercial Code.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [1](#)
2. New Text (1992): [1](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.1:
 - กฎหมายนี้ให้เรียกว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา 2

- ให้ใช้ประมวลกฎหมายนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนมกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๘ เป็นต้นไป

Section 2. (Draft in English from [Vol.79](#))

- It shall come into force on the 1st date of January B E. 2467.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [2](#)
2. New Text (1992): [2](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.2:
 - ให้ใช้ประมวลกฎหมายนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนมกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๗ เป็นต้นไป

มาตรา 3

- ตั้งแต่วันที่ใช้ประมวลกฎหมายนี้สืบไป ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในประมวลกฎหมายนี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งประมวลกฎหมายนี้

Section 3. (Draft in English from [Vol.79](#))

- On and from the day of operation of this Code, all other laws, bye laws and regulations in so far as they deal with matters governed by this Code or are inconsistent with its provisions shall be repealed.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [3](#)
2. New Text (1992): [3](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.3:
 - ตั้งแต่วันที่ใช้ประมวลกฎหมายนี้สืบไป ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในประมวลกฎหมายนี้ กฎซึ่งแย้งกับบทแห่งประมวลกฎหมายนี้

บรรพ ๑ หลักทั่วไป

ลักษณะ ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

[← Previous Section](#) | [Next Section →](#)

มาตรา 4

- กฎหมายนั้น ท่านว่าต้องใช้ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใดๆ แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้นๆ
- เมื่อใดไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามคลองจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น
- ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ท่านให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นไม่มีด้วยซ้ำ ท่านให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป

Section 4. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] The law must be applied in all cases which comes within the letter or the spirit of any of its provisions.
- [II] Where no provision is applicable the case shall be decided according to the local custom.
- [III] If there is no such custom, the case shall be decided by analogy to the provision most nearly applicable, and, in default of such provision, by the general principles of law.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[13](#), [14](#)]
2. New Text (1992): [4](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [S.C.1](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Swiss Civil Code (1907), Art.1:
 - The Code applies to all legal questions for which it contains a provision in its terms or its exposition. If no command can be taken from the statute, then the judge shall pronounce in accordance with the customary law, and failing that, according to the rule which he as a legislator would adopt. He should be guided therein by approved precept and tradition.

มาตรา 5

- ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี ท่านว่าบุคคลทุกคนต้องกระทำโดยสุจริต

Section 5. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Every person must in the exercise of his rights and in the performance of his obligations act in good faith.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[17](#)]
2. New Text (1992): [5](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[242](#)]
5. Miscellaneous: * [S.C.2](#) [=[S.C.2 par.1](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Swiss Civil Code (1907), Art.2:
 - [I] Everyone must, in the exercise of his rights and in the performance of his duties, act with truth and faith.
 - [II] The open misuse of a right finds no protection in the law.

มาตรา 6

- ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต

Section 6. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Every person is presumed to be acting in good faith.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [18](#)
2. New Text (1992): [6](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [S.C.3 par.1](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.18:
 - ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต

มาตรา 7

- ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กัน และดอกเบี้ยนั้นมิได้กำหนดอัตราไว้ โดยนิติกรรม หรือโดยบทกฎหมายอันใดอันหนึ่งชัดแจ้งไซ้ ท่านให้ใช้อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี

Section 7. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Whenever interest is to be paid, and the rate is not fixed by juristic act or by an express provision of a law, it shall be 7 1/2 per cent per year.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [22](#)
2. New Text (1992): [7](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[404](#)], [J.Com.276](#)
4. Gr. Code (1896): [246](#), [G.Com.352](#)
5. Miscellaneous: [Fr.1907](#); *S.O.73 [=S.O.73 par.1]*

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.22:
 - ถ้าส่งดอกเบี้ยเมื่อใดๆ และดอกเบี้ยนั้นมิได้กำหนดอัตราไว้โดยสัญญา กฎหมาย ท่านให้ใช้อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อไป

The other sources are as follows:

- Japanese Commercial Code (1899), Art.276:
 - The rate of legal interest as to an obligation arising out of a commercial transaction is six per cent per annum.
- German Commercial Code (1897), Sec.352:
 - [I] The rate of interest implied by law as payable in bilateral mercantile transactions, including interest due in the event of delay in the performance of an obligation, is 5 per cent. The same rate of interest is payable in respect of a debt arising out of such a contract where there is an express stipulation for the payment of interest, but the rate thereof is not specified.
 - [II] Wherever by this Code interest is made payable without the rate thereof being specified, such interest is to be payable at the rate of 5 per cent.
- French Civil Code (1804), Art.1907:

- [I] Interest is legal or conventional. Legal interest is that fixed by the law. Conventional interest may exceed that of the law in all cases where the law does not prohibit it.
- [II] The rate of conventional interest must be fixed in writing.
- [Schweizerlisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.73:
 - [I] Geht die Schuldpflicht auf Zahlung von Zinsen und ist deren Höhe weder durch Vertrag noch durch Gesetz oder Ordnung bestimmt, so sind Zinse zu fünf vom Hundert für das Jahr zu bezahlen.
 - [II] Dem öffentlichen Rechte bleibt es vorbehalten, Bestimmungen gegen Mißbräuche im Zinswesen aufzustellen.

มาตรา 7

- ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กัน และดอกเบี้ยนั้นมิได้กำหนดอัตราไว้ โดยนิติกรรม หรือโดย บทกฎหมายอันใดอันหนึ่งชัดแจ้งไซ้ ท่านให้ใช้อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี

Section 7. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Whenever interest is to be paid, and the rate is not fixed by juristic act or by an express provision of a law, it shall be 7 1/2 per cent per year.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [22](#)
2. New Text (1992): [7](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[404](#)], [J.Com.276](#)
4. Gr. Code (1896): [246](#), [G.Com.352](#)
5. Miscellaneous: [Fr.1907](#); *S.O.73 [=S.O.73 par.1]*

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.22:
 - ถ้าส่งดอกเบี้ยเมื่อใดๆ และดอกเบี้ยนั้นมิได้กำหนดอัตราไว้โดยสัญญา กฎหมาย ท่านให้ใช้อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อไป

The other sources are as follows:

- Japanese Commercial Code (1899), Art.276:
 - The rate of legal interest as to an obligation arising out of a commercial transaction is six per cent per annum.
- German Commercial Code (1897), Sec.352:
 - [I] The rate of interest implied by law as payable in bilateral mercantile transactions, including interest due in the event of delay in the performance of an obligation, is 5 per cent. The same rate of interest is payable in respect of a debt arising out of such a contract where there is an express stipulation for the payment of interest, but the rate thereof is not specified.
 - [II] Wherever by this Code interest is made payable without the rate thereof being specified, such interest is to be payable at the rate of 5 per cent.
- French Civil Code (1804), Art.1907:

- [I] Interest is legal or conventional. Legal interest is that fixed by the law. Conventional interest may exceed that of the law in all cases where the law does not prohibit it.
- [II] The rate of conventional interest must be fixed in writing.
- [Schweizerlisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.73:
 - [I] Geht die Schuldpflicht auf Zahlung von Zinsen und ist deren Höhe weder durch Vertrag noch durch Gesetz oder Ordnung bestimmt, so sind Zinse zu fünf vom Hundert für das Jahr zu bezahlen.
 - [II] Dem öffentlichen Rechte bleibt es vorbehalten, Bestimmungen gegen Mißbräuche im Zinswesen aufzustellen.

มาตรา 8

- คำว่า"เหตุสุดวิสัย"หมายความว่า เหตุใดๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลพิบัติก็ดี ไม่มีใครจะอาจป้องกันได้ แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้น จะได้จัดการระมัดระวังตามสมควร อันพึงคาดหมายได้จากบุคคลนั้นในฐานะเช่นนั้น

Section 8. (Draft in English from [Vol.79](#))

- "Force majeure" denotes any event the happening or pernicious result of which could not be prevented even though a person against whom it happened or threatened to happen were to take such appropriate care as might be expected from him in his situation.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [[9](#)]
2. New Text (1992): [8](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: de Becker p.210

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.9:
 - คำว่า "เหตุสุดวิสัย" หมายความว่าเหตุการณ์ใดๆ ซึ่งไม่อยู่ในอำนาจของบุคคล และบุคคลนั้นแม้จะได้ระมัดระวังดังจะพึงคาดหมายได้แต่วิญญูชนแล้ว ก็ไม่อาจก้าวล่วงเสียได้

The miscellaneous source is as follows:

- [The comment by de Becker](#) to [Art.275](#) of the Japanese Civil Code (1896,98):
 - "Vis major" (fu-kakoryohu) denotes an event the happening or pernicious results of which could not be prevented even though a person against whom it happened or threatened to happen were to adopt measures appropriate to his situation (Supreme Court, 25th Nov., 1919).

มาตรา 9

- เมื่อมีกิจการอันใดซึ่งกฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือไซ้ ท่านว่าบุคคลผู้จะต้องทำหนังสือไม่จำเป็นต้องเขียนเอง แต่หนังสือนั้นต้องลงลายมือชื่อของบุคคลนั้น
- ถ้าบุคคลผู้ใดใช้ตราประทับแทนลงลายมือชื่ออยู่เป็นปกติ การประทับตราเช่นนั้น ท่านว่าเสมอกับลงลายมือชื่อ
- ลายพิมพ์นิ้วมือ แง่ใด หรือเครื่องหมายอื่นทำนองเช่นนั้นก็ดี ทำลงในเอกสาร หากมีพยานลงลายมือชื่อรับรองไว้ด้วยสองคนแล้ว ท่านว่าเสมอกับลงลายมือชื่อ

Section 9. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] Whenever a writing is required by law, it is not necessary that it be written by the person from whom it is required, but it must bear his signature.
- [II] If a person is in the habit of affixing a seal in lieu of signature, the affixing of such seal is equivalent to a signature.
- [III] A finger print, cross or other such mark affixed to a document is equivalent to a signature if it is certified by the signature of two witnesses.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [15](#)
2. New Text (1992): [9](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.15:
 - เมื่อมีกิจการอันใดซึ่งกฎหมายต้องการให้ทำเป็นหนังสือไซ้ ท่านว่าบุคคลผู้จะต้องทำหนังสือให้ ฤๅผู้เป็นคู่กรณีในหนังสือนั้นไม่จำเป็นจะต้องเขียนหนังสือเอง แต่หนังสือนั้นต้องลงลายมือชื่อของบุคคลนั้นๆ

มาตรา 10

- เมื่อความข้อใดข้อหนึ่งในเอกสารอาจตีความได้เป็นสองนัย นัยไหนจะทำให้เป็นผลบังคับได้ ท่านให้ถือเอาตามนัยนั้นดีกว่าที่จะถือเอาอันที่ไร้ผล

Section 10. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When a clause in a document can be interpreted in two senses, that sense is to be preferred which gives some effect rather than that which would give no effect.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [26](#)
2. New Text (1992): [10](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Fr.1157](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- French Civil Code (1804), Art.1157:
 - When a clause is susceptible of two meanings, it must rather be understood in that according to which it may have some effect, than in that whereby it cannot produce any.

มาตรา 11

- ในกรณีที่มีข้อสงสัย ท่านให้ตีความไปในทางที่เป็นคุณแก่คู่กรณีฝ่ายซึ่งจะเป็นผู้ต้องเสียในมูลหนี้

Section 11. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In case of doubt the interpretation shall be in favour of the party who incurs the obligation.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [21](#)
2. New Text (1992): [11](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Fr.1162](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- French Civil Code (1804), Art.1162:
 - In case of doubt, the agreement is interpreted against him who has stipulated, and in favour of him who has contracted the obligation.

มาตรา 12

- ลงจำนวนเงิน หรือปริมาณในเอกสารด้วยตัวอักษรและตัวเลข ถ้าตัวอักษรกับตัวเลขทั้งสองอย่างนั้นไม่ตรงกัน และศาลมีอาจหยั่งทราบเจตนาอันแท้จริงได้ไซ้ให้ฟังเอาจำนวนเงิน หรือปริมาณซึ่งเขียนเป็นตัวอักษรนั้นเป็นประมาณ

Section 12. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Whenever a sum or quantity is expressed in letters and in figures, and the two expressions do not agree, and the Court cannot ascertain the real intention, the expression in letters shall be held good.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [27](#)
2. New Text (1992): [12](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Bill of Exchange Act.9 No.2](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.27:
 - ลงจำนวนเงินปริมาณในเอกสารด้วยตัวอักษรและตัวเลข ถ้าตัวอักษรกับตัวเลขทั้งสองอย่างนั้นไม่ตรงกัน และศาลมีอาจหยั่งทราบเจตนาอันแท้จริงได้ไซ้ให้ฟังเอาจำนวนเงินปริมาณซึ่งเขียนเป็นตัวอักษรเป็นประมาณ

The other miscellaneous source is as follows:

- Bill of Exchange Act (1882), Art.9 No.2:
 - (2.) Where the sum payable is expressed in words and also in figures, and there is a discrepancy between the two, the sum denoted by the words is amount payable.

มาตรา 13

- ถ้าจำนวนเงินหรือปริมาณได้แสดงไว้เป็นตัวอักษรหลายแห่ง หรือตัวเลขหลายแห่ง แต่ที่แสดงไว้หลายแห่งนั้นไม่ตรงกัน และศาลมีอาจหยั่งทราบเจตนาอันแท้จริงได้ไซ้ให้ฟังเอาจำนวนหรือปริมาณน้อยที่สุดเป็นประมาณ

Section 13. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Whenever a sum or quantity is expressed several times in letters or several times in figures, and the several expressions do not agree, and the Court cannot ascertain the real intention, the lowest expression shall be held good.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [28](#)
2. New Text (1992): [13](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.1327](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923). Sec.28:
 - ถ้าจำนวนเงินปริมาณได้แสดงไว้เป็นตัวอักษรหลายแห่ง ฤตัวเลขหลายแห่ง แต่ที่แสดงไว้หลายแห่งนั้นไม่ตรงกัน และศาลมีอาจหยั่งทราบเจตนาอันแท้จริงได้ไซ้ให้ฟังเอาจำนวนเงินปริมาณน้อยที่สุดเป็นประมาณ

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.1327:
 - When the sum expressed in the body of the instrument is different from that which is expressed in the "bon," the obligation is presumed only to extend to the smaller sum, even when the act, as well as the "bon," are written throughout by the hand of the party bound, unless it can be proved on whose part the mistake lies.

มาตรา 14

- ถ้าเอกสารทำขึ้นไว้เป็นสองภาษา เป็นภาษาไทยภาษาหนึ่ง ภาษาอื่นภาษาหนึ่ง แต่ข้อความในสองภาษานั้นแตกต่างกัน และศาลมีอาจยังทราบเจตนาของคู่กรณีได้ว่าจะให้ใช้ภาษาใดบังคับไซ้ร้ ท่านถือเอาภาษาไทยบังคับ

Section 14. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Whenever a document is executed in two versions, one in the Siamese language, the other in another language, and there are discrepancies between the two versions, and the Court cannot ascertain which version was intended to govern, the document executed in the Siamese language shall govern.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [29](#)
2. New Text (1992): [14](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model would be:

- Old Text (1923), Sec.29:
 - ถ้าเอกสารทำขึ้นไว้เป็นสองภาษา เป็นภาษาไทยภาษาหนึ่ง ภาษาอื่นภาษาหนึ่ง แต่ข้อความในสองภาษาแตกต่างกัน และศาลมีอาจยังทราบเจตนาของคู่กรณีได้ว่าจะให้ใช้ภาษาใดบังคับไซ้ร้ ท่านให้ถือเอาภาษาไทยบังคับ

ลักษณะ ๒ บุคคล

หมวด ๑ บุคคลธรรมดา

ส่วนที่ ๑ สภาพบุคคล

[← Previous Section](#) | [Next Section →](#)

มาตรา 15

- สภาพบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารก และสุดสิ้นลงเมื่อตาย
- ทารกในครรภ์มารดาก็สามารถมีสิทธิต่างๆ ได้ หากว่าภายหลังเกิดมารอดอยู่

Section 15. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Personality begins with the full completion of birth as a living child and ends with death.
- A child "en ventre sa mere" is capable of rights provided that it is thereafter born alive.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [39](#)
2. New Text (1992): [15](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[1](#)], [968]
4. Gr. Code (1896): [[1](#)], [1912]
5. Miscellaneous: [S.31](#) [=S.C.31]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.39:
 - [I] สภาพบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารก และสุดสิ้นลงเมื่อตาย
 - [II] ทารกในครรภ์มารดา สามารถจะมีสิทธิบางอย่างที่กฎหมายบ่งไว้โดยเฉพาะ หากว่าภายหลังเกิดมารอดอยู่

The other sources are as follows:

- [Japanese Civil Code \(1896,98\)](#), Art.968:
 - [I] A child in the womb is regarded as if already born in respect to succession to a house.
 - [II] The provisions of the preceding Paragraph do not apply when the child in the womb is born dead.
- German Civil Code (1896), Sec.1912:
 - A curator is appointed for a child en ventre sa mère to protect its future rights so far as such rights require protection. The right to

protect such rights belongs, however, to the father or mother if the child would have been under his or her parental power had it been already born.

- Swiss Civil Code (1907), Art.31:
 - The personality begins with life after the completed birth and end with death. Before birth the child is capable of rights, with the proviso that it shall be born alive.

มาตรา 16

- ถ้าเป็นพันวิสัยที่จะรู้วันเกิดของบุคคลผู้ใด ท่านให้นับอายุของบุคคลผู้นั้นตั้งแต่วันต้นแห่งปี ประดิทินหลวงซึ่งเป็นปีที่บุคคลผู้นั้นเกิด

Section 16. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If it is not possible to ascertain the date of birth of a person, his age is calculated from the first day of the official year during which such birth took place.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [41](#)
2. New Text (1992): [16](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: Conscription Law.

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.41:
 - ถ้าเป็นพันวิสัยที่จะหยั่งรู้วันเกิดของบุคคลผู้ใด ท่านให้นับอายุบุคคลผู้นั้นตั้งแต่วันปลายแห่งปีปฏิทินหลวงซึ่งเป็นปีที่บุคคลผู้นั้นเกิด

มาตรา 17

- ถ้าบุคคลหลายคนถึงชีวิตันตรายในเหตุภัยอันตรายร่วมกัน และเป็นการพ้นวิสัยที่จะกำหนดได้ว่าคนไหนถึงชีวิตันตรายก่อนหลังไซ้ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าตายพร้อมกัน

Section 17. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When several persons have perished in a common peril, and it is not possible to determine which of them perished first, they will be presumed to have died simultaneously.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [17](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [20](#)
5. Miscellaneous: * [Br.11](#); [S.32](#) [= [S.C.32 sent.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.11:
 - If two or more persons should decease on the same occasion, it not being possible to determine which of them perished first, they will be presumed to have died simultaneously.

The other miscellaneous sources is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.32:
 - He who in the exercise of a right relies upon the fact that a person may be living or dead, or was alive at a certain time, or survived another person, must present the proof thereof. In case it cannot be proven that of several deceased persons that one survived the others, then all are presumed to have died simultaneously.

มาตรา 18

- สิทธิของบุคคลในการที่จะใช้นามอันชอบที่จะใช้ได้นั้น ถ้ามีบุคคลอื่นโต้แย้งก็ดี หรือบุคคลผู้เจ้าของนามนั้นต้องเสื่อมเสียประโยชน์เพราะการที่มีผู้อื่นมาใช้นามเดียวกันโดยมิได้รับอำนาจให้ใช้ได้ก็ดี ท่านว่าบุคคลผู้เจ้าของนามจะเรียกให้บุคคลอื่นนั้นระงับความเสียหายก็ได้ ถ้าและเป็นทีที่พึงวิตกว่าจะต้องเสียหายอยู่สืบไป จะร้องขอต่อศาลให้สั่งห้ามก็ได้

Section 18. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the right to use of a name by a person entitled to it is disputed by another, or if the interest of the person entitled is injured by the fact that another uses the same name without authority, then the person entitled may demand from the other abatement of the injury. If a continuance of the injury is to be apprehended, he may apply for an injunction.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [\[42\]](#)
2. New Text (1992): [18](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [12](#)
5. Miscellaneous: [\[S.C.29\]](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.12:
 - If the right to the use of a name by a person entitled to it is disputed by another, or if the interest of the person entitled is injured by the fact that another uses the same name without authority, then the person entitled may demand from the other abatement of the injury. If a continuance of the injury is to be apprehended, he may apply for an injunction.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.29:
 - If the bearing of one's name is called into question he can sue for the determination of his right. If any one is injured by another's usurping his name he can sue for the cessation of this usurpation, as well as for compensation for damages, and where the manner of the injury justifies it, demand payment of a sum of money in satisfaction.

มาตรา 19

- เมื่อมีอายุยี่สิบปีบริบูรณ์ บุคคลย่อมพ้นจากภาวะผู้เยาว์ และบรรลุนิติภาวะ

Section 19. (Draft in English from [Vol.79](#))

- On completion of twenty years of age a person ceases to be a minor and becomes Sui Juris.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [\[40\]](#)
2. New Text (1992): [19](#)
3. Jp. Code (1896,98): [3](#)
4. Gr. Code (1896): [2](#)
5. Miscellaneous: [S.14](#) [=S.C.14]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.40:
 - บุคคลย่อมเข้าภาวะเป็นผู้ใหญ่ เมื่อมีอายุยี่สิบปีบริบูรณ์ ฤเมื่อทำการสมรสแล้ว

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.14:
 - He is of age who has completed his twentieth year. Marriage makes him of age.

มาตรา 20

- ผู้เยาว์ย่อมบรรลุนิติภาวะเมื่อทำการสมรส หากการสมรสนั้นได้ทำเมื่อฝ่ายชายผู้เยาว์มีอายุสิบเจ็ดปี และฝ่ายหญิงผู้เยาว์มีอายุสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว

Section 20. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A minor becomes Sui Juris upon marriage provided that the male minor marries after the completion of his seventeen years and the female minor after the completion of her fifteen years.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [\[40\]](#)
2. New Text (1992): [20](#)
3. Jp. Code (1896,98): **765**
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [S.14 \[=S.C.14\]](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.40:
 - บุคคลย่อมเข้าภาวะเป็นผู้ใหญ่ เมื่อมีอายุยี่สิบปีบริบูรณ์ ฤเมื่อทำการสมรสแล้ว

The other sources are as follows:

- [Japanese Civil Code \(1896,98\)](#), Art.765:
 - A man cannot marry before he has attained full seventeen years, and a woman before she has attained full fifteen years.
- Swiss Civil Code (1907), Art.14:
 - He is of age who has completed his twentieth year. Marriage makes him of age.

มาตรา 21

- อันผู้เยาว์จะทำนิติกรรมใดๆ ต้องได้รับความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน บรรดาการใดๆ อันผู้เยาว์ได้ทำลงปราศจากความยินยอมเช่นนั้น ท่านว่าเป็นโมฆียะ เว้นแต่ที่กล่าวไว้ในมาตราทั้งสี่ต่อไปนี้

Section 21. (Draft in English from [Vol.79](#))

- For the doing of a juristic act, a minor must obtain the consent of his legal representative. All acts done by him without such consent are voidable except in the four following sections.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [46](#)
2. New Text (1992): [21](#)
3. Jp. Code (1896,98): [4](#)
4. Gr. Code (1896): [[107](#)]
5. Miscellaneous: [S.C.19](#) [=S.C.19 par.1]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.46:
 - ผู้เยาว์นั้น ถือว่าเป็นผู้ไร้ความสามารถ บันดาลการใดๆ อันเขาได้ทำลง ถ้าผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ได้อนุมัติด้วยแล้ว การนั้นย่อมเป็นโมฆียะ เว้นไว้แต่ที่มีบทบัญญัติไว้ในมาตราทั้งสามต่อไปนี้

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.19:
 - [I] Persons with capacity of judgment, but minors or incapacitated, can obligate themselves in their transactions only with the consent of their legal representatives. Without this consent they may accept voluntary benefits and exercise rights belonging to them by reason of their personality.
 - [II] They are responsible for damage caused by their unlawful acts.

มาตรา 22

- ผู้เยาว์อาจทำการใดๆ ได้ทั้งสิ้น หากเป็นเพียงเพื่อจะได้ไปซึ่งสิทธิอันใดอันหนึ่ง หรือเป็นการเพื่อให้หลุดพ้นจากหน้าที่อันใดอันหนึ่ง

Section 22. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A minor can do all acts by which he merely acquires a right or is freed from a duty.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [47](#)
2. New Text (1992): [22](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [4 \[=4 par.1 sent.2\]](#)
4. Gr. Code (1896): [[107](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.19 par.1 sent.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.4:
 - [I] A minor must obtain the consent of his legal representative to do juristic acts, with the exception of acts by which he simply acquires rights or avoids duties.
 - [II] Acts contrary to the provisions of the preceding paragraph may be annulled.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Sec.19:
 - [I] Persons with capacity of judgment, but minors or incapacitated, can obligate themselves in their transactions only with the consent of their legal representatives. Without this consent they may accept voluntary benefits and exercise rights belonging to them by reason of their personality.
 - [II] They are responsible for damage caused by their unlawful acts.

มาตรา 23

- ผู้เยาว์อาจทำการใดๆ ได้ทั้งสิ้นซึ่งเป็นการต้องทำเองจะเพาะตัว

Section 23. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A minor can do all acts which are strictly personal.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [48](#)
2. New Text (1992): [23](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [S.C.19](#) [= [S.C.19 par.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.48:
 - ผู้เยาว์จะทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งว่าโดยสภาพของการนั้น ไม่อาจจะให้ผู้แทนทำแทนได้ เช่นว่าการสมรส ฤๅทำสัตยาธิษฐาน เป็นต้น ก็อาจจะทำโดยลำพังเองได้ เพียงที่มีกฎหมายอนุญาตไว้ในการนั้นๆ

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.19:
 - [I] Persons with capacity of judgment, but minors or incapacitated, can obligate themselves in their transactions only with the consent of their legal representatives. Without this consent they may accept voluntary benefits and exercise rights belonging to them by reason of their personality.
 - [II] They are responsible for damage caused by their unlawful acts.

มาตรา 24

- ผู้เยาว์อาจทำการใดๆ ได้ทั้งสิ้นซึ่งเป็นการสมแก่ฐานะานุรูปแห่งตน และเป็นการอันจำเป็นเพื่อเลี้ยงชีพตามสมควร

Section 24. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A minor can do all acts which are suitable to his condition in life, and actually required for his reasonable needs.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [49](#)
2. New Text (1992): [24](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Jenks 50](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Old Text (1923), Sec.49:
 - ผู้เยาว์จะทำการทั้งปวง ซึ่งเป็นธรรมเนียมในทางครองชีพอยู่ปกติทุกวัน ตามควรแก่อายุ กำลังทรัพย์ และฐานะของตน ก็อาจจะทำโดยลำพังตนเองได้
- [Secondary model] A Digest of English Civil Law by Edward Jenks (1905), Sec.50:
 - A minor can enter into a binding contract, expressed or implied, to pay a reasonable price for goods and services, of a nature suitable to his condition in life, and actually required by him for his reasonable comfort (“Necessaries”).

มาตรา 25

- ผู้เยาว์อาจทำพินัยกรรมได้เมื่ออายุสิบห้าปีบริบูรณ์

Section 25. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A minor, after completing fifteen years of age, can make a will.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [25](#)
3. Jp. Code (1896,98): * **1061**
4. Gr. Code (1896): [[2229 par.2](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.467](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- [Japanese Civil Code \(1896,98\)](#), Art.1061:
 - A person who is at least full fifteen years of age can make a Will.

The other source are as follows:

- German Civil Code (1896), Sec.2229:
 - [I] A person who is limited in disposing capacity does not require the consent of his statutory agent for making a will.
 - [II] A minor may not make a will until he has completed his sixteenth year of age (g).
 - [III] A person who is interdicted on account of feeble-mindedness, prodigality or habitual drunkenness, may not make a will. Such incapacity begins immediately on the presentation of the application, by virtue of which the interdiction takes place.
- Swiss Civil Code (1907), Art.467:
 - Whoever is capable of judgment, and is eighteen years old, is empowered to dispose of his property by last will, with due observance of the legal restrictions and forms.

มาตรา 26

- ถ้าผู้แทนโดยชอบธรรมอนุญาตให้ผู้เยาว์จำหน่ายทรัพย์สินเพื่อการอันใดอันหนึ่งอันใดได้ระบุให้ ท่านว่าผู้เยาว์จะจำหน่ายทรัพย์สินนั้นเป็นประการใดภายในขอบของการที่ระบุให้นั้นก็ทำได้ตามใจสมัคร อนึ่ง ถ้าได้รับอนุญาตให้จำหน่ายทรัพย์สินโดยมิได้ระบุว่าการอันใดผู้เยาว์ก็จำหน่ายได้ตามใจสมัคร

Section 26. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When the legal representative permits a minor to dispose of property for a purpose specified by him, the minor may within the limits of such purpose dispose of it at his pleasure. He may do the same as to property which he has been permitted to dispose of without any purpose being specified.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [26](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [5](#)
4. Gr. Code (1896): [[110](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.5:
 - With regard to property of which the disposition has been authorized for a purpose specified by his legal representative, a minor may freely dispose of it within the limit of such purpose. The same applies to the disposition of property which he has been authorized to dispose of without specifying any purpose.

มาตรา 27

- ผู้เยาว์จะขออนุญาตผู้แทนโดยชอบธรรมเพื่อทำกิจการค้าขายรายหนึ่งหรือหลายรายก็ได้ ถ้าผู้แทนโดยชอบธรรมไม่อนุญาต และผู้เยาว์ร้องขอต่อศาลๆ จะมีคำสั่งมอบอำนาจให้ผู้เยาว์ทำกิจการค้าขายก็ได้ เมื่อเห็นว่าการนั้นจะเป็นคุณประโยชน์แก่ผู้เยาว์

Section 27. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A minor may ask permission from his legal representative to carry on one or more businesses. In case of refusal by the latter, the Court may, on application by the minor, make an order authorising him to carry on business if it is of opinion that the order will be advantageous to him.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [50](#)
2. New Text (1992): [27\(I\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): [\[6\]](#)
4. Gr. Code (1896): [5](#), [\[112\]](#), [\[113\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.50:
 - [I] ผู้เยาว์นั้น เมื่อผู้แทนโดยชอบธรรมอนุญาตแล้ว ถ้าไม่ยอมอนุญาตแต่ศาลอนุญาต ให้ประกอบกิจการงานเช่นว่าพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม ฤๅรับภาระธุระอื่นๆ ในกรณีเช่นนั้น จงถือว่าผู้เยาว์มีความสามารถเท่าผู้ใหญ่เพียงเฉพาะกิจการงานนั้นเอง
 - [II] อนึ่งผู้แทนโดยชอบธรรมฤๅศาลที่ได้อนุญาตนั้น เมื่อเห็นปรากฏว่าบุคคลนั้นไม่สามารถจะทำการงานได้ตามสมควรแล้ว จะกลับถอนคืนอนุญาตเช่นนั้นก็ได้

มาตรา 28

- ผู้เยาว์ได้รับอนุญาตให้ทำกิจการค้าขายหนึ่งหรือหลายรายแล้ว ในความเกี่ยวพันกับกิจการค้าขายนั้น ท่านว่าผู้เยาว์ย่อมมีฐานะเสมือนดังบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วนั้น
- ในกรณีเช่นนี้ ถ้าผู้เยาว์ไม่สามารถจัดการค้าขายนั้นได้ ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือศาล จะกลับถอนอนุญาตเสียได้สุดแล้วแต่กรณี

Section 28. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A person who has been permitted to carry on one or more businesses, has the same capacity in relation to such businesses as a person Sui Juris.
- [II] If in such case the minor is not capable of conducting the business, the permission may be withdrawn either by the legal representative or by the Court as the case may be.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [\[50\]](#)
2. New Text (1992): [27\(II\)\(III\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [6](#)
4. Gr. Code (1896): [\[112\]](#), [\[113\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.6:
 - [I] A minor authorized to carry on one or several businesses possesses the same capacity as a person of full age in respect to all such businesses.
 - [II] In the case of the preceding paragraph, if facts exist showing that the minor is not yet capable of carrying on the business his legal representative may, in accordance with the provisions of the "Book of Relatives", annul or limit the said authorization.

มาตรา 29

- บุคคลวิกลจริตผู้ใด ถ้าภริยาสามีก็ดี ผู้บุพการี กล่าวคือ บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย ทวดก็ดี ผู้สืบสันดาน กล่าวคือ ลูก หลาน เหลน ลื้อก็ดี ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ก็ดี หรือพนักงานอัยการก็ดี ร้องขอต่อศาลแล้ว ศาลจะสั่งให้บุคคลผู้นั้นเป็นคนไร้ความสามารถก็ได้
- คำสั่งศาลอันนี้ให้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

Section 29. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A person of unsound mind may be adjudged incompetent by the Court on the application of the wife, husband, ascendants, descendants, guardian or curator, or of the Public Prosecutor.
- [II] The Order of the Court shall be published in the Government Gazette.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [54](#)
2. New Text (1992): [28\(I\)\(III\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): [7](#)
4. Gr. Code (1896): [[6 par.1 No.1](#)]
5. Miscellaneous: [Fr.490](#) [; [S.C.17](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.54:
 - [I] บุคคลวิกลจริตผู้ใด ถ้าภริยาสามีก็ดี ผู้บุพการี กล่าวคือ บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ทวดก็ดี ผู้สืบสันดาน กล่าวคือ ลูก หลาน เหลน ลื้อก็ดี พนักงานอัยการก็ดี มีคำร้องขอต่อศาลแล้ว ศาลจะมีคำสั่งแสดงว่าผู้นั้นเป็นผู้ไร้ความสามารถ และตั้งผู้แทนโดยชอบธรรมก็ได้
 - [II] คำสั่งศาลอันนี้ให้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษาด้วย

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.490:
 - Any person is competent to claim the interdiction of a relative. It is the same with one spouse with regard to the other.
- Swiss Civil Code (1907), Sec.17:
 - The commercially incapable are those persons who are not capable of judgment, or are minors, or legally incapacitated.

มาตรา 30

- บุคคลผู้ซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถนั้น ท่านว่าต้องจัดให้อยู่ในความอนุบาล

Section 30. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A person adjudged incompetent must be placed under guardianship.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [28\(II\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [8](#)
4. Gr. Code (1896): [[1896](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.369](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.8:
 - An incompetent person is placed under guardianship.

The other sources are as follows:

- German Civil Code (1896), Sec.1896:
 - If a person of full age has been interdicted, a guardian is appointed for him.
- Swiss Civil Code (1907), Art.369:
 - Every person of full age, who by reason of diseased mind or mental weakness is incapable of managing his affairs, or requires permanently for his protection and care a curator, or endangers the safety of others, is subject to guardianship. Administrative officials and courts must give notice to the proper official as soon as in the course of their duties they obtain knowledge of the occurrence of such a case for guardianship.

มาตรา 31

- การใดๆ อันบุคคลผู้ซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถได้ทำลง การนั้นท่านว่าเป็นโมฆียะ

Section 31. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act done by a person adjudged incompetent is voidable.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[55](#)]
2. New Text (1992): [29](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [9](#)
4. Gr. Code (1896): [[105 par.1](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.18](#)]

《Comments》

The most plausible model would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.9:
 - The acts of an incompetent person may be annulled.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Sec.18:
 - He who lacks the capacity of judgment cannot bring about any legal consequence by his commercial acts, save in cases specially reserved by law.

มาตรา 32

- การใดๆ อันบุคคลวิกลจริตได้ทำลง แต่หากบุคคลนั้นศาลยังมิได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถไซ้ร้ ท่านว่าการนั้นจะเป็นโมฆียะต่อเมื่อพิสูจน์ได้ว่าได้ทำลงในเวลาซึ่งบุคคลนั้น จริตวิกลอยู่ และคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้แล้วด้วยว่าผู้ทำเป็นคนวิกลจริต

Section 32. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act done by a person of unsound mind but not adjudged incompetent is voidable only when it is proved that the act was done at a time when he was actually of unsound mind, and the other party had knowledge of such unsoundness.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [56](#)
2. New Text (1992): [30](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[105 par.2](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.56:
 - การใดๆ อันบุคคลผู้ซึ่งศาลไม่ได้แสดงว่าเป็นคนวิกลจริตได้ทำลง ย่อมเป็นอัน สมบูรณ์ เว้นเสียแต่พิสูจน์ได้ว่าการเช่นนั้นได้ทำในเวลาผู้นั้นมีจริตวิกล และผู้มี กรณีกฝ่ายหนึ่งได้รู้แล้วว่าผู้ทำเป็นคนวิกลจริตด้วยดังนี้ การนั้นจึงเป็นโมฆียะ

มาตรา 33

- ถ้าเหตุที่ทำให้เป็นคนไร้ความสามารถได้สุดสิ้นไปแล้ว และเมื่อบุคคลผู้นั้นเองหรือบุคคลใดๆ ดังกล่าวมาในมาตรา ๒๙ นั้น ร้องขอต่อศาล ก็ให้ศาลถอนคำที่ได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถนั้นให้
- คำสั่งของศาลถอนคำสั่งเดิมนี้นี้ ให้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

Section 33. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If the cause of the incompetency ceases to exist, the Court shall on the application of the person himself or of any of the persons mentioned in Section 29 revoke the adjudication.
- [II] The order of the Court revoking the adjudication shall be published in the Government Gazette.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [31](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [10](#)
4. Gr. Code (1896): [[6 par.2](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.433](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.10:
 - When the causes of incompetency have ceased the Court must annul the adjudication upon the demand of any of the persons mentioned in Art. 7.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.433:
 - The guardianship over other persons ends with its termination by action of the proper court. The court is bound to make this so soon as the reason for a guardianship no longer exists. The ward, as well as everyone interested therein, can claim the ending of the guardianship.

มาตรา 34

- บุคคลผู้ใดไม่สามารถจะจัดการงานของตนเองได้ เพราะกายพิการ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบก็ดี เพราะความประพฤติดุร้ายสุรุ่ยสุร่ายเสเพลเป็นอาชญากรรมก็ดี เพราะเป็นคนติดสุรายาเมาก็ดี เมื่อบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดตั้งระบุไว้ในมาตรา ๒๙ ร้องขอต่อศาล ศาลจะสั่งให้บุคคลนั้นเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ และสั่งให้ผู้นั้นอยู่ในความพิทักษ์ก็ได้
- คำสั่งศาลนี้ ให้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

Section 34. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A person who is incapable of managing his own affairs because of physical or mental infirmity, habitual prodigality, or habitual intoxication, may be adjudged as quasi-incompetent and placed under curatorship by the Court upon an application by any of the person specified in Section 29.
- [II] The order of the Court shall be published in the Government Gazette.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [59](#)
2. New Text (1992): [32](#)
3. Jp. Code (1896,98): [11](#)
4. Gr. Code (1896): [[6 par.1](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.370](#); [Fr. 513](#), [514](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.59:
 - [I] บุคคลผู้ใดไม่สามารถจะจัดการงานของตนเองได้เพราะเหตุจิตฟั่นเฟือนก็ดี เพราะความประพฤติดุร้ายสุรุ่ยสุร่ายเสเพลเป็นอาชญากรรมก็ดี เพราะเป็นคนติดสุรายาเมาก็ดี เมื่อบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๕๔ ได้ร้องขอต่อศาล ศาลจะสั่งให้บุคคลนั้นอยู่ในความพิทักษ์ก็ได้
 - [II] คำสั่งศาลนี้ ให้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษาด้วย

The other miscellaneous sources are as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.370:
 - Every person of full age, who through prodigality, drunkenness, dissipated life, or by the manner and method of management of his property, exposes himself or his family to the danger of want or poverty, permanently requires for his protection and care a curator, or endangers the safety of others, is subject to guardianship.
- French Civil Code (1804):
 - Art.513:

- Prodigals may be forbidden to implead, to settle disputes, to borrow, to receive any moveable capital, and to give a discharge therefore, to alienate, or to encumber their property by mortgages, without the assistance of an adviser, nominated to them by the court.
- Art.514:
 - [I] Prohibition from proceeding without the assistance of an adviser, may be claimed by such as have a right to demand interdiction; their petition must be prosecuted and determined in the same manner.
 - [II] This prohibition cannot be obtained without observing the same formalities.

มาตรา 35

- บุคคลผู้เสมือนไร้ความสามารถนั้น ต้องได้รับความยินยอมของผู้พิทักษ์ก่อนแล้วจึงจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่กล่าวต่อไปนี้ได้ คือ
 - (๑) รับ หรือใช้เงินทุน
 - (๒) ทำสัญญากู้ยืม หรือรับประกัน
 - (๓) ทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อจะได้อะไรมา หรือปล่อยไป ซึ่งสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ หรือในสังหาริมทรัพย์อันมีค่า
 - (๔) ทำการอันหนึ่งอันใดเกี่ยวกับคดีความในศาล เว้นแต่การร้องขอถอนผู้พิทักษ์
 - (๕) ให้โดยเสนหา หรือปราณีปรานอมยอมความ หรือทำความตกลงให้อนุญาตต่อตุลาการพิจารณาคดี
 - (๖) รับ หรือบอกสละ ความเป็นทายาท
 - (๗) บอกปิดเมื่อเขาได้ให้โดยเสนหา หรือไม่รับส่วนทรัพย์มรดก หรือรับเอาทรัพย์เขาให้ หรือทรัพย์มรดกอันมีค่าภาระติดพัน
 - (๘) ก่อสร้าง ปลุกสร้างซ่อมแปลง หรือขยายโรงเรือนให้ใหญ่ขึ้น หรือทำการซ่อมแซมอย่างใหญ่
 - (๙) เช่า หรือให้เช่า ทรัพย์สินเป็นสังหาริมทรัพย์ มีกำหนดนานกว่าหกเดือน หรือเป็นอสังหาริมทรัพย์ มีกำหนดรารกว่าสามปี
- อนึ่งในพฤติการณ์อันสมควร ศาลจะสั่งว่าบุคคลผู้เสมือนไร้ความสามารถ ต้องได้รับความยินยอมของผู้พิทักษ์ก่อน เพื่อทำการอื่นใดนอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นอีกก็ได้
- การใดอันกระทำลงโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติทั้งหลายซึ่งกล่าวข้างบนนี้ ท่านว่าเป็นโมฆียะ

Section 35. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A quasi-incompetent person must obtain the consent of his curator for doing the following acts:
 - (1) Receiving or employing capital;
 - (2) Contracting a loan or giving security;
 - (3) Doing any act whose object is the acquiring of, or parting with a right in an immovable or a valuable movable;
 - (4) Doing any act relating to lawsuits, except that he may apply for the removable of his curator;
 - (5) Making a gift, a compromise or an agreement to submit to arbitration;
 - (6) Accepting or renouncing a succession;
 - (7) Refusing a gift or a legacy, or accepting a gift or a legacy encumbered with a charge;
 - (8) Constructing, rebuilding or enlarging buildings or making extensive repairs;
 - (9) Hiring or letting property longer than six months if the property is movable or three years if the property is immovable;

- [II] In proper circumstances the Court may order that the quasi-incompetent person must obtain the consent of the curator for acts other than those mentioned in the foregoing paragraph.
- [III] Any act contrary to the foregoing provisions is voidable.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [60](#), [61](#)
2. New Text (1992): [34](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [12](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.513](#), [Br.459](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.12:
 - [I] A quasi-incompetent person must have the consent of his curator to do any of the acts mentioned below:-
 - (1) To receive or invest capital;
 - (2) To contract loans, or to become surety (guarantor);
 - (3) To do acts having for their object the acquisition or loss of rights relative to immovables or to important movables;
 - (4) To institute suits at law;
 - (5) To make donations (gifts), amicable settlements (compromises) or arbitration agreements;
 - (6) To accept or renounce a succession;
 - (7) To refuse a donation (gift) or legacy or to accept a burdensome donation (gift) or legacy;
 - (8) To construct new buildings, to rebuild, to make extensions to a building, or to make extensive repairs;
 - (9) To make a hiring or letting for a period of time longer than fixed in Art. 602.
 - [II] The Court may declare, according to circumstances, that the consent of his curator is necessary even when a quasi-incompetent person does an act not mentioned in the preceding paragraph.
 - [III] Any acts contrary to the provisions of the preceding two paragraphs may be annulled.

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.513:
 - Prodigals may be forbidden to implead, to settle disputes, to borrow, to receive any moveable capital, and to give a discharge therefore, to

alienate, or to encumber their property by mortgages, without the assistance of an adviser, nominated to them by the court.

- Civil Code of Brazil (1916), Art.459:
 - The interdiction of the spendthrift (prodigo) only deprives him, without a curator, from borrowing, compromising, giving acquittance, alienating, mortgaging, suing or being sued, and doing, in general, acts which are not of simple administration.

มาตรา 36

- ถ้าเหตุอันทำให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถได้สุดสิ้นไปแล้ว ท่านให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๓ มาใช้บังคับตามแต่กรณี

Section 36. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the cause of the quasi-incompetency ceases to exist, the provisions of Section 33 shall apply correspondingly.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [36](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [13](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98):
 - Art.7:
 - With regard to a person who is in an habitual state of unsound mind the Court may, in accordance with the application of such person himself (or herself), of his wife (or her husband), of a relative within the fourth degree, of the head of his (or her) house, of his (or her) guardian or curator, or of a public procurator, adjudge such person incompetent (interdict).
 - Art.10:
 - When the causes of incompetency have ceased the Court must annul the adjudication upon the demand of any of the persons mentioned in Art. 7.
 - Art.13:
 - The provisions of Art. 7 and Art. 10 apply correspondingly to quasi incompetency.

มาตรา 37

- หญิงมีสามีนั้น ในส่วนที่เกี่ยวด้วยสินส่วนตัวย่อมมีอย่างบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะ

Section 37. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A married woman has, as regards her separate property, the same capacity as a person Sui Juris.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Jenks 71](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- A Digest of English Civil Law by Edward Jenks (1905), Sec.71:
 - A married woman is now, as regards the acquisition and disposal of property, and the acquisition of rights and liabilities in contract and in tort, in the same position as a single woman.

มาตรา 38

- ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติทั้งหลายต่อไปนี้ หญิงมีสามี ถ้ามิได้รับอนุญาตของสามี ห้าอาจทำการอันหนึ่งอันใดที่จะผูกพันสินบริคณห้ได้ไม่
- การใดอันกระทำลงฝ่าฝืนบทบัญญัติอันนี้ ท่านว่าเป็นโมฆียะ

Section 38. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] Subject to the following provisions a married woman cannot, without the permission of her husband, do any act binding the joint property (Sin borikon).
- [II] Any act contrary to this provision is voidable.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): * [\[14\]](#)
4. Gr. Code (1896): [1438](#), [1519](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.14:
 - [I] A wife must have permission to do any of the acts mentioned below:-
 - (1) To do acts mentioned in Nos. 1-6 of Paragraph I of Art. 12;
 - (2) To accept or refuse a donation (gift) or legacy;
 - (3) To make a contract putting her under any corporal restraint.
 - [II] Any acts contrary to the provisions of the preceding paragraph may be annulled.

The other sources are as follows:

- German Civil Code (1896):
 - Sec.1438:
 - [I] Under the general community of goods the property of the husband and the property of the wife become the common property of both spouses (i.e., common property). Common property includes also any property which he or she acquires during the subsistence of the community of goods.
 - [II] Individual objects become common property without the necessity of transfer by juristic act.

- [III] If a right which has been, or may be, entered in the land register becomes common property, either spouse may require the other to concur in rectifying the land register.
- Sec.1519:
 - [I] That which the husband or the wife acquires during the subsistence of the community of income and profits becomes the common property of both spouses (i.e., common property).
 - [II] The provisions of 1438, pars. 2, 3, and 1442 to 1453, 1455 to 1457, applicable to the general community of goods, apply to the common property.

มาตรา 39

- ในกรณีดังกล่าวต่อไปนี้ หญิงมีสามีย่อมทำการอันผูกพันส่วนของตนในสินบริภคณที่ได้ โดยมีต้องได้รับอนุญาตของสามี คือ
 - (๑) เมื่อเป็นการไม่แน่นอนว่าสามียังมีชีวิตอยู่ หรือตายแล้ว
 - (๒) เมื่อสามีได้สละละทิ้งตน
 - (๓) เมื่อสามีถูกศาลสั่งแสดงให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ
 - (๔) เมื่อสามีวิกลจริตต้องเข้าอยู่ในโรงพยาบาลเพื่อพิทักษ์รักษา
 - (๕) เมื่อสามีต้องคำพิพากษาลงอาชญาจำคุกปีหนึ่งขึ้นไปหรืออาชญาแรงกว่านั้น และกำลังรับโทษอยู่

Section 39. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In the following cases a married woman does not require the permission of her husband for doing any act binding her portion of the Common property.
 - (1) If it is uncertain whether the husband is living or dead;
 - (2) If the husband has deserted her;
 - (3) If the husband has been adjudged incompetent or quasi-incompetent;
 - (4) If the husband because of unsoundness of mind is placed in a hospital to be taken care of;
 - (5) If the husband has been sentenced to an imprisonment for one year or a severer penalty and is undergoing such penalty.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): * [17](#)
4. Gr. Code (1896): [\[1401\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.17:
 - A wife need not have the permission of her husband in any of the following cases:-
 - (1) When it is not certain whether the husband is alive or dead;
 - (2) When the husband has deserted the wife;
 - (3) When the husband is an incompetent (interdicted) person or a quasi incompetent (demi interdicted) person;

- (4) When the husband is confined in a hospital or private house on account of lunacy;
- (5) When the husband has been sentenced to a penalty of imprisonment for one year or a severer penalty and is undergoing such penalty;
- (6) When the interests of the wife and the husband conflict.

The other source is as follows:

- German Civil Code (1896), Sec.1401:
 - The consent of the husband is not necessary in the cases provided for by 1395 to 1398, 1399, par. 2, and 1400, if the husband is prevented by illness or absence from making a declaration, and there is danger in delay.

มาตรา 40

- หญิงมีสามีอาจทำพินัยกรรมว่าด้วยส่วนของตนในสินบริคณห้ได้ มิพักต้องได้อนุญาตของสามี

Section 40. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A married woman can, without the permission of her husband, make a will dealing with per portion of the Common property.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Fr.226](#), [905](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- French Civil Code (1804):
 - Art.226:
 - The wife may make a will without the authority of her husband.
 - Art.905:
 - [I] A married woman cannot make donation during life without the assistance or the special consent of her husband, or without being thereto authorised by the law, conformably to what is prescribed by articles 217 and 219 under the title "Of Marriage."
 - [II] She shall not need either the consent of her husband, or the authorisation of the law, in order to dispose by will.

มาตรา 41

- ถ้าหญิงมีสามีได้รับอนุญาตของสามีให้ทำกิจการค้าขายอันใดอันหนึ่งแยกเป็นส่วนหนึ่งต่างหากแล้ว จะทำนิติกรรมและอรรถคดีอย่างใดๆ ภายในขอบแห่งกิจการค้าขายอันนั้น ก็หาจำเป็นต้องมีอนุญาตของสามีอีกชั้นหนึ่งไม่
- ถ้าหญิงนั้นทำกิจการค้าขายเช่นนั้นด้วยความรู้เห็นของสามีและสามีก็ได้ทักท้วงประการใดไซ้รู้ ท่านให้ถือว่าสามีอนุญาตแล้วโดยปริยาย
- อนึ่งกรณีจะเป็นอย่างไรก็ตาม หญิงมีสามีจะทำผูกพันถึงสินบริคณห์ได้แต่จะเฉพาะเพียงที่เป็นส่วนของตนเท่านั้น

Section 41. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If a married woman is permitted by her husband to carry on a separate business, his permission is not necessary for such juristic acts and legal proceedings as come within the scope of the business.
- [II] A permission is implied if she carries on the business with the knowledge of and without any objection by her husband.
- [III] In any case the married woman can only bind her portion of the Common property.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): [[15](#)]
4. Gr. Code (1896): * [1405](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.1405:
 - [I] If the husband gives his approval to the conduct of a separate business by the wife, his consent is not necessary for such juristic acts and legal proceedings as come within the scope of the business. Unilateral juristic acts in respect of such business shall be entered into with the wife.
 - [II] It is equivalent to the approval of the business by the husband if the wife conducts the business with the knowledge of and without any objection by the husband.
 - [III] An objection or revocation of approval is effective as against third parties only subject to the conditions specified in 1435.

มาตรา 42

- สามีจะถอนคืน หรือจำกัดข้ออนุญาตอันตนได้ให้ไว้นั้นก็ได้ แต่การถอนคืนหรือจำกัดเช่นว่านี้หาอาจจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลผู้ทำการโดยสุจริตไม่

Section 42. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A husband may revoke or restrict the permission granted by him; but such revocation or restriction cannot be set up against a person acting in good faith.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): * [16](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.16:
 - A husband may annul or limit an authorization made by himself. But such nullification or limitation cannot be set up against a third person acting in good faith.

มาตรา 43

- ถ้าสามีหน่วง หรือถอนการอนุญาตโดยปราศจากเหตุอันสมควร หญิงมีสามีจะร้องขอต่อศาลเพื่อสั่งอนุญาตให้ตนจัดการแก่ส่วนของตนในสินบริภคณห์ก็ได้
- เวลาพิจารณาคำร้อง ต้องเรียกสามีมาสู่ศาลด้วย
- เมื่อศาลเห็นว่าการนั้นจะเป็นคุณประโยชน์แก่หญิงนั้น จะออกคำสั่งอนุญาตก็ได้ และศาลจะถอนคืนหรือจำกัดข้อความสั่งอนุญาตนั้นเมื่อใดก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

Section 43. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If the permission of the husband is unreasonably withheld [or revoke] a married woman may apply to the Court for an order granting her permission to deal with her portion of the Common property.
- [II] The husband must be summoned to appear at the hearing of the application.
- [III] The Court may grant the order if it is of opinion that it will be advantageous to her; and it may revoke or restrict such order as it may think fit.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.219](#)

《Comments》

The miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.219:
 - If the husband refuse to authorize his wife to pass an act, the wife may cause her husband to be cited directly before the court of first instance, of the circle of their common domicile, which may give or refuse its authority, after the husband shall have been heard, or duly summoned before the chamber of council.

มาตรา 44

- ภูมิลำเนาของบุคคลธรรมดา ได้แก่ถิ่นอันบุคคลนั้นมีสถานที่อยู่เป็นแหล่งสำคัญ

Section 44. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The domicile of a natural person is the place where he has his principal residence.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [43](#)
2. New Text (1992): [37](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [21](#)
4. Gr. Code (1896): [[7 par.1](#)]
5. Miscellaneous: [Fr.102](#) [; [S.C.23 sent.1](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.21:
 - The principal place where a person lives is his domicile.

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.102:
 - The domicile of every Frenchman is, as far as regards the exercise of his civil rights, in that place where he has his principal establishment.
- Swiss Civil Code (1907), Art.23:
 - The residence of a person is the place in which he sojourns with the intention of a continuing stay. No one can have a residence in several places at one time. The business visit is not contemplated by this provision.

มาตรา 45

- ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีถิ่นที่อยู่หลายแห่งซึ่งอยู่สลับเปลี่ยนกันไปก็ดี หรือมีหลักแหล่งที่ทำการเป็นปกติต่างแห่งหลายแห่งก็ดี ท่านให้ถือเอาแห่งใดแห่งหนึ่งดังกล่าวมาก่อนและหลังนั้นว่าเป็นภูมิลำเนาของบุคคลนั้น

Section 45. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If a natural person has several residences where he lives alternately, or various centers of habitual occupations, either one of the former or latter shall be considered his domicile.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [37](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[21](#)]
4. Gr. Code (1896): [7 \[=7 par.2\]](#)
5. Miscellaneous: * [Br.32](#) [; [S.C.23 sent.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.32:
 - If, however, a natural person has several residences where he lives alternately, or various centers of habitual occupations, either one of the former or latter shall be considered his domicile.

The other miscellaneous sources is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.23:
 - The residence of a person is the place in which he sojourns with the intention of a continuing stay. No one can have a residence in several places at one time. The business visit is not contemplated by this provision.

มาตรา 46

- ถ้าภูมิลำเนาไม่ปรากฏ ท่านให้ถือว่าถิ่นที่อยู่เป็นภูมิลำเนา

Section 46. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the domicile is not known, the place of residence is deemed to be his domicile.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [39](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [22](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [\[S.C.24 par.2\]](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.22:
 - In case the domicile is unknown, the place of residence is deemed to be the domicile.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.24:
 - The residence of a person once acquired remains such until the acquisition of a new one. If no former residence can be proven, or a residence established abroad is given up, and no new residence in Switzerland acquired, the place of abode becomes the residence.

มาตรา 47

- บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้ไม่มีที่อยู่ปกติเป็นหลักแหล่งที่ดี หรือเป็นผู้ครองชีพในการเดินทาง
ไปมาปราศจากหลักแหล่งที่ทำการงานที่ดี พบตัวในถิ่นไหน ท่านให้ถือว่าถิ่นนั้นเป็น
ภูมิลำเนาของบุคคลนั้น

Section 47. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The domicile of a natural person, who has no habitual residence, or employs
his life in voyages without a central place of business, shall be held to be the
place where is found.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [40](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.33](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.33:
 - The domicile of a natural person, who has no habitual residence (Art.
32), or employs his life in voyages, without a central place of business,
shall be held to be the place where he is found.

มาตรา 48

- ภูมิลำเนาย่อมเปลี่ยนไปด้วยการย้ายถิ่นที่อยู่ พร้อมด้วยเจตนาปรากฏว่าจริงใจจะเปลี่ยนภูมิลำเนา

Section 48. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The domicile is changed by transferring the residences with manifest intention of changing it.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [\[44\]](#)
2. New Text (1992): [41](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [7 \[=7 par.3\]](#)
5. Miscellaneous: * [Br.34](#) [[Fr. 103](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.34:
 - The domicile is changed by transferring the residence with manifest intention of changing it.

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.103:
 - The change of domicile shall be effected by the circumstance of a real habitation in another place, accompanied by an intention of fixing a principal establishment in such latter place.

มาตรา 49

- ถ้าได้เลือกเอาถิ่นใดเป็นภูมิลำเนา แต่เฉพาะการเพื่อจะทำการอันใดอันหนึ่ง ท่านให้ถือว่า ถิ่นนั้นเป็นภูมิลำเนาในการอันนั้น

Section 49. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If for the purpose of any act a special domicile has been selected, that is deemed to be the domicile in respect to such act.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [42](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [24](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Br.42](#); [Arg.101](#) [[S.C.23 par.3](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.24:
 - The temporary (provisional) domicile selected with regard to a certain act is deemed to be the domicile with regard to such act.

The other miscellaneous sources are as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.42:
 - The contracting parties in written contracts may specify a domicile where the rights and obligations resulting therefrom may be exercised and performed.
- Civil Code of Argentina (1871), Art.101:
 - Persons may in their contracts select a special domicile for the performance of their obligations.
- Swiss Civil Code (1907), Art.23:
 - The residence of a person is the place in which he sojourns with the intention of a continuing stay. No one can have a residence in several places at one time. The business visit is not contemplated by this provision.

มาตรา 50

- หญิงมีสามียอมถือเอาภูมิลำเนาของสามี ถ้าสามีไปตั้งภูมิลำเนาในถิ่นต่างประเทศ และหญิงไม่จำเป็นต้องตามไปอยู่ด้วยไซ้ร้ ท่านว่าหญิงนั้นยอมมิได้ถือเอาภูมิลำเนาของสามี
- ตราบใดสามียังไม่มีภูมิลำเนา หรือไม่มีใครรู้ว่ามิภูมิลำเนาแห่งใด หรือหญิงมีสามีมิได้ถือเอาภูมิลำเนาของสามีไซ้ร้ ตราบนั้น ฝ่ายหญิงจะถือเอาภูมิลำเนาต่างหากจากสามีก็ได้

Section 50. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A married woman takes the domicile of her husband. If the husband establishes a domicile in a place in a foreign country to which she does not follow and is not bound to follow him, she does not take his domicile.
- [II] So long as the husband has no domicile or his domicile is not known or the married woman does not take his domicile, she may have a separate domicile.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[45 sent.1](#)]
2. New Text (1992): [43](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [10](#)
5. Miscellaneous: S.25 [=S.C.25]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.10:
 - [I] A wife takes the domicile of her husband. If the husband establishes a domicile in a place in a foreign country to which the wife does not follow and is not bound to follow him, the wife does not take his domicile.
 - [II] So long as the husband has no domicile or the wife does not take his domicile, the wife may have a separate domicile.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.25:
 - The residence of the husband is the residence of the wife; the residence of the father and mother that of the children under their power; the seat of the Guardians' Court that of the wards. If the husband's residence is not known, or the wife legally separated, then she can have an independent residence.

มาตรา 51

- ภูมิลำเนาของผู้เยาว์ หรือของบุคคลผู้ไร้ความสามารถนั้น ได้แก่ ภูมิลำเนาของผู้แทนโดยชอบธรรม

Section 51. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The domicile of a minor or an incompetent person is that of his legal representative.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [45 \[=45 sent.2\]](#)
2. New Text (1992): [44](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[11](#)]
5. Miscellaneous: [Br.36](#) [; [S.C.25](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.45:
 - หญิงที่ทำการสมรสแล้ว ย่อมนับว่ามีภูมิลำเนาแห่งเดียวกับสามี บุคคลผู้เยาว์คือผู้ยังไม่มีอายุยี่สิบปีบริบูรณ์ก็ดี ฤๅผู้ไร้ความสามารถด้วยเหตุอื่นอย่างใด ๆ ก็ดี ย่อมนับว่าภูมิลำเนาอันเดียวกันกับผู้แทนของตนโดยชอบธรรม

Other miscellaneous sources are as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.36:
 - The domicile of incapables is that of their representatives.
- Swiss Civil Code (1907), Art.25:
 - The residence of the husband is the residence of the wife; the residence of the father and mother that of the children under their power; the seat of the Guardians' Court that of the wards. If the husband's residence is not known, or the wife legally separated, then she can have an independent residence.

มาตรา 52

- ข้าราชการทั้งปวงนั้น ท่านถือว่าย่อมมีภูมิลำเนา ณ ถิ่นอันเป็นที่ทำการตามตำแหน่งหน้าที่ หากมิใช่เป็นตำแหน่งหน้าที่ชั่วคราวชั่วคราวระยะเวลา หรือเป็นเพียงแต่งตั้งไปเฉพาะการครั้งเดียวคราวเดียว

Section 52. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Public officials are considered as domiciled in the place where they exercise their functions, provided that such functions are not temporary, periodical or mere commission.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [46](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[9](#)]
5. Miscellaneous: * [Br.37](#), [Arg.90](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.37:
 - Public officials are considered as domiciled where they exercise their functions, if not temporary, periodical or of simple commission, for, in these cases, they do not effect a change in the former domicile.

The other miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Argentina (1871), Art.90 (1):
 - Public officials, ecclesiastic or secular, have their domicile in the place where they are to discharge their functions, provided such functions are not temporary, periodical or mere commissions.

มาตรา 53

- ถ้าบุคคลใดไปเสียจากภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ ทั้งมิได้ตั้งตัวแทนมอบอำนาจทั่วไปไว้ และไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรไซ้ เมื่อผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่ง หรือพนักงานอัยการร้องขอต่อศาลฯ จะสั่งการให้ทำพลาตามที่จำเป็นเพื่อจัดการทรัพย์สินของบุคคลนั้นก็ได้
- อนึ่งเมื่อเวลาได้ล่วงเลยไปปีหนึ่งแล้ว นับแต่วันที่บุคคลนั้นไปเสียจากภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ ไม่มีใครได้รับข่าวคราวประการใดเลยก็ดี หรือปีหนึ่งนับแต่วันมีผู้ได้พบเห็น หรือได้ทราบข่าวมาเป็นครั้งแรกที่สุดก็ดี ศาลจะแต่งตั้งผู้จัดการทรัพย์สินของบุคคลผู้นั้นขึ้นก็ได้

Section 53. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If a person has left his domicile or residence without having appointed an agent with general authority and it is uncertain whether he is living or dead, the Court may, on the application of any interested person or of the Public Prosecutor, order such provisional measures to be taken as may be necessary for the management of property of such person.
- [II] The Court may appoint a manager of the property after one year has elapsed from the day when he has left his domicile or residence if no news of him has ever been received, or from the day when he has last been seen or heard of.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [64](#)
2. New Text (1992): [48](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [25](#)
4. Gr. Code (1896): [1911](#)
5. Miscellaneous: [Br.463](#), [Fr.112](#), [114](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.25:
 - [I] When a person has left his (or her) heretofore domicile or place of residence without appointing a manager for his property, the Court may, upon the demand of any person interested, or of a public procurator, order necessary measures with regard to the management of the property. The same applies when the authority of the manager ceases during the absence of the principal.

- [II] When the principal subsequently appoints a manager, the Court must, upon the demand of the manager, any person interested, or a public procurator, annul the order.
- [Secondary model] Old Text (1923), Sec.64:
 - ถ้าบุคคลใดไปเสียจากถิ่นที่อยู่ และไม่มีใครรู้แน่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร จนล่วงกำหนดปีหนึ่งตั้งแต่ได้ทราบข่าวมาเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว พนักงานอัยการผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียด้วยนั้น จะร้องขอให้ศาลมีคำสั่งแต่งตั้งผู้จัดการทรัพย์สินของบุคคลผู้นั้นก็ได้

The other sources are as follows:

- German Civil Code (1896), Sec.1911:
 - [I] A curator absentis may be appointed for a person of full age, who is absent and whose place of residence is unknown, to take charge of his property affairs so far as is necessary. Such a curator shall also be appointed for him, even though the absent person has given a mandate or a power of agency for taking charge of his property, if circumstances have arisen which cause the revocation of the mandate or of the power of agency.
 - [II] The same rule applies to an absent person whose place of residence is known, but who is prevented from returning to take charge of his property affairs.
- Civil Code of Brazil (1916), Art.463:
 - When a person disappears from his domicile, without notice being had of him, if he has not left a representative or procurator authorized (a quern toque) to administer his property, the judge, upon the request of any interested party, or of the Ministerio Publico, shall appoint a curator for him.
- French Civil Code (1804):
 - Art.112:
 - If there be necessity to provide for the administration of the whole or part of the effects, left by a person presumed absent, or who has no accredited agent, a decree shall be therefore made by, a court of first instance, on the petition of the parties interested.
 - Art.114:
 - The public ministry is specially charged to watch over the interests of persons presumed absent ; and shall be heard upon all actions which concern them.

มาตรา 54

- ถ้าผู้ไม่อยู่นั้นได้ตั้งตัวแทนมอบอำนาจทั่วไปไว้ แต่หากการมอบอำนาจนั้นถึงที่สุดลงก็ดี หรือปรากฏว่าการที่ตัวแทนจัดทรัพย์สินนั้นเกลือกจะเสียหายแก่ผู้ไม่อยู่ก็ดี ท่านให้นำบทบัญญัติตามความในมาตราก่อนมาใช้

Section 54. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The foregoing section applies if an agent with general authority has been appointed by the absent person but his authority comes to an end, or it appears that his management is likely to cause injury to the absent person.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [65](#)
2. New Text (1992): [49](#)
3. Jp. Code (1896,98): [25](#), [[26](#)]
4. Gr. Code (1896): [[1911](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Old Text (1923), Sec.65:
 - ถ้าผู้ไม่อยู่นั้นได้แต่งตั้งตัวแทนมอบอำนาจจัดทรัพย์สินทั่วไปแล้ว ศาลจะอนุญาตคำร้องขอซึ่งกล่าวมาในมาตราก่อนได้ต่อเมื่อมาพิจารณาเห็นปรากฏว่าการที่ตัวแทนจัดทรัพย์สินนั้นเกลือกจะเสียหายแก่ผู้ไม่อยู่
- [Secondary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.25:
 - [I] When a person has left his (or her) heretofore domicile or place of residence without appointing a manager for his property, the Court may, upon the demand of any person interested, or of a public procurator, order necessary measures with regard to the management of the property. The same applies when the authority of the manager ceases during the absence of the principal.
 - [II] When the principal subsequently appoints a manager, the Court must, upon the demand of the manager, any person interested, or a public procurator, annul the order.

The other source is as follows:

- German Civil Code (1896), Sec.1911:
 - [I] A curator absentis may be appointed for a person of full age, who is absent and whose place of residence is unknown, to take charge of his property affairs so far as is necessary. Such a curator shall also be

appointed for him, even though the absent person has given a mandate or a power of agency for taking charge of his property, if circumstances have arisen which cause the revocation of the mandate or of the power of agency.

- [II] The same rule applies to an absent person whose place of residence is known, but who is prevented from returning to take charge of his property affairs.

มาตรา 55

- เมื่อผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่ง หรือพนักงานอัยการร้องขอ ศาลจะสั่งตัวแทนผู้รับมอบอำนาจทั่วไปให้จัดการทำบัญชีทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่นั้นขึ้นก็ได้

Section 55. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The court may, on the application of any interested person or of the public prosecutor, order an inventory of the property to be made by the agent with general authority.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [50](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [27 par.2](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.27:
 - [I] A manager appointed by the Court in accordance with the provisions of the preceding two articles is required to prepare an inventory of the property to be managed by him. The expenses thereof are to be paid out of the property of the absent person.
 - [II] When it is not certain whether an absent person is alive or dead the Court may also , upon the demand of any interested person, or a public procurator, order the manager appointed by the absent person to observe the procedure of the preceding paragraph.
 - [III] The Court may order the manager to take any measures other than the above which it may deem necessary for the preservation of the property of the absent person.

มาตรา 56

- ถ้าเป็นการจำเป็นที่ตัวแทนผู้รับมอบอำนาจทั่วไปจะต้องทำการอันใดอันหนึ่ง เกินขอบอำนาจที่ได้รับไว้ เมื่อขออนุญาตต่อศาลได้แล้ว จะทำการเช่นนั้นก็ได้

Section 56. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If it is necessary for the agent with general authority to do any act beyond the scope of his authority, he may do so on obtaining permission of the Court.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [66](#)
2. New Text (1992): [51](#)
3. Jp. Code (1896,98): [28](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.66:
 - ตัวแทนอันผู้ไม่อยู่ได้แต่งตั้งมอบอำนาจจัดทรัพย์สินทั่วไปไว้นั้น ถ้ามีการจำเป็นที่จะต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเห็นว่าเป็นการนอกอำนาจที่มอบไว้ จะร้องขอต่อศาลให้ขยายอำนาจนั้นก็ได้

มาตรา 57

- ผู้จัดการที่ศาลได้แต่งตั้งขึ้นนั้น ต้องทำบัญชีทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่ในขณะเมื่อเข้าจัดการบัญชีทรัพย์สินนี้ต้องทำต่อหน้าพยานสองคน และให้ลงลายมือชื่อพยานในบัญชีนั้นด้วย

Section 57. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The manager appointed by the Court must make an inventory of the property of the absent person at the time when he assumes the management; such inventory shall be made in the presence of, and signed by two witnesses.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [67](#)
2. New Text (1992): [52](#)
3. Jp. Code (1896,98): [27 par.1](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.67:
 - ผู้จัดการที่ศาลได้แต่งตั้งขึ้นนั้น ต้องทำบัญชีทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่ในขณะเมื่อเข้าจัดการ บัญชีทรัพย์สินนี้ต้องทำต่อหน้าพยานสองคน และให้ลงลายมือชื่อพยานในบัญชีนั้นด้วย

มาตรา 58

- ผู้จัดการนั้นมีอำนาจหน้าที่อย่างตัวแทนผู้รับมอบอำนาจทั่วไป เมื่อจะทำการใดๆ เกินขอบอำนาจ ต้องได้รับอนุญาตของศาลก่อนแล้วจึงทำได้

Section 58. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The manager has the powers of an agent with general authority. For acts beyond the scope of his authority he must obtain the previous permission of the Court.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [68](#)
2. New Text (1992): [54](#)
3. Jp. Code (1896,98): [28](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.68:
 - ผู้จัดการนั้น มีอำนาจเป็นตัวแทนซึ่งได้รับมอบอำนาจทั่วไป และเมื่อได้รับอนุญาตของศาลก่อนแล้ว ผู้จัดการก็อาจจะทำการอื่นอย่างหนึ่งอย่างใดที่เกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่นั้นได้

มาตรา 59

- ถ้าผู้ไม่อยู่ได้แต่งตั้งตัวแทนผู้รับมอบอำนาจเฉพาะการอันใดไว้ ผู้จัดการหาอาจจะสอบเข้าไปเกี่ยวข้องกับการที่เป็นอำนาจเฉพาะการเช่นนั้นได้ไม่ แต่ถ้ามาพิจารณาเห็นปรากฏว่าการที่ตัวแทนจัดทำอยู่นั้นเกลือกจะเสียหายแก่ผู้ไม่อยู่ไซ้ร ก็อาจจะร้องขอให้ศาลถอดถอนตัวแทนนั้นเสียได้

Section 59. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the absent person has appointed an agent with special authority, the manager cannot interfere with such special agency, but he can apply to the Court for an order removing the agent if it appears that his management is likely to cause injury to the absent person.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [69](#)
2. New Text (1992): [55](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: Plan.vol.I. No.625

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.69:
 - ถ้าผู้ไม่อยู่ได้แต่งตั้งตัวแทนมอบอำนาจเฉพาะการอันใดไว้ ผู้จัดการหาอาจจะสอดเข้าไปเกี่ยวข้องกับการที่เป็นอำนาจเฉพาะการเช่นนั้นได้ไม่ แต่ถ้ามาพิจารณาเห็นปรากฏว่าการที่ตัวแทนจัดทำอยู่นั้นเกลือกจะเสียหายแก่ผู้ไม่อยู่ไซ้ร ก็อาจร้องขอให้ศาลถอดถอนตัวแทนนั้นเสียได้

มาตรา 60

- ศาลจะสั่งเองในขณะใดๆ หรือจะมีคำสั่งเมื่อผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสีย หรือพนักงานอัยการร้องขอขึ้นในการเหล่านี้ ก็สั่งได้ คือ
 - (๑) ให้ผู้จัดการหาประกันให้ไว้เพื่อการที่จัดทำ และเพื่อส่งคืนทรัพย์สินที่มอบไว้
 - (๒) ให้ผู้จัดการแจ้งรายงานให้ทราบทรัพย์สินที่เข้ามาแล้วนั้นเป็นอย่างไรๆ
 - (๓) ถอดถอนผู้จัดการออกเสียโดยมีเหตุอันสมควร และแต่งตั้งผู้อื่นให้จัดการแทนผู้นั้นต่อไป

Section 60. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The court may, at any time, of its own motion or on the application of any interested person or of the public prosecutor:
 - (1) Require the manager to give security for the management and return of the property entrusted to him;
 - (2) Require him to give information as to the condition of the property;
 - (3) Remove him for reasonable cause and appoint another manager in his stead.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [70](#)
2. New Text (1992): [56](#)
3. Jp. Code (1896,98): [29 par.1](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.70:
 - ศาลจะสั่งเองในขณะใดๆ ก็จะมีคำสั่งเมื่อพนักงานอัยการผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียร้องขอขึ้นในการเหล่านี้ ก็สั่งได้ คือ
 - (๑) ให้ผู้จัดการหาประกันให้ไว้เพื่อการที่จัดทำ และเพื่อส่งคืนทรัพย์สินที่มอบไว้
 - (๒) ให้ผู้จัดการแจ้งรายงานให้ทราบทรัพย์สินที่เข้ามาแล้วนั้นเป็นอย่างไรๆ
 - (๓) ถอดถอนผู้จัดการออกเสียโดยมีเหตุอันสมควร และแต่งตั้งผู้อื่นให้จัดการแทนผู้นั้นต่อไป

มาตรา 61

- ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้จัดการได้รับสินจ้างคิดจ่ายจากทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่ก็ได้

Section 61. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The court may order that the manager shall receive a remuneration to be paid out of the property of the absent person.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [71](#)
2. New Text (1992): [57](#)
3. Jp. Code (1896,98): [29 par.2](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.71:
 - ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้จัดการได้รับสินจ้างคิดจ่ายจากทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่ก็ได้

มาตรา 62

- อำนาจของผู้จัดการนั้น ย่อมสิ้นสุดลงในกรณีดังกล่าวดังต่อไปนี้ คือ
 - (๑) เมื่อผู้ไม่อยู่นั้นกลับมา
 - (๒) เมื่อได้หลักฐานเป็นแน่ชัดว่าผู้ไม่อยู่นั้นยังมีชีวิตอยู่ หรือถึงแก่ความตาย
 - (๓) เมื่อผู้จัดการลาออกหรือถึงแก่ความตาย
 - (๔) เมื่อศาลมีคำสั่งแสดงความสาบสูญ
 - (๕) เมื่อศาลถอดถอนผู้จัดการ

Section 62. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The authority of the manager comes to an end:
 - (1) Upon the return of the absent person;
 - (2) Upon proof of certainty of the life or death of the absent person;
 - (3) Upon the resignation or the death of the manager;
 - (4) Upon the adjudication of disappearance;
 - (5) Upon removal of the manager by the Court.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [72](#)
2. New Text (1992): [58](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: Plan.vol.I. No.636

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.72:
 - อำนาจของผู้จัดการนั้น ย่อมสิ้นสุดลงในกรณีดังกล่าวดังต่อไปนี้ คือ
 - (๑) เมื่อผู้ไม่อยู่นั้นกลับมา
 - (๒) เมื่อได้พะยานเป็นหลักฐานแน่ชัดว่าผู้ไม่อยู่นั้นถึงแก่ความตาย
 - (๓) เมื่อศาลถอนผู้จัดการ
 - (๔) เมื่อผู้จัดการลาออกถึงแก่ความตาย
 - (๕) เมื่อศาลแสดงความสาบสูญดังบัญญัติไว้ต่อไปนี้

มาตรา 63

- กฎหมายลักษณะตัวแทนดังกล่าวไว้ในลักษณะ ๑๕ แห่งบรรพ ๓ นั้น ท่านให้ใช้บังคับในการจัดการทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่เพียงที่ไม่ขัดขวาง หรือไม่แย้งกับความในส่วนนี้

Section 63. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In so far as it is not contrary to or inconsistent with his Part, the Title XV of Book III concerning Agency applies to the management of the property of the absent person.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [73](#)
2. New Text (1992): [60](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.73:
 - กฎหมายลักษณะตัวแทนนั้น ย่อมใช้บังคับในการจัดการทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่ เพียงที่ไม่ขัดขวาง และไม่แย้งกับความในหมวดนี้

มาตรา 64

- ถ้าบุคคลได้ไปจากภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ และทราบเท่าเจ็ดปีไม่มีใครทราบแน่ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร เมื่อผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสีย หรือพนักงานอัยการร้องขอต่อศาลฯ จะสั่งให้บุคคลเช่นนั้นเป็นคนสาบสูญก็ได้
- วิธีเดียวกันนี้ ท่านให้ใช้ตลอดถึงบุคคลซึ่งได้ไปถึงสมรภูมิแห่งสงคราม หรือไปตกอยู่ในเรือเมื่ออัปปาง หรือไปตกต้องในฐานที่จะเป็นอันตรายแก่ชีวิตประการอื่นใด หากนับแต่เวลาเมื่อสงครามได้สิ้นสุดลงแล้ว หรือนับแต่เมื่อเรืออัปปาง หรือนับแต่เมื่ออันตรายประการอื่นๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้วนั้น ได้เวลาถึงสามปียังไม่มีใครทราบว่าบุคคลนั้นเป็นตายร้ายดีอย่างไร

Section 64. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If a person has left his domicile or residence and it has been uncertain for seven years whether he is living or dead, the court may, on the application of any interested person or of the Public Prosecutor, adjudge that such person has disappeared.
- [II] The same applies to a person who has gone to the seat of a war, or has been on a ship which was lost, or has come into any other peril of his life, if it is uncertain whether he is living or dead for three years after the war has come to an end, the ship has been lost or the other peril has passed.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [74](#)
2. New Text (1992): [61](#)
3. Jp. Code (1896,98): [30](#)
4. Gr. Code (1896): [[13 - 17](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.38 par.1](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.74:
 - ถ้าบุคคลได้ไปจากถิ่นที่อยู่ และทราบเท่าเจ็ดปีไม่มีใครทราบแน่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร เมื่อพนักงานอัยการผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียร้องขอต่อศาล ศาลจะมีคำสั่งแสดงว่าบุคคลเช่นนั้นสาบสูญเสียแล้วก็ได้
 - อนึ่งระยะเจ็ดปีข้างต้นนั้น ถ้ามีข้อความที่ควรเชื่อฟังได้ในครั้งหลังที่สุดแสดงให้เห็นว่า บุคคลผู้นั้นตกอยู่ในฐานที่จะเป็นอันตรายแก่ชีวิต เสมือนเช่นว่าเป็นผู้ไปในเรือเมื่ออัปปางก็ดี ฤตกอยู่ในกลางสงครามก็ดี ให้ลดเวลาลงคงสามปี

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.38:

- [I] If during the stipulated time no word is received, then the disappeared or absent person may be adjudged to be absent, and all the rights which would result from his death thereupon become available as if his death were proven.
- [II] The effect of the declaration of vanishment relates back to the point of time of the peril of death, or the last word.

มาตรา 65

- บุคคลอันศาลได้มีคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญแล้วนั้น ท่านให้ถือว่าถึงแก่ความตายเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตั้งได้ระบุไว้ในมาตราก่อนหน้านี้

Section 65. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A person against whom an adjudication of disappearance has been made is deemed to have died at the completion of the period specified in the foregoing section.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: : [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[75](#)]
2. New Text (1992): [62](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [31](#)
4. Gr. Code (1896): [[18](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.38 par.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.31:
 - A person who has been judicially declared to have disappeared is considered as having died at the expiration of the period provided in the preceding Article.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.38:
 - [I] If during the stipulated time no word is received, then the disappeared or absent person may be adjudged to be absent, and all the rights which would result from his death thereupon become available as if his death were proven.
 - [II] The effect of the declaration of vanishment relates back to the point of time of the peril of death, or the last word.

มาตรา 66

- ถ้าพิสูจน์ได้ว่าบุคคลที่สาบสูญนั้นยังคงมีชีวิตอยู่ก็ดี หรือว่าตายในเวลาอื่นผิดไปจากเวลาตั้งระบุไว้ในมาตราก่อนนั้นก็ดี เมื่อบุคคลผู้นั้นเอง หรือผู้ใดผู้หนึ่งมีส่วนได้เสีย หรือพนักงานอัยการร้องขอต่อศาลฯ จะต้องถอนคำสั่งแสดงความสาบสูญนั้นให้ แต่การถอนคำสั่งนี้ย่อมไม่กระทบกระทั่งถึงความสมบูรณ์แห่งการทั้งหลาย อันได้ทำไปโดยสุจริตในระหว่างเวลาตั้งแต่ศาลมีคำสั่งแสดงความสาบสูญจนถึงเวลาถอนคำสั่งนั้นแต่อย่างหนึ่งอย่างใด
- อนึ่งบุคคลผู้ได้ทรัพย์สินมาเนื่องแต่การที่ศาลสั่งแสดงสาบสูญ แต่ต้องเสียสิทธิของตนไป เพราะศาลสั่ง[ถอนคำสั่ง]แสดงสาบสูญนั้น จำต้องส่งคืนทรัพย์สินแต่เพียงเท่าที่ยังได้เป็นलगแก้ตนอยู่เท่านั้น

Section 66. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If it is proved that the person who disappeared is living, or that he died at a time different from that specified in foregoing section, the Court must upon the application of such person or any interested person or the Public Prosecutor revoke the adjudication; but this does not affect the validity of acts done in good faith between the adjudication and the revocation.
- [II] A person who has acquired property under the adjudication but loses his right by its revocation is bound to return such property only so far as he is still enriched by it.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [76](#)
2. New Text (1992): [63](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [32](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.32:
 - [I] When it is proved that a person who has disappeared is alive, or died at a time different from the time fixed in the preceding Article, the Court must annul the declaration of disappearance upon the demand of either the person himself, or any parties interested; but the validity of acts done in good faith subsequent to the declaration of disappearance, and previous to the nullification thereof, are not affected.
 - [II] Although a person who has acquired property by reason of the declaration of disappearance loses the right. by the nullification

thereof, he is only bound to restore such property in so far as he is actually receiving the advantage thereof (as he is still enriched by it).

มาตรา 67

- คำสั่งศาลแสดงสาบสูญก็ดี หรือสั่งถอนคำสั่งนั้นก็ดี ท่านให้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

Section 67. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The adjudication of disappearance and its revocation shall be published in the Government Gazette.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [64](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.118](#)

《Comments》

The miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.118:
 - The commissioner of the government shall, immediately upon their being given, transmit all judgments, as well interlocutory as final, to the chief judge, the minister of justice, who shall make them public.

หมวด ๒ นิติบุคคล

ส่วนที่ ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

[← Previous Section](#) | [Next Section →](#)

มาตรา 68

- อันว่านิติบุคคลนั้น จะมีขึ้นได้ก็แต่ด้วยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัติทั้งหลายของประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น

Section 68. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A juristic person can come into existence only by virtue of the provisions of this Code or of other law.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [78](#)
2. New Text (1992): [65](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [33](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.33:
 - A juridical person cannot come into existence unless in virtue of the provisions of this code or of other laws.

มาตรา 69

- นิติบุคคลย่อมมีสิทธิและหน้าที่ต่างๆ ต้องตามบทบัญญัติทั้งปวงแห่งกฎหมาย ภายในขอบวัตถุที่ประสงค์ของตน ดังมีกำหนดไว้ในข้อบังคับ หรือตราสารจัดตั้ง

Section 69. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A juristic person has rights and duties in conformity with the provisions of law within the scope of its object as defined in the regulation or constitutive act.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [66](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [43](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.43:
 - A juridical person enjoys rights and bears obligations (and is subject to duties) in conformity with laws and ordinances within the scope of its object as determined by the Articles of Association or the Act of Endowment.

มาตรา 70

- ภายใต้บังคับมาตราก่อนนั้น นิติบุคคลย่อมมีสิทธิและหน้าที่เหมือนบุคคลธรรมดา เว้นเสียแต่สิทธิและหน้าที่ซึ่งว่าโดยสภาพจะพึงมีพึงเป็นได้เฉพาะแก่บุคคลธรรมดาเท่านั้น

Section 70. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Subject to foregoing section a juristic person enjoys the same rights and is subject to the same duties as a natural person, except those which by reason of their nature, may only be enjoyed or incurred only by a natural person.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [79](#)
2. New Text (1992): [67](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [S.C.53](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.79:
 - บุคคลนิติสมมติ ย่อมสิทธิและหน้าที่เหมือนบุคคลธรรมดา เว้นเสียแต่สิทธิและหน้าที่ซึ่งว่าโดยสภาพจะพึงมีพึงเป็นได้เฉพาะแก่บุคคลธรรมดาเท่านั้น

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.53:
 - Juristic persons are capable of all rights and duties except those which arise from the natural characteristics of man, such as sex, old age, or relationship.

มาตรา 71

- ภูมิลำเนาของนิติบุคคลนั้น ได้แก่ถิ่นที่สำนักงานใหญ่ หรือถิ่นที่ตั้งทำการ หรือถิ่นที่ได้เลือกเอาเป็นภูมิลำเนาจะเพาะการตามข้อบังคับ หรือตราสารจัดตั้ง
- อนึ่งถิ่นที่มีสาขาส่งงาน จะจัดว่าเป็นภูมิลำเนาในส่วนกิจการอันทำ ณ ที่นั้นด้วยก็ได้

Section 71. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] The domicile of a juristic person is the place where it has its principal office or establishment or which has been selected as a special domicile in its regulation or constitutive act.
- [II] The place where it has a branch office may also be considered its domicile as to the acts there performed.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [80](#)
2. New Text (1992): [68](#)
3. Jp. Code (1896,98): [50](#)
4. Gr. Code (1896): [[24](#)], [[80](#)]
5. Miscellaneous: [S.C.56](#); [Br.35](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.80:
 - ภูมิลำเนาของบุคคลนิติสมมตนั้น ได้แก่ถิ่นที่มีสำนักงานแห่งใหญ่หรือที่ตั้งทำการ แต่ว่าถิ่นที่มีสาขาส่งงานจะจัดว่าเป็นภูมิลำเนาด้วยก็ได้

The other miscellaneous sources are as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.56:
 - The residence of a juristic person, unless otherwise provided by its articles, is the place where its business is carried on.
- Civil Code of Brazil (1916), Art.35:
 - The domicile of juridical persons is :
 - I. Of the Union, the Federal District.
 - II. Of the States, their respective Capitals.
 - III. Of the Municipality, the place where the municipal administration functions.
 - IV. Of all other juridical persons, the place where their respective directories and administrations function, or which they may select as special domicile in their by-laws or constitutive acts.

มาตรา 72

- จำพวกที่กล่าวต่อไปนี้ ย่อมเป็นนิติบุคคล คือ
 - (๑) ทะบวงการเมือง
 - (๒) วัดวาอาราม
 - (๓) ห้างหุ้นส่วนที่จดทะเบียนแล้ว
 - (๔) บริษัทจำกัด
 - (๕) สมาคม
 - (๖) มูลนิธิได้รับอำนาจแล้ว
 - (๗) สหกรณ์จดทะเบียนแล้ว

Section 72. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The following are juristic persons:
 - (1) Public bodies,
 - (2) Monasteries,
 - (3) Registered partnerships,
 - (4) Limited companies,
 - (5) Associations,
 - (6) Authorized foundations.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [81](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.81:
 - จำพวกที่กล่าวต่อไปนี้ ย่อมเป็นบุคคลนิติสมมต คือ
 - (๑) ทะบวงการเมือง
 - (๒) วัดวาอาราม
 - (๓) ห้างหุ้นส่วนที่จดทะเบียนแล้ว
 - (๔) บริษัทจำกัดสินใช้
 - (๕) สมาคม
 - (๖) มูลนิธิได้รับอนุญาตแล้ว

มาตรา 73

- ทะบวงการเมืองนั้น คือ กระทรวงและกรมในรัฐบาล เทศาภิบาลปกครองท้องที่ และ
ประชากรทั้งหลาย

Section 73. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Public bodies are Ministries and Departments of the Government, Local Administrations and Municipalities.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [82](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.82:
 - ทะบวงการเมืองนั้น คือ กระทรวงและกรมในรัฐบาล เทศาภิบาลปกครองท้องที่
และประชากรทั้งหลาย

มาตรา 74

- การจัดควบคุมทะเบียนการเมืองและวัดวาอารามย่อมเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับทั้งปวงที่ว่าการนั้น

Section 74. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Public bodies and Monasteries are governed by the law and regulations relating thereto.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [83 par.1](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.83:
 - การจัดควบคุมวัดวาอาราม ย่อมเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับทั้งปวงที่ว่าการนั้น
 - การจัดควบคุมห้างหุ้นส่วนที่จดทะเบียนก็ดี บริษัทจำกัดสินใช้ก็ดี และสมาคมก็ดี ย่อมบังคับตามกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการนั้นๆ

มาตรา 75

- อันความประสงค์ของนิติบุคคลนั้น ย่อมแสดงปรากฏจากผู้แทนทั้งหลายของนิติบุคคลนั้น

Section 75. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The will of a juristic person is declared through its representatives.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [70](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[53](#)]
4. Gr. Code (1896): [[26](#)], [[32](#)], [[86](#)]
5. Miscellaneous: * [S.C.55 \[=S.C.55 par. 1\]](#); [Br.17](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Swiss Civil Code (1907), Art.55:
 - [I] The will of a juristic person is expressed through its organisms; these bind it as well through their juridical acts as otherwise.
 - [II] The acting persons are personally liable for their unlawful acts.

The other miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.17:
 - Juridical persons shall be represented, actively and passively, in their judicial and extra-judicial acts, by the persons designated in their respective by-laws, or, if not so designated, by their directors.

มาตรา 76

- ผู้จัดการทั้งหลายก็ดี ผู้แทนอื่นก็ดี ของนิติบุคคล หากทำการตามหน้าที่ได้ทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดแก่บุคคลอื่นไซ้ ท่านว่านิติบุคคลจำต้องเสียค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายนั้น แต่มีสิทธิจะไล่เบี้ยเอาแก่ตัวผู้เป็นต้นเหตุทำความเสียหายได้ภายหลัง
- ถ้าและความเสียหายแก่บุคคลอื่นนั้นเกิดแต่ทำการอันใดอันหนึ่งซึ่งมิได้อยู่ภายในขอบวัตถุประสงค์แห่งนิติบุคคลนั้นไซ้ ท่านว่าสมาชิก หรือผู้จัดการทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ได้ออกเสียงลงมติให้ทำการเช่นนั้น กับทั้งผู้จัดการและผู้แทนอื่นๆ ทั้งหลายบรรดาที่ได้เป็นผู้ลงมือทำการจะต้องรับผิดชอบร่วมกันออกใช้ค่าสินไหมทดแทน

Section 76. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A juristic person is bound to make compensation for any damage done to other persons by its managers or other representatives in the exercise of their functions, saving its right of recourse against the causers of the damage.
- [II] If damage is done to other persons by an act which is not within the scope of the object of the juristic person, those members or managers who voted in favour of such act, are jointly liable to make compensation.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [76](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [44](#)
4. Gr. Code (1896): [31](#)
5. Miscellaneous: [Br.15](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.44:
 - [I] A juridical person is bound to make compensation for any damages inflicted upon others by its managers (directors) or other representatives in the performance of their functions.
 - [II] When damages are inflicted upon others by an act not within the scope of the object of the juridical person, the members and managers (directors) who voted in favour of the said act, as well as the managers (directors) and other representatives who executed the same, are jointly responsible to make compensation for such damages.

The other miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.15:
 - Juridical persons of public law are civilly responsible for acts of their representatives who in that capacity cause damages (damnos) to third persons, by proceeding in a manner contrary to law or failing in a duty prescribed by law, saving their right over (salvo o direito regressivo) against the causers of the damage.

มาตรา 77

- ถ้ามีผู้จัดการหลายคน และมีได้มีข้อกำหนดไว้เป็นประการอื่นในข้อบังคับหรือตราสารจัดตั้งก็ดี มิได้มีบัญญัติไว้เป็นประการอื่นโดยกฎหมายก็ดี การจะทำความตกลงต่างๆ ในทางอำนวยการของนิติบุคคลนั้น ท่านให้เป็นไปตามเสียงข้างมากในหมู่ผู้จัดการทั้งหลายด้วยกัน

Section 77. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When there are several managers, if it is not otherwise provided in the regulations or the constitutive act or otherwise provided by law, decisions as to the affairs of the juristic persons are made by a majority of the managers.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [71](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [52 par.2](#)
4. Gr. Code (1896): [[28](#)], [[86](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.52:
 - [I] A juridical person must appoint one or more managers (directors).
 - [II] In case there are several managers (directors) the business of the juridical person is decided by a majority of such managers (directors) unless otherwise provided in the Articles of Association or in the Act of Endowment.

มาตรา 78

- ข้อจำกัดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงอำนาจของผู้จัดการทั้งหลายในการเป็นผู้แทนนิติบุคคลนั้น
อย่างใดๆ ก็ดี ท่านว่าหาอาจจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้ทำโดยสุจริตได้ไม่

Section 78. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Any restriction of modification of the powers of representation of the managers cannot be set up against third person acting in good faith.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [72](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [54](#)
4. Gr. Code (1896): [26](#) [=26 par.2], [[68](#)], [[70](#)], [[86](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.54:
 - Any limitation placed upon the right of representation of a manager (director) cannot be set up against third persons acting in good faith.

มาตรา 79

- ถ้ามีตำแหน่งว่างลงในจำนวนผู้จัดการ และมีเหตุควรวิตกว่าทั้งตำแหน่งว่างไว้เข้าไปเลือก จะเกิดความเสียหายขึ้นได้ไซ้ เมื่อผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่ง หรือพนักงานอัยการ ร้องขอต่อศาลฯ จะแต่งตั้งผู้จัดการชั่วคราวขึ้นก็ได้

Section 79. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If a vacancy occurs among the managers, and there is reason to apprehend that damage might ensue from delay, the Court may on the application of any interested person or of the Public Prosecutor appoint a temporary manager.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [90](#)
2. New Text (1992): [73](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [56](#)
4. Gr. Code (1896): [29](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.56:
 - In case a vacancy occurs among the managers (directors) and it is feared that damages may be incurred through delay, the Court shall appoint a provisional manager (director) upon the demand of any person interested or a public procurator.

มาตรา 80

- ในการอันใด ถ้าประโยชน์ทางได้ทางเสียของนิติบุคคลฝ่ายหนึ่ง กับของตัวผู้จัดการอีกฝ่ายหนึ่งเป็นปฏิปักษ์แก่กัน ท่านว่าในการอันนั้นผู้จัดการเป็นอันไม่มีอำนาจเป็นผู้แทนได้ในกรณีเช่นนี้ ต้องแต่งตั้งผู้แทนขึ้นเฉพาะการนั้นตามบทบัญญัติมาตราก่อนนี้

Section 80. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In a matter in which the interests of a juristic person conflict with those of a manager, the latter has no representative power. In such case a special representative must be appointed according to the provisions of the foregoing section.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [74](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [57](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.57:
 - With regard to matters in which the interests of a juridical person and those of a manager (director) conflict with each other, such manager (director) has no right of representation. In such case a special representative must be appointed in accordance with the provisions of the preceding Article.

มาตรา 81

- มุลินิธินันได้แกัทรัพยสินอันจัดสรรวไ้เป็นแพนกเพื่อบำเพ็ญทาน การศาสนา วิทยาสาสตร์ วรรณคดี หรือเพื่อบาธารณประโยชน์อย่างอื่น ๆ และไม่ได้หมายค้ำกำไร

Section 81. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A foundation consists of property appropriated to charitable, religious, scientific, literary or other purpose for the public benefit and not for sharing profit.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [84](#)
2. New Text (1992): [110](#)
3. Jp. Code (1896,98): [34](#)
4. Gr. Code (1896): [80](#)
5. Miscellaneous: [Sch.p.41](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.84:
 - มุลินิธินันได้แกัทรัพยสินอันจัดสรรวไ้เป็นแพนกเพื่อบำเพ็ญทาน การศาสนา วิทยาสาสตร์ วรรณคดี ฤเพื่อบาธารณประโยชน์อื่น ๆ และไม่ได้หมายค้ำกำไร

มาตรา 82

- มูลนินี้จะต้องก่อตั้งด้วยทำตราสารลงไว้ มีข้อความสำคัญตามรายการดังต่อไปนี้
 - (๑) ชื่อของมูลนิธิ
 - (๒) วัตถุประสงค์ของมูลนิธิ
 - (๓) สำนักงานของมูลนิธิ แม้จะพึงมี
 - (๔) ข้อกำหนดว่าด้วยทรัพย์สินของมูลนิธิ
 - (๕) ข้อกำหนดว่าด้วยการตั้งและถอดถอนผู้จัดการทั้งหลายของมูลนิธิ

Section 82. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A foundation must be created by an instrument in writing containing the following particulars:
 - (1) The name of the foundation,
 - (2) Its objects,
 - (3) The address of its office, if any,
 - (4) Provisions as to its property,
 - (5) Provisions as to the appointment and dismissal of its managers.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [55 par.1](#) [??] , [[85 par.1](#)] [86](#)
2. New Text (1992): [\[\[2535th_Sec_0112 112\]](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [37](#), [[39](#)]
4. Gr. Code (1896): [[81](#)], [[85](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.80](#), [81](#), [83](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.37:
 - The founders of a juridical association must draw up Articles of Association and insert therein the following particulars:-
 - (1) The object ;
 - (2) The designation (name);
 - (3) The office;
 - (4) Provisions relative to its property (capital);
 - (5) Provisions relative to the appointment and dismissal of its managers (directors);
 - (6) Provisions relative to the acquisition or loss of the members' qualifications.

The other miscellaneous sources are as follows:

- Swiss Civil Code (1907):
 - Art.80:
 - The erection of a foundation is based on the dedication of property to a special purpose.
 - Art.81:
 - [I] The erection is caused by a public dedication or testamentary provision.
 - [II] The entry in the Commercial Register is based on the public dedication, and, when necessary, under the regulations of the supervisory authority, is to be accompanied by a list of the directors.
 - Art.83:
 - [I] The organisms of the foundation, and the manner of administration, are to be fixed by the deed of settlement.
 - [II] If the organization provided is not sufficient, the supervisory authority shall make the necessary arrangements.
 - [III] If these cannot be made to serve the purpose, then the supervisory authority has the power to devote the property to another foundation, with a purpose as similar as possible (cy près), provided the founder does not exclude this, or a provision of the deed of settlement expressly forbids it.

มาตรา 83

- ถ้ามูลนิธิก่อตั้งขึ้นด้วยนิติกรรมทำยกให้แต่ยังมีชีวิต ท่านให้ใช้บทบัญญัติทั้งหลายในลักษณะให้ อนุโลมตามควรแก่บท
- ถ้ามูลนิธิก่อตั้งขึ้นด้วยพินัยกรรม ท่านให้ใช้บทบัญญัติทั้งหลายในลักษณะมรดก อนุโลมตามควรแก่บท

Section 83. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If a foundation is created by an act inter vivos, the provisions relating to Gifts apply mutatis mutandis.
- [II] If it is created by will, the provisions relating to Inheritance apply mutatis mutandis.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): [39](#) [??], * [41](#)
4. Gr. Code (1896): [80](#) [??]
5. Miscellaneous: [Br.24](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.41:
 - [I] When an act of endowment is made by disposal during lifetime (an act inter vivos), the provisions relative to donations (gifts) apply correspondingly.
 - [II] When an act of endowment is made by will, the provisions relative to legacies apply correspondingly.

The other miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.24:
 - In order to create an endowment (fundagdo), its founder shall make to it, by notarial act (escriptura) or will, a special donation of free property, specifying the purpose for which he destines it, and declaring, if he wishes, the manner of administering it.

มาตรา 84

- ถ้าผู้ตั้งมูลนิธิตายเสียแต่ยังมีทันได้ทำข้อกำหนดว่าด้วยชื่อ หรือสำนักงานของมูลนิธิ หรือว่า ด้วยวิธีตั้งและถอดถอนผู้จัดการของมูลนิธิไว้ การเหล่านี้ เมื่อผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่งหรืออัยการร้องขอต่อศาล ก็ให้ศาลกำหนดให้

Section 84. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the founder dies without having made provision as to its name, the office or the manner of the appointment or dismissal of its managers, this shall be done by the Court on the application of any interested person or of the Public Prosecutor.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [119](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [40](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.40:
 - When the creator of a juridical foundation dies without determining its designation, its office, or the method by which its managers (directors) are to be appointed and dismissed, the Court must determine them upon the demand of any interested party or of a public procurator.

มาตรา 85

- มูลนินี้ นั้น จะจัดตั้งขึ้นเป็นนิติบุคคลด้วยรัฐบาลให้อำนาจเช่นนั้นก็ได้
- อนึ่งภายในสิบสี่วันนับแต่รัฐบาลได้ให้อำนาจแล้ว ให้เสนาบติผู้เป็นเจ้าหน้าที่จัดการให้เก็บใจความแห่งข้อสำคัญของนินี้ นั้น โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

Section 85. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A foundation may be constituted as a juristic person upon authorization by the Government.
- [II] Within fourteen days after the authorization being granted, a summary of the particulars of the foundation shall be caused to be published in the Government Gazette by the competent minister.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [85 \[=85 par.2\]](#), [87 par.2](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): [\[34\]](#)
4. Gr. Code (1896): [\[22\]](#), [\[80\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- Old Text (1923):
 - [Primary model] Sec.85:
 - มูลนินี้ นั้น จะต้องก่อตั้งขึ้นด้วยทำตราสารลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร
 - อนึ่งมูลนินี้ นั้นจะจัดตั้งขึ้นเป็นบุคคลนิติสมมตได้ต่อเมื่อรัฐบาลให้อำนาจและจดทะเบียนแล้ว
 - [Secondary model] Sec.87:
 - การให้อำนาจแก่มูลนินี้ นั้น ย่อมสุดแล้วแต่อำเอใจของรัฐบาล และจะบังคับให้มีข้อไขอย่างไรๆ แล้วจึงอนุญาตตามที่เห็นควรก็ได้
 - อนึ่งเมื่ออนุญาตให้อำนาจแล้ว ให้เก็บใจความแห่งข้อสำคัญของมูลนินี้ นั้น ประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้วย

มาตรา 86

- การให้อำนาจแก่มูลนิธินั้น ย่อมสุดแล้วแต่อำนาจอธิปไตยของรัฐบาล และจะบังคับให้มีข้อไข้อย่างไรๆ แล้วจึงอนุญาตตามที่เห็นควรก็ได้

Section 86. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The authorization of a foundation lies entirely in the discretion of the Government and may be granted subject to such conditions as the think fit.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [87 par.1](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.87:
 - การให้อำนาจแก่มูลนิธินั้น ย่อมสุดแล้วแต่อำนาจอธิปไตยของรัฐบาล และจะบังคับให้มีข้อไข้อย่างไรๆ แล้วจึงอนุญาตตามที่เห็นควรก็ได้
 - อนึ่งเมื่ออนุญาตให้อำนาจแล้ว ให้เก็บใจความแห่งข้อสำคัญของมูลนิธินั้น ประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้วย

มาตรา 87

- ในกรณีที่มูลนิธิอื่นได้รับอำนาจแต่รัฐบาล ท่านว่าทรัพย์สินอันได้จัดสรรไว้โดยนิติกรรม ท้ายกให้แต่ยังมีชีวิตนั้น ย่อมตกเป็นของมูลนิธิตั้งแต่วันที่รัฐบาลให้อำนาจเป็นต้นไป

Section 87. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In case of authorized foundation the property appropriated by an act inter vivos vests in such foundation from the time when the authorization is granted.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98): * [42](#)
4. Gr. Code (1896): [[82](#)], [[83](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.42:
 - [I] When an act of endowment is made by a disposal during lifetime (inter vivos) the property donated forms the property of (vests in) the juridical person from the moment when the creation of the juridical person is authorized.
 - [II] When an act of endowment is made by will the property donated is regarded as belonging to the juridical person from the moment when the will comes into effect.

มาตรา 88

- ในความเกี่ยวพันกับบุคคลภายนอก มูลนิธิที่ได้รับอำนาจแล้วมีผู้จัดการทั้งหลายเป็นผู้แทนของมูลนิธินั้น

Section 88. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In its relation with third persons an authorized foundation is represented by its managers.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [88 par.1](#)
2. New Text (1992): [123](#)
3. Jp. Code (1896,98): [53](#)
4. Gr. Code (1896): [26](#), [\[86\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.88:
 - มูลนิธิที่ได้รับอนุญาตแล้ว มีผู้จัดการทั้งหลายเป็นผู้แทนของมูลนิธินั้น ในการที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก
 - ผู้จัดการทั้งหลายนั้น จะพึงถูกฟ้องในฐานะเป็นผู้แทนมูลนิธิก็ได้

มาตรา 89

- ในส่วนความเกี่ยวพันระหว่างมูลนิธิที่ได้รับอำนาจกับผู้จัดการทั้งหลายของมูลนิธินั้นเองก็ดี ระหว่างผู้จัดการเหล่านั้นกับบุคคลภายนอกก็ดี ท่านให้บังคับตามบทบัญญัติทั้งหลายแห่งประมวลกฎหมายนี้ ลักษณะตัวแทน

Section 89. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The relation between an authorized foundation and its managers and between these and third persons are governed by the provisions of this Code concerning Agency.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [89](#)
2. New Text (1992): [77](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.89:
 - การเกี่ยวข้องในระหว่างมูลนิธิที่ได้รับอนุญาตกับผู้จัดการทั้งหลายของมูลนิธินั้นก็ดี ระหว่างผู้จัดการเหล่านั้นกับบุคคลภายนอกก็ดี ท่านให้บังคับตามบทกฎหมายลักษณะตัวแทน

มาตรา 90

- มูลนิธิทุกรายย่อมตกอยู่ในบังคับควบคุมดูแลตรวจตราของรัฐบาล เจ้าพนักงานผู้ใดอันรัฐบาลได้แต่งตั้งไปเพื่อการนั้นแล้ว ให้เข้าดูสมุดหนังสือกับบัญชีของมูลนิธิได้ในเวลาใดๆ อันสมควร เจ้าพนักงานผู้นั้นอาจจะสอบสวนผู้จัดการและตัวแทน หรือลูกจ้างในมูลนิธิด้วยข้อความใดๆ ที่เกี่ยวกับมูลนิธินั้นได้

Section 90. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Every foundation is subject to supervision of the Government. Any official commissioned to that effect by the Government shall have access to the books and accounts of the foundation at any reasonable time. He can examine the managers and any agents or employees of the foundation on any matters relating to it.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [91](#)
2. New Text (1992): [\[\[2535th_Sec_0128 128\]](#)
3. Jp. Code (1896,98): [67](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [\[S.C.84\]](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.91:
 - มูลนิธิทุกรายย่อมตกอยู่ในบังคับควบคุมดูแลตรวจตราของรัฐบาล เจ้าพนักงานผู้ใดอันรัฐบาลได้แต่งตั้งไปเพื่อการนั้นแล้ว ให้เข้าดูสมุดหนังสือกับบัญชีของมูลนิธิได้ในเวลาใดๆ อันสมควร เจ้าพนักงานผู้นั้นอาจจะสอบสวนผู้จัดการและตัวแทน ลูกจ้างในมูลนิธิด้วยข้อความใดๆ ที่เกี่ยวกับมูลนิธินั้นได้

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.84:
 - [I] Foundations stand under the supervision of the community (federation, canton or parish) to which they belong according to their purpose.
 - [II] The supervisory authority shall see that the property of the foundation is not diverted from its purpose.

มาตรา 91

- ถ้าผู้จัดการทั้งหลายจัดการผิดพลาดเสื่อมเสียก็ดี ทำการฝ่าฝืนข้อความแห่งตราสารก่อตั้งมูลนิธิก็ดี เมื่อพนักงานอัยการ หรือผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่งร้องขอต่อศาลฯ จะถอดถอนผู้จัดการและแต่งตั้งผู้จัดการขึ้นใหม่คนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้

Section 91. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the managers mismanage or act contrary to the instrument creating the foundation, the Court may on application of the Public Prosecutor or any interested person, dismiss the managers and appoint one or more new managers.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [129](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

- –

มาตรา 92

- มูลนิธินั้นย่อมสิ้นสุดลงด้วยเหตุประการหนึ่งประการใด ดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ
 - (๑) เลิกตามบทบัญญัติที่กล่าวไว้ในตราสารตั้งมูลนิธินั้น
 - (๒) เมื่อวัตถุประสงค์แห่งมูลนิธินั้นสำเร็จบริบูรณ์แล้ว หรือกลายเป็นการพ้นวิสัย
 - (๓) เมื่อมูลนิธินั้นล้มละลาย
 - (๔) เมื่อมีคำสั่งของศาลตามข้อความในมาตราต่อไปนี้

Section 92. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A foundation comes to an end:
 - (1) In accordance with the provisions of the instrument creating the foundation, or
 - (2) Upon its objects being fulfilled or becoming impossible, or
 - (3) Upon the foundation becoming bankrupt, or
 - (4) By an order of the Court as provided in the following section.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [92](#)
2. New Text (1992): [130](#)
3. Jp. Code (1896,98): [68](#), [70](#)
4. Gr. Code (1896): [[87](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.88](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.92:
 - มูลนิธินั้นย่อมสิ้นสุดลงด้วยเหตุประการใดประการหนึ่งดังว่านี้ คือ
 - (๑) เลิกตามบทบัญญัติที่กล่าวไว้ในตราสารตั้งมูลนิธินั้น
 - (๒) เมื่อวัตถุประสงค์แห่งมูลนิธินั้นสำเร็จบริบูรณ์แล้ว ฤกกับเป็นการพ้นวิสัย
 - (๓) เมื่อมูลนิธินั้นล้มละลาย
 - (๔) เมื่อมีคำสั่งของศาลตามข้อความที่กล่าวไว้ในมาตราต่อไปนี้

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.88:
 - The dissolution of a foundation is accomplished by law as soon as its purpose becomes unattainable. It is effected by judicial action, whenever its purpose has become illegal or immoral.

มาตรา 93

- เมื่อพนักงานอัยการ หรือผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียด้วยยื่นคำร้องต่อศาลฯ จะมีคำสั่งให้เลิกมูลนิธินั้นเสีย และแต่งตั้งผู้ชำระบัญชีคนหนึ่งหรือหลายคน ในกรณีที่กำลังต่อไปนี้อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ คือ
 - (๑) ถ้ามูลนิธินั้นได้ก่อตั้งขึ้นขัดต่อบทบัญญัติในส่วนนี้ หรือว่ามูลนิธินั้นทำการขัดต่อกฎหมายก็ดี หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ด้วยเหมือนกัน
 - (๒) ถ้าว่าเป็นอันจะจัดการมูลนิธินั้น ให้ดำเนินอยู่ต่อไปอีกไม่ได้ ไม่เลือกกว่าเพราะเหตุประการใดๆ
 - (๓) ถ้ามูลนิธิทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติในตราสารตั้งมูลนิธินั้นเอง หรือฝ่าฝืนข้อไขซึ่งรัฐบาลได้ให้อำนาจไว้
- อนึ่งศาลจะถอดถอนผู้จัดการทั้งหลายและแต่งตั้งผู้จัดการขึ้นใหม่คนหนึ่ง หรือหลายคน แทนสิ่งเลิกมูลนิธิก็ได้

Section 93. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] The Court may, on application of the Public Prosecutor or of any interested person, order a foundation to be dissolved and appoint one or more liquidators in the following cases:
 - (1) If it was created contrary to the provisions of the present Part or if it commits acts contrary to law, or against public order or good morals.
 - (2) If for any cause whatsoever its management can no longer be carried on.
 - (3) If it acts contrary to the provisions of the instrument creating the foundation, or to the conditions under which the Government has granted the authorization.
- [II] The Court may, instead of ordering a dissolution dismiss the managers and appoint one or more new managers.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [93](#)
2. New Text (1992): [131](#)
3. Jp. Code (1896,98): [71](#)
4. Gr. Code (1896): [[43](#)], [[87](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.89](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.93:

- เมื่อพนักงานอัยการ ฤๅผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียด้วยยื่นคำร้องขอต่อศาลฯ จะมีคำสั่งให้เลิกมูลนิธินั้นเสีย และแต่งตั้งผู้ชำระบัญชีนายหนึ่งฤๅหลายนาย ในกรณีทีกล่าวต่อไปนี้อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ คือ
 - (๑) ถ้ามูลนิธินั้นได้ก่อตั้งขึ้นขัดต่อบทบัญญัติในหมวดนี้ ฤๅว่ามูลนิธินั้นขัดต่อกฎหมายก็ดี รัฐประศาสน์นโยบายก็ดี ฤๅความปลอดภัยของบุคคลฤๅทรัพย์สินก็ด้วยเหมือนกัน
 - (๒) ถ้าว่าเป็นอันจะจัดการมูลนิธินั้น ให้ดำเนินอยู่ต่อไปอีกไม่ได้ ไม่เลือกกว่าเพราะเหตุประการใดๆ
 - (๓) ถ้ามูลนิธิทำการขัดต่อบทบัญญัติในตราสารตั้งมูลนิธินั้นเอง ฤๅขัดต่อข้อไขซึ่งรัฐบาลได้อนุญาตให้อำนาจไว้

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.89:
 - The supervisory authority is competent to lay a complaint as may every one who has an interest therein.
 - A dissolution is to be reported to the register recorder for cancellation of the entry.

มาตรา 94

- ภายในเวลาสิบสี่วันนับแต่มูลนิธิอื่นได้รับอำนาจจากรัฐบาลได้ถึงที่สิ้นสุดลงนั้น ผู้จัดการทั้งหลายต้องทำหนังสือแจ้งความนั้นแก่ทบวงการเจ้าหน้าที่ และให้เจ้าหน้าที่นำความออกประกาศโฆษณาในราชกิจจานุเบกษาภายในสิบสี่วันนับแต่เมื่อได้รับแจ้งความ

Section 94. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Within fourteen days after an authorized foundation comes to an end the managers must in writing inform the competent authority who shall cause a notification to that effect to be published in the Government Gazette within fourteen days after information.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [132](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

- -

มาตรา 95

- ในการชำระบัญชีมูลนิธินั้น ให้ใช้บทบัญญัติในกฎหมายว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนและบริษัทบังคับอนุโลมตามควรแก่บทนั้นๆ

Section 95. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The provisions of law concerning Liquidation of Partnerships and Companies apply to the liquidation of foundation mutatis mutandis.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [94](#)
2. New Text (1992): [133](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.94:
 - ในการชำระบัญชีมูลนิธินั้น ให้ใช้บทบัญญัติในกฎหมายว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนและบริษัทบังคับอนุโลมตามควรแก่บทนั้นๆ

มาตรา 96

- เมื่อมูลนิธิสิ้นสุดลง ทรัพย์สินของมูลนิธินั้นให้โอนไปยังนิติบุคคล ตามที่จะพึงระบุไว้ในตราสารตั้งมูลนิธินั้น
- เมื่อไม่มีความกล่าวไว้ถึงนิติบุคคลเช่นว่านี้ ถ้าพนักงานอัยการ หรือผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียด้วยมีคำร้องขอต่อศาลไซ้ ศาลจงสั่งจัดสรรทรัพย์สินนั้นให้แก่นิติบุคคลซึ่งปรากฏว่ามีวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์เดิมของมูลนิธินั้น
- ถ้าหากว่าจัดสรรทรัพย์สินอย่างนี้มีอาจจะทำได้ก็ดี หรือว่ามูลนิธินั้นต้องบังคับให้เลิกเสีย เพราะเหตุเป็นการขัดต่อกฎหมาย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีแห่งประชาชนก็ดี ศาลจะสั่งให้ทรัพย์สินของมูลนิธิตกไปเป็นของแผ่นดินก็ได้

Section 96. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] When a foundation comes to an end, its properties shall be transferred to such juristic person as may have been designated by the instrument creating the foundation.
- [II] In the absence of such juristic person, the Court shall, on application of the Public Prosecutor or of any interested person, appropriate the properties to such other juristic persons the purpose of which appears to be as near to the former foundation as possible.
- [III] Provided that if such appropriation cannot be made or if the foundation has been dissolved on account of its being contrary to the law or against public order or good morals, the Court may make an order vesting its properties in the State.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [95](#)
2. New Text (1992): [134](#)
3. Jp. Code (1896,98): [72](#)
4. Gr. Code (1896): [45](#), [46](#), [[88](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.95:
 - เมื่อมูลนิธิสิ้นสุดลง ทรัพย์สินของมูลนิธินั้นให้โอนไปยังบุคคลนิติสมมต ตามที่จะพึงระบุไว้ในตราสารตั้งมูลนิธินั้น
 - เมื่อไม่มีความกล่าวไว้ถึงบุคคลนิติสมมตเช่นว่านี้ ถ้าพนักงานอัยการ ผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนได้เสียด้วย มีคำร้องขอต่อศาลไซ้ ศาลจงสั่งจัดสรรทรัพย์สินนั้นให้แก่บุคคลนิติสมมตซึ่งปรากฏว่ามีวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์เดิมของมูลนิธินั้น

- ถ้าหากว่าจัดสรรทรัพย์สินอย่างว่ามานี้ มีอาจจะทำได้ก็ดี แต่ถ้าว่ามูลนิธินั้นต้องบังคับให้เลิกเสีย เพราะเหตุได้ทำขัดต่อกฎหมาย ภาครัฐประศาสน์นโยบายก็ดี ศาลจะสั่งให้ทรัพย์สินของมูลนิธินี้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา 97

- ข้อบังคับสำหรับการให้อำนาจ การจดทะเบียนและการดูแลตรวจตรามูลนิธิตามความที่กล่าวไว้ในส่วนนี้ ให้เสนอบดีผู้รับผิดชอบในการปกครองท้องถิ่นที่ เป็นผู้ออกกฎข้อบังคับ
- ให้เสนอบดีจัดการให้มีบัญชีรายนามมูลนิธิทั้งหลายอันได้ให้อำนาจแล้วนั้นรักษาไว้ พร้อมทั้งรายการข้อสำคัญอันได้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

Section 97. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] Regulations for the authorization and supervision of foundations within the meaning of the present Part may be issued by the Minister responsible for the local administration.
- [II] The Minister shall cause a list of authorized foundations to be kept together with the particulars published in the Government Gazette.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [96](#)
2. New Text (1992): [136](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.96:
 - ข้อบังคับสำหรับการให้อำนาจ การจดทะเบียนและการดูแลตรวจตรามูลนิธิตามความที่กล่าวไว้ในหมวดนี้ ให้เสนอบดีผู้รับผิดชอบในการปกครองท้องถิ่นที่ เป็นผู้ออกกฎข้อบังคับ

มาตรา 98

- อันว่าทรัพย์สินนั้น โดยนิตินัยได้แก่วัตถุมีรูปร่าง

Section 98. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Things, in the legal sense, are corporeal objects.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[97](#)]
2. New Text (1992): [137](#)
3. Jp. Code (1896,98): [85](#)
4. Gr. Code (1896): * [90](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.90:
 - Things, in the legal sense, are corporeal objects only.

มาตรา 99

- ทรัพย์สินนั้น ท่านหมายความว่ารวมทั้งทรัพย์สินทั้งวัตถุไม่มีรูปร่าง ซึ่งอาจมีราคาได้และถือเอาได้

Section 99. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Property includes things as well as incorporeal objects, susceptible of having a value and of being appropriated.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [138](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Arg.2349](#)

《Comments》

The miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Argentina (1871), Art.2349:
 - Movable things which have been rendered actually immovable by their physical attachment to the soil, are immovables by accession, when such attachment is of a permanent character.

มาตรา 100

- อสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ที่ดินกับทรัพย์อันติดอยู่กับที่ดินนั้น หรือประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดินนั้น อนึ่งคำว่าอสังหาริมทรัพย์ ท่านหมายรวมถึงสิทธิทั้งหลายอันเกี่ยวกับกรรมสิทธิในที่ดินด้วย

Section 100. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Immovable property denotes land and things fixed to land or forming a body therewith. It includes real rights connected with ownership of land.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[97](#), [98 par.1](#)]
2. New Text (1992): [139](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [86 \[=86 par.1\]](#)
4. Gr. Code (1896): [[94](#), [96](#)]
5. Miscellaneous: [[S.C.667 par.2](#)]

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.86:
 - [I] Land and the things fixed thereto are immovables.
 - [II] All other things are movables.
 - [III] Obligations performable to bearer are considered as movables.
- [Secondary model] German Civil Code (1896), Sec.96:
 - Rights which are connected with the ownership of land are deemed to be component parts of the land.

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.667:
 - [I] Ownership in land and soil reaches above and underneath into the air and the earth so far as the exercise of the ownership requires.
 - [II] It embraces all buildings and plants as well as springs, subject to the legal restrictions.

มาตรา 101

- สหกรมทรพย ด้แกทรพย ้หหลายอันอาจขนเคลื่อนจากแห่งหนึ่งไปแห่งอื่นได้ไม่ว่าเคลื่อนด้วยแรงเดินแห่งตัวทรพยนั้นเอง หรือเคลื่อนด้วยกำลังภายนอก อนึ่งคำว่ สหกรมทรพย ่ท่นหมยควมถึงกำลังแรงแห่งธรรมชาติอันอาจถือเอาได้ และทั้งสิทธิ ้หหลายอันเกี่ยวข้องกับสหกรมทรพยด้วย

Section 101. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Movable property denotes things which can be carried from one place to another, whether moving by their own motion, or being moved by an external force. It includes forces of nature susceptible of appropriation as well as rights connected with movables.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[97](#), [98 par.2](#)]
2. New Text (1992): [140](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[86 par.2](#)]
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Arg.2352](#), [Br.47](#), [S.C.713](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Civil Code of Argentina (1871), Art.2352:
 - Movable things are those which can be carried from one place to another, whether moving by their own motion, or being moved by an external force, with the exception of those which are accessory to immovables.
- [Secondary model] Swiss Civil Code (1907), Art.713:
 - Subject to ownership as movables are those corporeal things, movable by their nature, as well as the forces of nature which can be brought under legal control and do not belong to land.

The other miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.47:
 - Movables are property capable of movement by itself, or of removal by outside (alheia) force.

มาตรา 102

- สัมภาระทรัพย์ ได้แก่ สัมภาระทรัพย์ซึ่ง โดยปกติ อาจใช้ของอื่นอันเป็นประเภทและชนิดเดียวกัน มีปริมาณเท่ากันแทนได้ อัมภาระทรัพย์ ได้แก่ สัมภาระทรัพย์อันมิอาจใช้ของอื่นแทนเช่นนั้นได้

Section 102. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Fungible things are those movables which can, and non-fungible those which cannot, in ordinary dealings be substituted by others of the same kind, quality and quantity.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[99](#)]
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [91](#)
5. Miscellaneous: * [Br.50](#), Baudry VI. No.18

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.50:
 - Fungible things are those movables which can, and non-fungible those which cannot, be substituted by others of the same kind, quality and quantity.

มาตรา 103

- โภคทรัพย์ ได้แก่สังหาริมทรัพย์ ซึ่ง เมื่อใช้ย่อมเสียภาวะเสื่อมสลายไปในทันทีเพราะการใช้มัน หรือซึ่งใช้ไปในที่สุดย่อมสิ้นเปลืองหมดไป

Section 103. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Consumable things are movables, the use of which implies the immediate destruction of their substance or whose ultimate use consists in being disposed of.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[100](#)]
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [92](#)
5. Miscellaneous: * [Br.51](#); Plan I. No.1279

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Civil Code of Brazil (1916), Art.51:
 - Consumable things are those movables, the use of which implies the immediate destruction of their substance; movables intended for sale {alienagdo) are also considered as consumable.
- [Secondary model] German Civil Code (1896), Sec.92:
 - [I] Consumable things, in the legal sense, are movable things whose ultimate use consists in being consumed or disposed of.
 - [II] Consumable things include also movables which constitute a stock-in-trade or other aggregate of things whose ultimate use consists in being disposed of piecemeal.

มาตรา 104

- ทรัพย์แบ่งได้นั้น คือทรัพย์อันอาจจะแยกออกจากกันเป็นส่วนๆ ได้จริงถนัดชัดแจ้ง แต่ละส่วนได้รูปบริบูรณ์ลำพังตัว

Section 104. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Divisible things are those which can be separated into real and distinct portions, each forming a perfect whole.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [141](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.52](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.52:
 - Divisible things are those which can be separated into real and distinct portions, each forming a perfect whole.

มาตรา 105

- ทรัพย์สินแบ่งไม่ได้ คือทรัพย์สินอันจะแยกออกจากกันไม่ได้ นอกจากเปลี่ยนแปลงภาวะแห่งทรัพย์สินกับทั้งทรัพย์สินซึ่งตามกฎหมายท่านถือว่าแบ่งไม่ได้

Section 105. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Indivisible things are those which cannot be separated without alteration in its substance as well as those which are considered indivisible by law.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [142](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.53](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.53:
 - Indivisible things are :
 - I. Property which cannot be separated without alteration in its substance.
 - II. Things which, although naturally divisible, are considered indivisible by law, or at the will of the parties

มาตรา 106

- ทรัพย์สินนอกพาณิชย์ ได้แก่ทรัพย์สินซึ่งไม่สามารถจะถือเอาได้ และทรัพย์สินซึ่งไม่โอนให้กันได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย

Section 106. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Things outside of commerce are such as are incapable of appropriation, and those legally inalienable.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [143](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.69](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.69:
 - Things outside of commerce are such as are incapable of appropriation, and those legally inalienable.

มาตรา 107

- ส่วนควบของทรัพย์สินนั้น คือส่วนซึ่งว่าโดยสภาพแห่งทรัพย์สิน หรือโดยจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ย่อมเป็นสาระสำคัญในความเป็นอยู่ของทรัพย์สินนั้น และไม่อาจจะแยกจากกันได้นอกจากจะทำลาย หรือทำบุบสลาย หรือทำให้ทรัพย์สินนั้นเปลี่ยนแปลงรูปทรง
- ใครเป็นเจ้าของทรัพย์สินใด ย่อมมีกรรมสิทธิ์ในบรรดาส່วนควบทั้งหลายของทรัพย์สินนั้น

Section 107. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A component part of a thing is that which, according to its nature or local custom is essential to its existence and cannot be separated without destroying, damaging or altering it.
- [II] Whoever is the owner of a thing has ownership in all its component parts.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[101 par.1](#)]
2. New Text (1992): [144](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[\[\[1896de_Book1_Chapter02#Section_93. 93\]\]](#)]
5. Miscellaneous: * [S.C.642](#); Huebner

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Swiss Civil Code (1907), Art.642:
 - [I] Whoever is the owner of a thing has the ownership in all its component parts.
 - [II] A component part of a thing is everything that belongs to its integrity according to the usual local conception, and cannot be separated from it without its destruction, injury or alteration.

มาตรา 108

- ไม้ยืนต้น นับว่าเป็นส่วนควบกับที่ปลูกไม้นั้น
- ไม้ล้มลุกและธัญญาหารอื่นจะเก็บเกี่ยวรวงผลได้คราวหนึ่งหรือหลายคราวต่อปี ย่อมไม่เป็นส่วนควบกับที่ดิน และนับว่าเป็นสังหาริมทรัพย์ด้วย

Section 108. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] Trees when planted for an unlimited period of time are deemed to be component parts of the land on which they stand.
- [II] Trees which grow only for a limited period of time and crops which may be harvested one or more times a year are not component parts of the land and are to be regarded as movables.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [104](#)
2. New Text (1992): [145](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[94](#)]
5. Miscellaneous: Dika 149/120 [; [S.C.667 par.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.104:
 - ไม้ยืนต้น นับว่าเป็นส่วนควบกับที่ปลูกไม้นั้น
 - ไม้ล้มลุกและธัญญาหารอื่นจะเก็บเกี่ยวรวงผลได้คราวหนึ่งหรือหลายคราวต่อปี ย่อมไม่เป็นส่วนควบกับที่ดิน และนับว่าเป็นสังหาริมทรัพย์ด้วย

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.667:
 - Ownership in land and soil reaches above and underneath into the air and the earth so far as the exercise of the ownership requires.
 - It embraces all buildings and plants as well as springs, subject to the legal restrictions.

มาตรา 109

- ทรัพย์สินซึ่งติดกับที่ดินหรือติดกับโรงเรือนเพียงชั่วคราว ย่อมไม่กลายเป็นส่วนควบกับ วิธีอย่างเดียวกันนี้ย่อมใช้บังคับแก่โรงเรือนหรือการปลูกสร้างอย่างอื่น อันผู้มีสิทธิในที่ดินของผู้อื่นใช้สิทธินั้นปลูกทำลงไว้ในที่ดินนั้น

Section 109. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Things temporarily fixed to land or to a building do not become component parts. The same rule applies to a building or other structure which in the exercise of a right over another person's land has been fixed to the land by the person who has such right.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [101 par.2](#)
2. New Text (1992): [146](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [95](#)
5. Miscellaneous: [S.C.675, 677](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.101:
 - [I] เมื่อทรัพย์สินใดมีส่วนแต่สองขึ้นไป ประกอบติดเนื่องกันอันจะแยกกันไม่ได้ นอกจากจะทำลายเปลี่ยนแปลงให้เสียรูปทรงส่วนใดส่วนหนึ่งไซ้ ท่านว่าส่วนนั้นๆ เป็นส่วนควบ จะถือสิทธิผูกข้อสิทธิขึ้นในส่วนควบเช่นนั้นต่างกันไม่ได้
 - [II] แต่ทรัพย์สินซึ่งติดกับที่ดินติดกับโรงเรือนชั่วคราว ย่อมไม่นับว่าเป็นส่วนควบ วิธีอย่างเดียวกันนี้ย่อมใช้บังคับแก่โรงเรือนการปลูกสร้างอย่างอื่นอันผู้มีสิทธิในที่ดินของผู้อื่นใช้สิทธินั้นปลูกทำลงไว้ในที่ดินนั้น

The other miscellaneous sources are as follows:

- Swiss Civil Code (1907):
 - Art. 675:
 - Buildings and other constructions, put or built upon a stranger's land, or otherwise permanently joined to land or underneath the soil, can have a special owner, if their relation as a servitude is entered in the Land Register. The disposition of a right to build in special parts of a building is barred.
 - Art. 677:
 - Huts, booths, barracks, and the like, retain their special owner, if they have been erected on strange land without an intention

of permanent connection. Their description is not to be entered in the Land Register.

มาตรา 110

- เครื่องอุปกรณ์ ได้แก่ สิ่งหามทรัพย์ซึ่งโดยปกตินิยมเฉพาะถิ่น หรือโดยเจตนาขัดแย้งแห่งผู้เป็นเจ้าของทรัพย์เป็นประธาน ย่อมเป็นของใช้ประจำอยู่กับทรัพย์เป็นประธานนั้นเป็นอาจिन เพื่อประโยชน์แก่การที่จะจัดดูแลหรือใช้สอย หรือรักษาทรัพย์เป็นประธานนั้นเอง และเจ้าของทรัพย์ได้นำมาสู่ทรัพย์เป็นประธานด้วยนำมาติดต่อ หรือปรับเข้าไว้ หรือทำโดยประการอื่น ในฐานะเป็นเครื่องใช้ประกอบกับทรัพย์เป็นประธานนั้น
- เครื่องอุปกรณ์เช่นว่านี้ ถึงจะแยกออกจากทรัพย์เป็นประธานชั่วคราว ก็ยังไม่ขาดจากเป็นเครื่องอุปกรณ์ของทรัพย์เป็นประธานนั้น
- อนึ่งเครื่องอุปกรณ์ย่อมตกติดไปกับทรัพย์เป็นประธาน เว้นไว้แต่จะได้ตกลงกันจำหน่ายเป็นพิเศษประการอื่น

Section 110. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] Accessories are movable things, which are, according to the usual local conception or clear intention of the owner of the principal thing, attached to such things permanently for its management, use or preservation, and, by connection, adjustment or otherwise, brought by the owner into the relation with the principal thing, in which it must serve the principal thing.
- [II] Even though an accessory is temporarily severed from the principal thing, it does not cease to be an accessory.
- [III] Saving special disposition to the contrary, the accessory follows the principal thing.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[102](#)]
2. New Text (1992): [147](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[87](#)]
4. Gr. Code (1896): [97](#)
5. Miscellaneous: * [S.C.644](#), [Br.59](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Swiss Civil Code (1907), Art.644:
 - The disposition of a thing carries with it also its appurtenances, if no exception is made. Appurtenances are the movable things, which are, according to the usual local conception or clear intention of the owner, attached to the main thing permanently for its management, use or preservation , and, by connection, adjustment or otherwise, brought into the relation with the main thing, in which it must serve such main thing.

- If anything is an appurtenance, its temporary severance from the main thing cannot take from it this quality.
- [Secondary model] Civil Code of Brazil (1916), Art.59:
 - Saving special disposition to the contrary, the accessory thing follows the principal.

มาตรา 111

- ดอกผลทั้งหลายของทรัพย์สินนั้น มีความหมายดังนี้
 - (๑) ดอกผลธรรมดา กล่าวคือว่า บรรดาสิ่งทั้งปวงซึ่งได้มาเพราะใช้ของนั้น อันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติของมัน ดังเช่นว่า ผลไม้ น้ำนม ขน และลูกของสัตว์ เหล่านี้ย่อมสามารถจะถือเอาได้เวลาเมื่อขาดตกออกจากสิ่งนั้นๆ
 - (๒) ดอกผลนิติบัญญัติ กล่าวคือว่า ดอกเบี้ย กำไร ค่าเช่า ค่าปันผล หรือลาภอื่นๆ ที่ได้เป็นครั้งเป็นคราวแก่เจ้าทรัพย์สินจากผู้อื่นเพื่อที่ได้ใช้ทรัพย์สินนั้น ดอกผลเหล่านี้ย่อมคำนวณและถือเอาได้ตามรายวัน

Section 111. (Draft in English from [Vol.79](#))

- By fruit or fruits of a thing is meant:
 - (1) Natural fruits, that is to say all that which is obtained in the use of such thing according to its nature, such as the fruit of trees, and milk, hair, wool, and offspring of animals; these are capable of acquisition at the time when they are severed from the thing;
 - (2) Legal fruits, that is to say interest, profits, rents, dividends or other gains obtained periodically by the owner from another person for the use of the thing; these are calculated and may be acquired day by day.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [105](#)
2. New Text (1992): [148](#)
3. Jp. Code (1896,98): [88](#), [89](#)
4. Gr. Code (1896): [[99](#)], [[101](#)]
5. Miscellaneous: [\[S.C.643\]](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.105:
 - ดอกผลทั้งหลายของทรัพย์สินนั้น มีความหมายดังนี้
 - (๑) ดอกผลธรรมดา กล่าวคือว่า บรรดาสิ่งทั้งปวงซึ่งได้มาเพราะใช้ของนั้น อันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติของมัน ดังเช่นว่า ผลไม้ น้ำนม ขน และลูกของสัตว์ เหล่านี้ย่อมสามารถจะถือเอาได้เวลาเมื่อขาดตกออกจากสิ่งนั้นๆ
 - (๒) ดอกผลนิติบัญญัติ กล่าวคือว่า ดอกเบี้ย กำไร ค่าเช่า ค่าปันผล ฤาผลอื่นๆ ที่ได้เป็นครั้งเป็นคราวแก่เจ้าทรัพย์สินจากผู้อื่นเพื่อที่ได้ใช้ทรัพย์สินนั้น ดอกผลเหล่านี้ย่อมคำนวณและถือเอาได้ตามรายวัน

The other miscellaneous source is as follows:

- Swiss Civil Code (1907), Art.643:

- [I] Whoever is the owner of a thing has the ownership also in its natural fruits.
- [II] Natural fruits are the periodical additions, and the profits which are won from a thing conformably to its destined use according to the usual conception.
- [III] Until a severance, the natural fruits are a component part of the thing.

ลักษณะ ๔ นิติกรรม

หมวด ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

[← Previous Section](#) | [Next Section →](#)

มาตรา 112

- อันว่านิติกรรมนั้น ได้แก่การใดๆ อันทำลงโดยชอบด้วยกฎหมายและด้วยใจสมัคร มุ่งโดยตรงต่อการผูกนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล เพื่อจะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ

Section 112. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Juristic act are voluntary lawful acts, the immediate purpose of which is to establish between persons juristic relations, to create, modify, transfer, preserve or extinguish rights.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [149](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Arg.978](#), [Br.81](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Argentina (1871), Art.978:
 - Juridical acts are voluntary lawful acts, the immediate purpose of which is to establish between persons juridical relations, to create, modify, transfer, preserve or extinguish rights.

The other miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.81:
 - Every lawful act, which has for its immediate end to acquire, protect, transfer, modify or extinguish rights, is called a juridical act.

มาตรา 113

- การใดมีวัตถุที่ประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายก็ดี เป็นการพ้นวิสัยก็ดี เป็นการขัดขวางต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ดี การนั้นท่านว่าเป็นโมฆะกรรม

Section 113. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act is void if its object is expressly prohibited by law or is impossible, or is contrary to public order or good morals.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[12](#), [113](#), [151](#), [152](#), [153](#)]
2. New Text (1992): [150](#)
3. Jp. Code (1896,98): [90](#)
4. Gr. Code (1896): [[134](#)], [138](#), [[306](#)]
5. Miscellaneous: [Fr.1108](#), [1131](#), [1133](#); *S.O. 19 – 21* [** S.O.20 par.1*]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.20:
 - [I] Ein Vertrag, der einen unmöglichen oder widerrechtlichen Inhalt hat oder gegen die guten Sitten verstößt, ist nichtig.
 - [II] Betrifft aber der Mangel bloß einzelne Teile des Vertrages, so sind nur diese nichtig, sobald nicht anzunehmen ist, dass er ohne den nichtigen Teil überhaupt nicht geschlossen worden wäre.

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804):
 - Art.1108:
 - Four conditions are essential to the validity of an agreement :
 - The consent of the party who binds himself;
 - His capacity to contract ;
 - A certain object forming the matter of the contract ;
 - A lawful cause in the bond.
 - Art.1131:
 - An obligation without a cause, or upon a false cause, or upon an unlawful cause, can have no effect.
 - Art.1133:
 - The cause is unlawful when it is prohibited by the law, when it is contrary to good morals or to public order.

มาตรา 114

- การใดเป็นการผิดแผกแตกต่างกับบทบัญญัติของกฎหมายใดๆ ถ้ามิใช่กฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนแล้ว เพียงแต่เหตุเท่านั้น ท่านว่าการนั้นหาเป็นโมฆะไม่

Section 114. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act is not void on account of its differing from a provision of any law if such law does not relate to public order or good moral.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [151](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [91](#)
4. Gr. Code (1896): [134](#), [138](#)
5. Miscellaneous: S.O.19 - 22 [[S.O.19 par.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.91:
 - When the parties to a legal act have expressed an intention different to the provisions of laws or ordinances which do not relate to public order, such intention must be followed.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.19:
 - [I] Der Inhalt des Vertrages kann innerhalb der Schranken des Gesetzes beliebig festgestellt werden.
 - [II] Von den gesetzlichen Vorschriften abweichende Vereinbarungen sind nur zulässig, wo das Gesetz nicht eine unabänderliche Vorschrift aufstellt oder die Abweichung nicht einen Verstoß gegen die öffentliche Ordnung, gegen die guten Sitten oder gegen das Recht der Persönlichkeit in sich schließt.

มาตรา 115

- การใดมิได้ทำให้ถูกต้องตามแบบที่กฎหมายบังคับไว้ การนั้นท่านว่าเป็นโมฆะ

Section 115. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act which is not in the form prescribed by law is void.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [152](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [125](#)
5. Miscellaneous: *[S.O.11 par.2]*

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.125:
 - A juristic act which is not in the form prescribed by law is void. If it is not in the form prescribed by juristic act, it is void in case of doubt.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.11:
 - [I] Verträge bedürfen zu ihrer Gültigkeit nur dann einer besonderen Form, wenn das Gesetz eine solche vorschreibt.
 - [II] Ist über Bedeutung und Wirkung einer gesetzlich vorgeschriebenen Form nicht etwas anderes bestimmt, so hängt von deren Beobachtung die Gültigkeit des Vertrages ab.

มาตรา 116

- การใดมิได้เป็นไปตามบทบังคับอันว่าด้วยความสามารถของบุคคล การนั้นท่านว่าเป็นโมฆียะกรรม

Section 116. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act which does not comply with the requirements concerning capacity of person is voidable.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [107](#)
2. New Text (1992): [153](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.1108](#); [Ind.10](#) [; S.O.19 par.2]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.107:
 - สัญญาซึ่งมิได้เป็นไปตามนิมอันว่าด้วยความสามารถฤๅความยินยอมนั้นเป็นโมฆียะ คือเป็นสัญญาจะเสียเปล่าได้

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.1108:
 - Four conditions are essential to the validity of an agreement :
 - The consent of the party who binds himself;
 - His capacity to contract;
 - A certain object forming the matter of the contract;
 - A lawful cause in the bond.
- Indian Contract Act (1872), Sec.10:
 - All agreements are contracts if they are made by the free consent of parties competent to contract, for a lawful consideration and with a lawful object, and are not hereby expressly declared to be void.
 - Nothing herein contained shall affect any law in force in British India, and not hereby expressly- repealed, by which any contract is required to be made in writing or in the presence of witnesses, or any law relating to the registration of documents.
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#):
 - [I] Der Inhalt des Vertrages kann innerhalb der Schranken des Gesetzes beliebig festgestellt werden.

- [II] Von den gesetzlichen Vorschriften abweichende Vereinbarungen sind nur zulässig, wo das Gesetz nicht eine unabänderliche Vorschrift aufstellt oder die Abweichung nicht einen Verstoß gegen die öffentliche Ordnung, gegen die guten Sitten oder gegen das Recht der Persönlichkeit in sich schließt.

มาตรา 117

- การแสดงเจตนาใด แม้ในใจจริงผู้แสดงจะมีได้เจตนาให้ตนต้องผูกพันตามที่ตนได้แสดงออกมา ก็ดี ท่านว่าหาเป็นมูลทำให้การแสดงเจตนา นั้นเป็นโมฆะไม่ เว้นแต่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะ ได้รู้ถึงเจตนาอันซ่อนอยู่ในใจของผู้แสดงนั้น

Section 117. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A declaration of intention is not void on the ground that the declarant in the recesses of his mind does not intend to be bound by his expressed intention, unless this hidden intention was known to the other party.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [154](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[93](#)]
4. Gr. Code (1896): * [116](#)
5. Miscellaneous: [Sch.p.93](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.116:
 - A declaration of intention is not void by reason of the fact that the declarant has made a secret reservation of not willing the matter declared. The declaration is void if made to a person who is aware of the reservation.

มาตรา 118

- การแสดงเจตนาลวงโดยสมรู้กับคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านว่าเป็นโมฆะ แต่ข้อไม่สมบูรณ์อันนี้ ท่านห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้ทำการโดยสุจริต และต้องเสียหายแต่การแสดงเจตนาลวงนั้น
- ถ้านิติกรรมอันหนึ่ง ทำด้วยเจตนาจะอำพรางนิติกรรมอีกอันหนึ่งไว้ ท่านให้บังคับตาม บทบัญญัติของกฎหมายอันว่าด้วยนิติกรรมอำพราง

Section 118. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A declaration of intention made with the connivance of the other party which is fictitious is void; but its invalidity cannot be set up against third persons injured by the fictitious declaration of intention and acting in good faith.
- [II] If a juristic act is intended to conceal another juristic act, the provisions of law relating to the concealed act shall apply.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [155](#)
3. Jp. Code (1896,98): [94](#)
4. Gr. Code (1896): * [117](#)
5. Miscellaneous: [Jenks 79](#); [Br.105](#) [: S.O.18]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.117:
 - [I] If a declaration of intention required to be made to a person is with his connivance made only in pretence, it is void.
 - [II] If another juristic act is concealed under a pretended transaction, the provisions applicable to concealed juristic acts apply.

The other miscellaneous sources are as follows:

- A Digest Of English Civil Law by Edward Jenks (1905), Sec.79:
 - An act or document which purports to be of a certain character, but which was really intended by the parties to it to be of a different character, must be treated as of its real, and not as of its apparent character.
- Civil Code of Brazil (1916), Art.105:

- Third persons injured by the simulation, or the representatives of the public power, can demand the nullity of the simulated acts, on behalf of (a hem da) the law, or of the public treasury (Fazetida).
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.18:
 - Bei der Beurteilung eines Vertrages sowohl nach Form als nach Inhalt ist der übereinstimmende wirkliche Wille und nicht die unrichtige Bezeichnung oder Ausdrucksweise zu beachten, die von den Parteien aus Irrtum oder in der Absicht gebraucht wird, die wahre Beschaffenheit des Vertrages zu verbergen.

มาตรา 119

- การแสดงเจตนา ถ้าทำด้วยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรม ท่านว่าเป็นโมฆะ แต่ถ้าความสำคัญผิดนั้น เป็นเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของบุคคลผู้แสดงเจตนาไว้รู้ ท่านว่าบุคคลนั้นหาอาจจะถือเอาความไม่สมบูรณ์นั้นมาใช้เป็นประโยชน์แก่ตนได้ไม่

Section 119. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A declaration of intention is void if made under a mistake as to an essential element of the juristic act, but if the mistake was due to the gross negligence of person making such declaration he cannot avail himself of such invalidity.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[134](#), [135](#)]
2. New Text (1992): [156](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [95](#)
4. Gr. Code (1896): [[119 par.1](#)]
5. Miscellaneous: [S.O.23, 24 par.1]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.95:
 - An expression of intention is invalid when there is a mistake in the essential element of the juristic act. But when there is serious fault (culpable negligence) on the part of the person expressing intention he himself cannot assert such invalidity.

The other miscellaneous sources are as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#):
 - Art.23:
 - Der Vertrag ist für Denjenigen unverbindlich, der sich beim Abschluss in einem wesentlichen Irrtum befunden hat.
 - Art.24:
 - Der Irrtum ist namentlich in folgenden Fällen ein wesentlicher:
 - 1. wenn der Irrende einen anderen Vertrag eingehen wollte als denjenigen, für den er seine Zustimmung erklärt hat,
 - 2. wenn der Wille des Irrenden auf eine andere Sache oder, wo der Vertrag mit Rücksicht auf eine bestimmte

Person abgeschlossen wurde, auf eine andere Person gerichtet war, als er erklärt hat,

- 3. wenn der Irrende eine Leistung von erheblich größerem Umfange versprochen hat oder eine Gegenleistung von erheblich geringerem Umfange sich hat versprechen lassen, als es sein Wille war,
- 4. wenn der Irrtum einen bestimmten Sachverhalt betraf, der vom Irrenden nach Treu und Glauben im Geschäftsverkehr als eine notwendige Grundlage des Vertrages betrachtet wurde.
- Bezieht sich dagegen der Irrtum nur auf den Beweggrund zum Vertragsabschlusse, so ist er nicht wesentlich.
- Bloße Rechnungsfehler hindern die Verbindlichkeit des Vertrages nicht, sind aber zu berichtigen.

มาตรา 120

- การแสดงเจตนา ถ้าทำโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สิน ซึ่งตามปกติย่อมนับว่าเป็นสาระสำคัญนั้นไ้รู้ แสดงเจตนาอย่างนี้ท่านว่าเป็นโมฆียะ

Section 120. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A declaration of intention is voidable if made under a mistake as to a quality of the person or the thing which is considered as essential in the ordinary dealings.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [157](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [\[119 par.2\]](#)
5. Miscellaneous: Walton I p.215

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.119:
 - [I] A person who, when making a declaration of intention, was under a mistake as to its purport, or did not intend to make a declaration of that purport at all, may avoid the declaration if it is to be supposed that he would not have made it with knowledge of the state of affairs and with intelligent appreciation of the case.
 - [II] A mistake concerning any characteristics of the person or thing which are regarded in ordinary dealings as essential is also deemed to be a mistake concerning the purport of the declaration.

มาตรา 121

- การแสดงเจตนาอันได้มาเพราะกลฉ้อฉลก็ดี เพราะข่มขู่ก็ดี ท่านว่าเป็นโมฆียะ
- ถ้าคู่กรณีฝ่ายหนึ่งได้แสดงเจตนาเพราะกลฉ้อฉลของบุคคลภายนอก การจะเป็นโมฆียะต่อเมื่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้หรือควรจะได้รู้กลฉ้อฉลนั้น
- ถ้าทำกลฉ้อฉลลงให้เขาบอกถึงการแสดงเจตนา การบอกอ้างเช่นนั้น ท่านห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้ทำการโดยสุจริต

Section 121. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A declaration of intention procured by fraud or duress is voidable.
- [II] When a party has made a declaration of intention owing to a fraud committed by a third person, the act is voidable only if the other party knew or ought to have known of the fraud.
- [III] The avoidance of a declaration of intention procured by fraud cannot be set up against a third person acting in good faith.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [137](#)[, [138](#)]
2. New Text (1992): [159\(I\)\(III\)](#), [160](#), [164\(I\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [96](#)
4. Gr. Code (1896): [[123](#)]
5. Miscellaneous: [[S.O.28, 29 par.1](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.96:
 - [I] An expression of intention made as the result of fraud or compulsion can be annulled.
 - [II] When, with regard to an expression of intention to a certain person, a third person has committed a fraud, such expression of intention can only be annulled when the other party was cognizant of the fact.
 - [III] The nullification (avoidance) of an expression of intention owing to fraud cannot be set up against a third person acting in good faith.

The other miscellaneous sources are as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#):
 - Art.28:
 - Ist ein Vertragsschließender durch absichtliche Täuschung seitens des Andern zu dem Vertragsabschlusse verleitet

worden, so ist der Vertrag für ihn auch dann nicht verbindlich, wenn der erregte Irrtum kein wesentlicher war.

- Die von einem Dritten verübte absichtliche Täuschung hindert die Verbindlichkeit für den Getäuschten nur, wenn der Andere zur Zeit des Vertragsabschlusses die Täuschung gekannt hat oder hätte kennen sollen.
- Art.29:
 - Ist ein Vertragschließender von dem Anderen oder von einem Dritten widerrechtlich durch Erregung begründeter Furcht zur Eingehung eines Vertrages bestimmt worden, so ist der Vertrag für den Bedrohten unverbindlich.
 - Ist die Drohung von einem Dritten ausgegangen, so hat, wo es der Billigkeit entspricht, der Bedrohte, der den Vertrag nicht halten will, dem Andern, wenn dieser die Drohung weder gekannt hat noch hätte kennen sollen, Entschädigung zu leisten.

มาตรา 122

- การอันจะเป็นโมฆียะกรรมเพราะกลฉ้อฉลนั้น ต่อเมื่อถึงขนาดซึ่งถ้ามิได้มีกลฉ้อฉลเช่นนั้น อันนั้นก็คงจะมีได้ทำขึ้นเลย

Section 122. (Draft in English from [Vol.79](#))

- An act is voidable on account of fraud only when it is such that without it the act would not have been made.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [136](#)
2. New Text (1992): [159\(II\)](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.136:
 - ความยินยอมของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง อันอีกฝ่ายหนึ่งลวงเอาได้เพราะกลฉ้อฉลนั้น ย่อมเป็นยินยอมบกพร่อง แต่หากพิเคราะห์ด้วยว่า ถ้ามิได้ใช้กลฉ้อฉลถึงเพียงนั้น ผู้คู่สัญญาคนก่อนก็จะได้ให้ความยินยอม

มาตรา 123

- ถ้ากลฉ้อฉลนั้นเป็นแต่เพียงเหตุ กล่าวคือว่าเพียงได้จูงใจให้คู่กรณีฝ่ายหนึ่งยอมรับเอาซึ่งข้อกำหนดอันหนักยิ่งกว่าที่เขาจะยอมรับโดยปกติไซ้รู้ ท่านว่าคู่กรณีฝ่ายนั้นได้แต่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทน จะบอกกล่าวการอันนั้นเสียทีเดียวหาได้ไม่

Section 123. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the fraud is only incidental, that is to say, it has merely induced a party to accept more onerous terms than would otherwise have done, such party can only claim compensation for damage and cannot avoid the act.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [161](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: Walton I p.255

《Comments》

- –

มาตรา 124

- ในนิติกรรมสองฝ่าย การที่คู่กรณีฝ่ายหนึ่งจงใจนิ่งเสียไม่ไขข้อความจริง หรือคุณสมบัติอันใดอันหนึ่งอันคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งมิได้รู้นั้น ท่านถือว่าเป็นกลฉ้อฉล หากพิสูจน์ได้ว่าถ้ามิได้นิ่งเสียเช่นนั้น นิติกรรมอันนั้นก็คงจะมีได้ทำขึ้นเลย

Section 124. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In bilateral juristic acts, the intentional silence of one of the parties in respect to a fact or quality of which the other party is ignorant, is deemed to be a fraud if it is proved that, without it, the act would not have been made.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [162](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.94](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.94:
 - In bilateral acts, the intentional silence of one of the parties in respect to a fact or quality of which the other party is ignorant, constitutes a deceitful {dolosa} omission, if it is proven that without it the contract would not have been made.

มาตรา 125

- ถ้าคู่กรณีต่างได้ทำการโดยกลฉ้อฉลทั้งสองฝ่ายด้วยกัน ท่านว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะหยิบยกข้อฉ้อฉลนั้นอ้างเพื่อบอกล้างการนั้น หรือเพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทนหาได้ไม่

Section 125. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If both parties acted with fraud, neither of them can allege it, to avoid the act or to claim compensation.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [163](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.97](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.97:
 - If both parties acted with deceit, neither of them can allege it, to annul the act, or to claim indemnity.

มาตรา 126

- การข่มขู่ที่จะได้ทำการใดตกเป็นโมฆียะนั้น จะต้องเป็นอันถึงขนาดที่จะจูงใจถูกข่มขู่ให้มีมูลต้องกลัวจะเกิดความเสียหายเป็นภัยแก่ตนเอง แก่สกุลแห่งตน หรือแก่ทรัพย์สินของตนเป็นภัยอันใกล้จะถึง และร้ายแรงเท่ากับที่จะพึงกลัวต่อการอันเขากระโรชเอนั้น

Section 126. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Duress in order to make an act voidable must be such that it induces in the person affected by it a founded fear of injury to his person, his family, or his property, imminent and equal, at least, to that which he fears from the act extorted.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[139](#)]
2. New Text (1992): [164](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.98](#)[: *S.O.30 par. 1*]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.98:
 - Coercion (coacgdo), in order to vitiate the manifestation of the will, must be such that it induces in the person affected by it (paciente) a founded fear of injury to his person, to his family, or to his property, imminent and equal, at least, to that which he fears from the act extorted.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.30:
 - [I] Die Furcht ist für Denjenigen eine gegründete, der nach den Umständen annehmen muss, dass er oder eine ihm nahe verbundene Person an Leib und Leben, Ehre oder Vermögen mit einer nahen und erheblichen Gefahr bedroht sei.
 - [II] Die Furcht vor der Geltendmachung eines Rechtes wird nur dann berücksichtigt, wenn die Notlage des Bedrohten benutzt worden ist, um ihm die Einräumung übermäßiger Vorteile abzunötigen.

มาตรา 127

- การขู่ว่าจะใช้สิทธิอันหนึ่งตามกฎหมายก็ดี เพียงแต่ความกลัวเพราะนับถือยำเกรงก็ดี ท่านหาจัดว่าเป็นการข่มขู่ไม่

Section 127. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The threat of the normal exercise of a right, or simple reverential fear, is not considered as duress.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[140](#)]
2. New Text (1992): [165](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.100](#) [; *S.O.30 par.2*]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.100:
 - The threat of the normal exercise of a right, or simple reverential fear, is not considered as coercion.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.30:
 - [I] Die Furcht ist für Denjenigen eine gegründete, der nach den Umständen annehmen muss, dass er oder eine ihm nahe verbundene Person an Leib und Leben, Ehre oder Vermögen mit einer nahen und erheblichen Gefahr bedroht sei.
 - [II] Die Furcht vor der Geltendmachung eines Rechtes wird nur dann berücksichtigt, wenn die Notlage des Bedrohten benutzt worden ist, um ihm die Einräumung übermäßiger Vorteile abzunötigen.

มาตรา 128

- การข่มขู่ยอมทำให้นิติกรรมเสื่อมเสีย แม้ถึงบุคคลภายนอกจะเป็นผู้ข่มขู่

Section 128. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Duress vitiates the juristic act, even when it is exercised by a third person.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[138](#)]
2. New Text (1992): [166](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.101](#) [[S.O.29](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.101:
 - Coercion vitiates the act, even when it is exercised by a third person.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.29:
 - [I] Ist ein Vertragschließender von dem Anderen oder von einem Dritten widerrechtlich durch Erregung begründeter Furcht zur Eingehung eines Vertrages bestimmt worden, so ist der Vertrag für den Bedrohten unverbindlich.
 - [II] Ist die Drohung von einem Dritten ausgegangen, so hat, wo es der Billigkeit entspricht, der Bedrohte, der den Vertrag nicht halten will, dem Andern, wenn dieser die Drohung weder gekannt hat noch hätte kennen sollen, Entschädigung zu leisten.

มาตรา 129

- ในการวินิจฉัยคดีข้อสำคัญผิดก็ดี กลฉ้อฉลก็ดี ข่มขู่ก็ดี ท่านให้พิเคราะห์ถึงเพศ อายุ ฐานะ อนามัย และนิสัยใจคอของผู้เจ้าทุกข์ ตลอดจนพฤติการณ์อื่นทั้งปวงอันอาจเป็นน้ำหนัก แต่การนั้นด้วย

Section 129. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In determining a case of mistake, fraud or duress, the sex, age, position, health, temperament of the person aggrieved and all other circumstances which may bear upon its gravity, shall be taken into consideration.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [141](#)
2. New Text (1992): [167](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Br.99](#), [Fr.1117](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Old Text (1923), Sec.141:
 - ในการวินิจฉัยคดีว่าความสำคัญผิด ถูกฉ้อฉล ถูกการข่มขู่มีอยู่หรือไม่นั้น ให้ศาล พิจารณาโดยรอบคอบถึงอายุ เพศและฐานะของคู่กรณี กับทั้งพฤติการณ์อื่นๆ ของ คดีนั้นด้วย
- [Secondary model] Civil Code of Brazil (1916), Art.99:
 - In determining coercion, the sex, age, condition, health, temperament of the patient, and all other circumstances, which may bear upon its gravity, will be taken into account.

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.1117:
 - The agreement contracted by mistake, violence, or fraud, is not void absolutely; it only affords ground for an action for nullity or rescision, in the cases and in the manner explained in section 7 of chap. 5 of the present title.

มาตรา 130

- การแสดงเจตนาทำให้แก่บุคคลผู้อยู่ห่างโดยระยะทาง ย่อมมีผลนับแต่เวลาที่ไปถึงคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งนั้นเป็นต้นไป แต่ถ้าบอกถอนไปถึงผู้นั้นก่อนแล้ว หรือพร้อมกันเสีย แสดงเจตนานั้นก็ย่อมตกเป็นอันไร้ผล
- อนึ่งเมื่อเจตนาได้ส่งไปแล้ว ถึงแม้ว่าในภายหลังผู้แสดงเจตนาจะตาย หรือตกเป็นคนไร้ความสามารถก็ตาม ท่านว่าหาเป็นเหตุทำให้ความสมบูรณ์แห่งการแสดงเจตนาอันนั้นเสื่อมเสียไปไม่

Section 130. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A declaration of intention made to a person at a distance takes effect from the time when it reaches the other party. It does not become effective if a revocation reaches him previously or simultaneously.
- [II] Even though the person who made a declaration of intention dies or becomes incapacitated after it has been sent, the validity of the declaration is not impaired thereby.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[129](#), [130](#)]
2. New Text (1992): [169](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [97](#)
4. Gr. Code (1896): [[130 par.1, 2](#)]
5. Miscellaneous: [S.O.5, 10]

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.97:
 - [I] An expression of intention made to a person at a distance takes effect when the notification thereof reaches the other party.
 - [II] Even though the person expressing intention dies or loses capacity subsequent to the despatch of the notification the validity of the expression of intention is not affected thereby.
- [Secondary model] German Civil Code (1896), Sec.130:
 - [I] A declaration of intention required to be made to another, if it is made in his absence, becomes effective at the moment when it reaches him. It does not become effective if a revocation reaches him previously or simultaneously.
 - [II] The effectiveness of the declaration is not affected by the fact that the declarant die or become incapable of disposing after making it.

- [III] These provisions apply even if the declaration of intention is required to be made to a public authority.

The other miscellaneous sources are as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#):
 - Art.5:
 - [I] Wird der Antrag ohne Bestimmung einer Frist an einen Abwesenden gestellt, so bleibt der Antragsteller bis zu dem Zeitpunkte gebunden, wo er den Eingang der Antwort bei ihrer ordnungsmäßigen und rechtzeitigen Absendung erwarten darf.
 - [II] Er darf dabei voraussetzen, dass sein Antrag rechtzeitig angekommen sei.
 - [III] Trifft die rechtzeitig abgesandte Annahmeerklärung erst nach jenem Zeitpunkte bei dem Antragsteller ein, so ist dieser, wenn er nicht gebunden sein will, verpflichtet, ohne Verzug hiervon Anzeige zu machen.
 - Art.10:
 - [I] Ist ein Vertrag unter Abwesenden zustande gekommen, so beginnen seine Wirkungen mit dem Zeitpunkte, wo die Erklärung der Annahme zur Absendung abgegeben wurde.
 - [II] Wenn eine ausdrückliche Annahme nicht erforderlich ist, so beginnen die Wirkungen des Vertrages mit dem Empfange des Antrages.

มาตรา 131

- ถ้าคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รับซึ่งการแสดงเจตนานั้นเป็นผู้เยาว์ก็ดี เป็นผู้ที่ไม่สามารถได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถก็ดี การแสดงเจตนานั้นท่านห้ามมิให้ยกขึ้นข้อต่อสู้คู่กรณีนั้น แต่ความข้อนี้ท่านมิให้ใช้บังคับ หากปรากฏว่าผู้แทนโดยชอบธรรมได้รู้ด้วยแล้ว

Section 131. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the declaration of intention is made to a minor or a person adjudged incompetent at the time when he receives the declaration of intention, such declaration cannot be set up against him but this does not apply after his legal representative has knowledge of it.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[115](#)]
2. New Text (1992): [170](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [98](#)
4. Gr. Code (1896): [[131](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.98:
 - When the other party to an expression of intention was a minor or an incompetent (interdicted) person when he received it, such expression cannot be set up against him until after his legal representative has cognizance thereof.

มาตรา 132

- ในการตีความการแสดงเจตนา นั้น ท่านให้ฟังถึงเจตนาอันแท้จริงยิ่งกว่าถ้อยคำสำนวนตามตัวอักษร

Section 132. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In the interpretation of a declaration of intention, the true intention is to be sought rather than the literal meaning of the words or expressions.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [171](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [133](#)
5. Miscellaneous: [S.O.18 par.1]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.133:
 - In the interpretation of a declaration of intention the true intention is to be sought without regard to the literal meaning of the expression.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.18:
 - [I] Bei der Beurteilung eines Vertrages sowohl nach Form als nach Inhalt ist der übereinstimmende wirkliche Wille und nicht die unrichtige Bezeichnung oder Ausdrucksweise zu beachten, die von den Parteien aus Irrtum oder in der Absicht gebraucht wird, die wahre Beschaffenheit des Vertrages zu verbergen.
 - [II] Dem Dritten, der die Forderung im Vertrauen auf ein schriftliches Schuldbekenntnis erworben hat, kann der Schuldner die Einrede der Simulation nicht entgegensetzen.

มาตรา 133

- อันความเสียเปล่าแห่งโฆษะกรรมนั้น ท่านว่าบุคคลผู้มีส่วนได้เสียคนหนึ่งคนใดจะกล่าวอ้างขึ้นก็ได้

Section 133. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The nullity may be alleged at any time by any interested person.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [112](#)
2. New Text (1992): [172\(I\)](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Br.146](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.112:
 - โฆษะสัญญานั้น ท่านว่าบุคคลผู้มีส่วนได้เสียจะพึงขอให้เพิกถอนเสียเมื่อใดก็ได้

The miscellaneous source is as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.146:
 - The nullity described in the preceding Article may be alleged by any interested person, or by the Public Ministry, whenever it may properly intervene.

มาตรา 134

- โฆษะกรรมนั้น ไม่อาจให้สัตยาบันแก่กันได้

Section 134. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A void act cannot be ratified.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [113](#)
2. New Text (1992): [172\(I\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): [119](#)
4. Gr. Code (1896): [[141](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.113:
 - โฆษะสัญญา^{นั้น} ไม่อาจให้สัตยาบันแก่กันได้

มาตรา 135

- ถ้าส่วนหนึ่งส่วนใดของนิติกรรมเป็นโมฆะ ท่านว่านิติกรรมนั้นย่อมตกเป็นโมฆะด้วยกันทั้งสิ้น เว้นแต่จะพึงสันนิษฐานได้โดยพฤติการณ์แห่งกรณี ว่าคู่กรณีได้เจตนาจะให้ส่วนที่สมบูรณ์นั้นแยกออกจากส่วนที่ไม่สมบูรณ์ได้

Section 135. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If any part of an act is void the whole act is void unless it may be assumed under the circumstances of the case that the parties intended the valid part of the act to be severable from the invalid part.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [173](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [139](#)
5. Miscellaneous: [Sch.p.81](#) [; S.O.20 par.2]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.139:
 - If part of a juristic act is void the whole juristic act is void, unless it is to be presumed that it would equally have been entered into if the void part had been omitted.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.20:
 - [I] Ein Vertrag, der einen unmöglichen oder widerrechtlichen Inhalt hat oder gegen die guten Sitten verstößt, ist nichtig.
 - [II] Betrifft aber der Mangel bloß einzelne Teile des Vertrages, so sind nur diese nichtig, sobald nicht anzunehmen ist, dass er ohne den nichtigen Teil überhaupt nicht geschlossen worden wäre.

มาตรา 136

- การใดเป็นโมฆะกรรมแต่เข้าแบบเป็นนิติกรรมอย่างอื่น โฆกรรมนั้นท่านว่าย่อมเป็นอันสมบูรณ์โดยฐานเป็นนิติกรรมอย่างอื่นนั้น หากเป็นที่สันนิษฐานได้ว่า ถ้าเดิมที่คู่กรณีได้รู้ว่าการตามจำนั้นไม่สมบูรณ์ ก็คงจะได้ตั้งใจให้สมบูรณ์เป็นอย่างหลังนี้

Section 136. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If a void act complies with the requirements of another act it is valid as the other act, if it may be assumed that such validity would have been intended by the parties, had they known of the invalidity of the intended act.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [174](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [140](#)
5. Miscellaneous: [Sch.p.82](#); Dika 690/123

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (` 1896), Sec.140:
 - If a void juristic act satisfies the requirements of a different juristic act, the former is valid in right of the latter, if it is to be presumed that its validity would have been intended by the parties on knowing of the invalidity.

มาตรา 137

- โมฆียะกรรมนั้น ท่านว่าบุคคลตั้งจะกล่าวต่อไปนี้ คือ ผู้ไร้ความสามารถก็ดี หรือผู้ได้แสดงเจตนาโดยวิปริตก็ดี หรือผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้พิทักษ์ หรือทายาทของบุคคลเช่นนั้นก็ดี จะบอกล้างเสียก็ได้
- โมฆียะกรรมอันหลังนี้มีสามีได้ทำลงนั้น ท่านว่าสามีจะบอกล้างเสียก็ได้

Section 137. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A voidable act may be avoided by the incapacitated person or the person who has made the defective declaration of intention or by a legal representative, or curator or heir of such person.
- [II] A voidable act done by a married woman may be avoidable by her husband.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[52](#), [57](#), [62](#)], [110](#)
2. New Text (1992): [175](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [120](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.120:
 - [I] A voidable act can be avoided only by incapacitated persons who have made a defective expression of intention, or their representatives or successors.
 - [II] An act done by a wife can also be annulled by her husband.

มาตรา 138

- โมฆียะกรรม เมื่อบอกล้างแล้ว ท่านให้ถือว่าเป็นโมฆะมาแต่เริ่มแรก
- ถ้าบุคคลใดได้รู้หรือควรจะได้รู้ว่าการใดเป็นโมฆียะ เมื่อบอกล้างแล้ว ท่านให้ถือว่าบุคคลนั้นได้รู้ว่าการนั้นไม่สมบูรณ์
- ในการนี้ให้ผู้เป็นคู่กรณีได้กลับคืนยังฐานะเดิม และถ้าเป็นพันวิสัยจะให้กลับคืนเช่นนั้นได้ ก็ให้ได้รับค่าเสียหายชดใช้ให้แทน

Section 138. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] When a voidable act is avoided, it is deemed to have been void from the beginning.
- [II] If a person knew or ought to have known of the voidability, he is deemed, if the act is avoided, to have known that the act was invalid.
- [III] The parties shall be restored to the condition in which they were previously, and if it is not possible to so restore them, they shall be indemnified with an equivalent.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[114](#)]
2. New Text (1992): [176](#)
3. Jp. Code (1896,98): [121](#)
4. Gr. Code (1896): [[122](#)], * [142 par.2 \[=142\]](#)
5. Miscellaneous: [Br.158](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] German Civil Code (1896), Sec.142:
 - [I] If a voidable juristic act is avoided it is deemed to have been void ab initio.
 - [II] If a person knew or ought to have known of the voidability, he is deemed, if the act is avoided, to have known that the juristic act was void.
- [Secondary model] Civil Code of Brazil (1916), Art.158:
 - When an act is annulled the parties shall be restored to the condition in which they were previously; and if it is not possible to so restore them, they shall be indemnified with an equivalent.

มาตรา 139

- ถ้าบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดตั้งระบุมไว้ในมาตรา ๑๓๗ ให้สัตยาบันแก่มอฆิยะกรรม ท่านให้ถือว่าการนั้นเป็นอันสมบูรณ์มาแต่เริ่มแรก แต่ข้อนี้หาอาจจะกระทบกระทั่งถึงสิทธิทั้งหลายของบุคคลภายนอกได้ไม่

Section 139. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If any person specified in Section 137 ratifies a voidable act, it is deemed to have been valid from the beginning; but the right of third persons cannot be affected thereby.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[111](#), [149](#), [150](#)]
2. New Text (1992): [177](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [122](#)
4. Gr. Code (1896): [[144](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.122:
 - A voidable act is deemed to be valid ab initio when it is ratified by any of the persons specified in Art. 120; but the rights of other (third) persons may not be injured thereby.

มาตรา 140

- ถ้าคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งแห่งโมฆียะกรรมนั้น เป็นบุคคลที่มีตัวกำหนดแน่นอน การนั้นท่านว่า ย่อมบอกล้าง หรือให้สัตยาบันได้ด้วยแสดงเจตนาต่อบุคคลผู้นั้น

Section 140. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the other party to a voidable act is a determinate person such act is avoided or ratified by a declaration of intention made to him.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[146](#), [148](#)]
2. New Text (1992): [178](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [123](#)
4. Gr. Code (1896): [143](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.123:
 - In case the other party to a voidable act is known (is a specified and determinate person) nullification (cancellation) or ratification thereof is effected by an expression of intention addressed to him.

มาตรา 141

- ในการให้สัตยาบันแก่อนิยามกรรมนั้น ท่านว่าสมบูรณ์ จะสมบูรณ์ก็แต่เมื่อทำให้ภายหลังเวลาที่มูลเหตุให้เป็นนิยามนั้นได้สูญสิ้นไปแล้ว
- บุคคลผู้ที่ศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ ถ้าได้มารู้เห็นซึ่งนิยามกรรมเช่นว่านี้เมื่อตนได้กลับเป็นผู้มีความสามารถแล้ว จะให้สัตยาบันได้ต่อภายหลังเวลาที่ารู้เช่นนั้น
- บทบัญญัติที่ว่ามาในสองวรรคก่อนนั้น ท่านมิให้ใช้ถึงกรณีที่ถูกแทนโดยชอบธรรม หรือผู้พิทักษ์เป็นผู้ให้สัตยาบัน

Section 141. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A ratification is valid only if it is made after the state of facts forming the ground of voidability has ceased to exist.
- [II] When a person adjudged incompetent acquires knowledge of such act after he has recovered his capacity, he can ratify it only after acquiring knowledge.
- [III] The provisions of the foregoing two paragraphs do not apply to a ratification by the legal representative or curator.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[145](#)]
2. New Text (1992): [179](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [124](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.124:
 - [I] Ratification has no validity unless it is made after the circumstances which form the cause of nullification have ceased to exist.
 - [II] When an incompetent (interdicted) person acquires knowledge of his act after he has recovered his capacity, he cannot ratify it until after he has acquired such knowledge.
 - [III] The provisions of the preceding two paragraphs do not apply when the husband or a legal representative makes the ratification.

มาตรา 142

- ถ้าในภายหลังเวลาอันจะพึงให้สัตยาบันได้ตามความในมาตราก่อนนั้น มีข้อความจริงอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้เกิดขึ้นเกี่ยวกับโมฆียะกรรมไซ้รู้ ถ้ามิได้แสดงแย้งสงวนสิทธิไว้แจ้งชัดประการใด ท่านให้ถือว่าเป็นการให้สัตยาบัน ทั้งนี้คือเช่นว่า
 - (๑) ได้มีการชำระหนี้อันหากเกิดขึ้นด้วยโมฆียะกรรมนั้นแล้วสิ้นเชิง หรือแต่บางส่วน
 - (๒) ได้มีการเรียกทวงให้ชำระหนี้ตามโมฆียะกรรมนั้นแล้ว
 - (๓) ได้มีการแปลงหนี้ใหม่
 - (๔) ได้มีการให้ประกันเพื่อหนี้นั้น
 - (๕) ได้มีการโอนซึ่งสิทธิหรือความรับผิดชอบอันเกิดแต่โมฆียะกรรมนั้นสิ้นเชิง หรือแต่บางส่วน

Section 142. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If after the time when according to foregoing section ratification could be made, any of the following facts takes place in regard to a voidable act, it is deemed to be ratified, unless a reservation is expresses, such as:
 - (1) The obligation assumed by the act has been fully or partially performed,
 - (2) The performance of the obligation under the act has been demanded,
 - (3) A novation of the obligation has been effected,
 - (4) Security has given for the obligation,
 - (5) The whole or part of the right or liability arising out of the voidable act has been transferred.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[147](#)]
2. New Text (1992): [180](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [125](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.125:
 - When subsequent to the time when the ratification becomes possible in accordance with the provisions of the preceding Article, any of the following facts exist with regard to a voidable act, such act is deemed to be ratified, unless a protest is reserved: -

- (1) Total or partial performance;
- (2) A demand for performance;
- (3) A novation;
- (4) The prestation of security;
- (5) A total or partial transference of the right acquired in virtue of the voidable act;
- (6) Compulsory execution.

มาตรา 143

- อันโมฆียะกรรมนั้น ท่านห้ามมิให้บอกล้างเมื่อพ้นเวลาปีหนึ่งนับแต่เวลาที่จะอาจให้สัตยาบันได้ อนึ่งถ้าเวลาได้ล่วงไปถึงสิบปี นับแต่เมื่อได้ทำโมฆียะกรรมนั้นแล้ว ก็เป็นอันจะบอกล้างไม่ได้ดุจกัน

Section 143. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A voidable act cannot be avoided later than one year from the time when ratification could have been made. The same applies if ten years have elapsed since the act was done.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [142](#), [144](#)
2. New Text (1992): [181](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [126](#)
4. Gr. Code (1896): [[121](#)], [[124](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [primary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.126:
 - The right of nullification (avoidance) is extinguished by prescription if not exercised for five years from the time when ratification became possible. The same applies when twenty years have elapsed from the time of the act.
- [Secondary model] Old Text (1923):
 - Art.142:
 - คู่สัญญาผู้ให้ความยินยอมอันพิรุณเพราะความสำคัญผิดก็ดี กลฉ้อฉลก็ดี การข่มขู่ก็ดี อาจจะร้องให้ศาลเพิกถอนสัญญาเสียได้ภายในปีหนึ่งนับแต่วันอันตนได้รู้ความสำคัญผิด ฤกลฉ้อฉล ฤแต่วันซึ่งการข่มขู่สิ้นสุดลง
 - Art.144:
 - ท่านห้ามมิให้ฟ้องขอเพิกถอนสัญญายกมูลเหตุว่าเป็นความสำคัญผิด ฤกลฉ้อฉล ฤการข่มขู่ เมื่อพ้นกำหนดสิบปีนับแต่วันทำสัญญา

หมวด ๔ เงื่อนไขและเงื่อนไขเริ่มต้นหรือเวลาสิ้นสุด

[← Previous Section](#) | [Next Section →](#)

มาตรา 144

- ข้อความใดอันบังคับไว้ให้นิติกรรมเป็นผลต่อเมื่อมีเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งขึ้นในอนาคตและไม่แน่นอน ข้อความเช่นนั้นท่านเรียกว่าเงื่อนไข

Section 144. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A clause which subordinates the effect of a juristic act to a future and uncertain event, is considered a condition.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[204](#)]
2. New Text (1992): [182](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: * [Br.114](#), Plan I No.325

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.114:
 - The clause which subordinates the effect of the juridical act to a future and uncertain event, is considered a condition.

มาตรา 145

- นิติกรรมใดมีเงื่อนไขเป็นเงื่อนไขบังคับก่อน นิติกรรมนั้นย่อมเป็นผลต่อเมื่อเงื่อนไขนั้นสำเร็จแล้ว
- นิติกรรมใดมีเงื่อนไขเป็นเงื่อนไขบังคับหลัง นิติกรรมนั้นย่อมสิ้นผลในเมื่อเงื่อนไขนั้นสำเร็จแล้ว
- ถ้าคู่กรณีแห่งนิติกรรมได้แสดงเจตนาไว้ด้วยกันว่าความสำเร็จแห่งเงื่อนไขนั้น ให้มีผลย้อนหลังไปถึงเวลาใดเวลาหนึ่งก่อนสำเร็จ ก็ให้เป็นไปตามเจตนาเช่นนั้น

Section 145. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A juristic act subject to a condition precedent takes effect when the condition is fulfilled.
- [II] A juristic act subject to a condition subsequent ceases to have effect when the condition is fulfilled.
- [III] If the parties to the act have declared an intention that the effect of the fulfilment of a condition shall relate back to a time before its fulfilment, such intention is to govern.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [183](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [127](#)
4. Gr. Code (1896): [[158](#)], [[159](#)]
5. Miscellaneous: [[Fr.1168](#), [1183](#); S.O.151, 154]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.127:
 - [I] Juristic acts subject to a condition precedent take effect on fulfilment of the condition.
 - [II] Juristic acts subject to a condition subsequent lose their effects on fulfilment of the condition.
 - [III] When the parties concerned have expressed an intention that the effect of the fulfilment of the condition shall become operative as from previous to the fulfilment, such intention is to be followed.

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804):
 - Art.1168:

- The obligation is conditional when it is made to depend on an event future and uncertain, either by suspending it until the event happens, or by receding therefrom accordingly as the event shall happen or not.
- Art.1183:
 - [I] A condition dissolutive is that which, when it is accomplished, operates the revocation of the obligation, and which again puts affairs in the same state as though the obligation had never existed.
 - [II] It does not suspend the performance of the obligation; it merely obliges the creditor to restore what he may have received, in the case in which the event provided for by the condition happens.
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\):](#)
 - Art.151:
 - [I] Ein Vertrag, dessen Verbindlichkeit vom Eintritte einer ungewissen Tatsache abhängig gemacht wird, ist als bedingt anzusehen.
 - [II] Für den Beginn der Wirkungen ist der Zeitpunkt maßgebend, in dem die Bedingung in Erfüllung geht, sofern nicht auf eine andere Absicht der Parteien geschlossen werden muss.
 - Art.154:
 - [I] Ein Vertrag, dessen Auflösung vom Eintritte einer Bedingung abhängig gemacht worden ist, verliert seine Wirksamkeit mit dem Zeitpunkte, wo die Bedingung in Erfüllung geht.
 - [II] Eine Rückwirkung findet in der Regel nicht statt.

มาตรา 146

- ในระหว่างที่เงื่อนไขยังไม่สำเร็จ คู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแห่งนิติกรรมอันอยู่ในบังคับเงื่อนไข จะต้องงดเว้นไม่ทำการอย่างหนึ่งอย่างใดให้เป็นที่เสื่อมเสียประโยชน์ อันคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง จะพึงได้แต่ความสำเร็จแห่งเงื่อนไขนั้น

Section 146. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Any party to a juristic act subject to a condition must not, while the condition is pending, do anything by which the benefits which the other party might derive from the fulfilment of the condition will be impaired.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [184](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [128](#)
4. Gr. Code (1896): [[160](#)]
5. Miscellaneous: [S.O.152 par.1, 2]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.128:
 - Each party to a juristic act subject to a condition must not, while the condition is pending, do anything calculated to impair or injure the advantages which the other party is to derive from the fulfilment of the said condition.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.152:
 - [I] Der bedingt Verpflichtete darf, solange die Bedingung schwebt, nichts vornehmen, was die gehörige Erfüllung seiner Verbindlichkeit hindern könnte.
 - [II] Der bedingt Berechtigte ist befugt, bei Gefährdung seiner Rechte dieselben Sicherungsmaßregeln zu verlangen, wie wenn seine Forderung eine unbedingte wäre.
 - [III] Verfügungen während der Schwebezeit sind, wenn die Bedingung eintritt, insoweit hinfällig, als sie deren Wirkung beeinträchtigen.

มาตรา 147

- ในระหว่างที่เงื่อนไขยังมิได้สำเร็จนั้น สิทธิและหน้าที่ต่างๆของคู่กรณีมีอย่างไร จะจำหน่าย จะรับมรดก จะจัดการป้องกันรักษา หรือจะทำประกันไว้ประการใดตามกฎหมาย ก็ย่อมทำได้

Section 147. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The rights and duties which the parties have, while the condition is pending, may be disposed of, inherited, protected or secured according to law.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [185](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [129](#)
4. Gr. Code (1896): [[161](#)]
5. Miscellaneous: [S.O.152 par.3]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.129:
 - The rights and obligations (duties) of the parties concerned can during the pendency of the condition, be disposed of, inherited, preserved (protected), or secured in accordance with the general provisions.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.152:
 - [I] Der bedingt Verpflichtete darf, solange die Bedingung schwebt, nichts vornehmen, was die gehörige Erfüllung seiner Verbindlichkeit hindern könnte.
 - [II] Der bedingt Berechtigte ist befugt, bei Gefährdung seiner Rechte dieselben Sicherungsmaßregeln zu verlangen, wie wenn seine Forderung eine unbedingte wäre.
 - [III] Verfügungen während der Schwebezeit sind, wenn die Bedingung eintritt, insoweit hinfällig, als sie deren Wirkung beeinträchtigen.

มาตรา 148

- ถ้าความสำเร็จแห่งเงื่อนไข จะเป็นทางให้คู่กรณีฝ่ายไหนเสียเปรียบ และคู่กรณีฝ่ายนั้นเข้าป้องขัดขวางเสียมิให้สำเร็จได้ด้วยเจตนาทุจริตไซ้ร้ ท่านให้ถือว่าเงื่อนไขนั้นสำเร็จแล้ว
- ถ้าความสำเร็จแห่งเงื่อนไข จะเป็นทางให้คู่กรณีฝ่ายไหนได้เปรียบ และคู่กรณีฝ่ายนั้น ขวนขวายจัดทำให้เงื่อนไขนั้นสำเร็จขึ้นด้วยเจตนาทุจริตไซ้ร้ ท่านให้ถือว่าเงื่อนไขนั้นเป็นอันมิได้สำเร็จเลย

Section 148. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If the fulfilment of a condition is prevented in bad faith by the party to whose disadvantage it would operate, the condition is deemed to have been fulfilled.
- [II] If the fulfilment of a condition is brought about in bad faith by the party to whose advantage it would operate, the condition is deemed not to have been fulfilled.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [186](#)
3. Jp. Code (1896,98): [130](#)
4. Gr. Code (1896): * [162](#)
5. Miscellaneous: [Br.120](#) [; [S.O.156](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.162:
 - I] If the fulfilment of a condition is prevented in bad faith by the party to whose disadvantage it would operate, the condition is deemed to have been fulfilled.
 - [II] If the fulfilment of a condition is brought about in bad faith by the party to whose advantage it would operate, the condition is deemed not to have been fulfilled.

The other miscellaneous sources are as follows:

- Civil Code of Brazil (1916), Art.120:
 - [I] In respect to its juridical effects, the condition is considered fulfilled when its performance {implemento) is maliciously prevented by the party to whom it is unfavorable.

- [II] On the contrary, the condition is considered not fulfilled which is maliciously carried into effect by the party benefited by its performance.
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.156:
 - Eine Bedingung gilt als erfüllt, wenn ihr Eintritt von dem einen Teile wider Treu und Glauben verhindert worden ist.

มาตรา 149

- ถ้าเงื่อนไขสำเร็จแล้ว แต่ในเวลาทำนิติกรรม หากเป็นเงื่อนไขบังคับก่อน ท่านว่านิติกรรมนั้นเป็นอันสมบูรณ์ปราศจากเงื่อนไข หากว่าเป็นเงื่อนไขบังคับหลัง ท่านว่านิติกรรมนั้นเป็นโมฆะ
- ถ้าในเวลาทำนิติกรรม เป็นที่แน่นอนอยู่แล้วว่าเงื่อนไขนั้นไม่อาจสำเร็จได้ หากเป็นเงื่อนไขบังคับก่อน ท่านว่านิติกรรมนั้นเป็นโมฆะ หากเป็นเงื่อนไขบังคับหลัง ท่านว่านิติกรรมนั้นเป็นอันสมบูรณ์ปราศจากเงื่อนไข
- ในกรณีดังกล่าวมาในสองวรรคก่อนนี้ ตราบใดคู่กรณียังไม่รู้ว่าเงื่อนไขได้สำเร็จแล้ว หรือมีอาจสำเร็จได้ ตราบนั้นท่านให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๔๖ และ ๑๔๗ บังคับแล้วแต่กรณี

Section 149. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] When the condition is already fulfilled at the time of the juristic act, the latter is unconditionally valid, if the condition is precedent, and is void, if the condition is subsequent.
- [II] When it is already certain at the time of the juristic act that the condition cannot be fulfilled, the act is void, if the condition is precedent, and unconditionally valid, if the condition is subsequent.
- [III] In the cases mentioned in the foregoing two paragraphs the provisions of sections 146 and 147 apply correspondingly so long as the parties do not know whether the condition is fulfilled or cannot be fulfilled.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [187](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [131](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.131:
 - [I] In case the condition has been already fulfilled at the time of doing a juristic act, the said act is deemed to be unconditionally valid if the condition is precedent, and void if the condition is subsequent.
 - [II] In case the non-fulfilment of the condition is certain at the time of doing the juristic act, such act is deemed to be null and void if the condition is precedent and unconditionally valid if the condition is subsequent.

- [III] In the cases of the preceding two paragraphs the provisions of Arts. 128 and 129 apply correspondingly so long as the parties concerned do not know of the fulfilment of the condition or of the impossibility of fulfilment.

มาตรา 150

- นิติกรรมใดมีเงื่อนไขอันไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ดี ขัดวางต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ดี นิติกรรมนั้นท่านว่าเป็นโมฆะ

Section 150. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A juristic act is void if it is subject to an unlawful condition, or a condition contrary to public order or good morals.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [\[205\]](#)
2. New Text (1992): [188](#)
3. Jp. Code (1896,98): [132](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.1172](#); [S.O.157](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.205:
 - หนี้ซึ่งมีเงื่อนไขอันไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ดี ขัดต่อรัฐประศาสน์นโยบาย ฤต่อความปลอดภัยแห่งบุคคลฤทรัพย์สินก็ดี ท่านว่าหนี้นั้นเป็นโมฆะ

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.1172:
 - Every condition of a thing impossible, or contrary to good morals, or prohibited by the law, is null, and renders null the agreement which depends thereon.
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.157:
 - Wird eine Bedingung in der Absicht beigefügt, eine widerrechtliche oder unsittliche Handlung oder Unterlassung zu befördern, so ist der bedingte Anspruch nichtig.

มาตรา 151

- นิติกรรมใดมีเงื่อนไขบังคับก่อน และเงื่อนไขนั้นเป็นการอันพ้นวิสัย ท่านว่านิติกรรมนั้นเป็นโมฆะ
- นิติกรรมใดมีเงื่อนไขบังคับหลัง และเงื่อนไขนั้นเป็นการอันพ้นวิสัย ท่านว่านิติกรรมนั้นเป็นอันสมบูรณ์ปราศจากเงื่อนไข

Section 151. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A juristic act upon a condition precedent which is impossible is void.
- [II] A juristic act upon a condition subsequent which is impossible is unconditionally valid.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [189](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [133](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.133:
 - [I] A juristic act subject to an impossible condition precedent is void.
 - [II] A juristic act subject to an impossible condition subsequent is deemed to be an unconditional act.

มาตรา 152

- นิติกรรมใดมีเงื่อนไขบังคับก่อน และเป็นเงื่อนไขอันสำเร็จได้หรือไม่สุดแล้วแต่ใจของฝ่ายลูกหนี้เท่านั้นไซ้ นิติกรรมนั้นท่านว่าเป็นโมฆะ

Section 152. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A juristic act upon a condition precedent which depends merely upon the will of the debtor is void.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [190](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [134](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [[Fr.1174](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.134:
 - A juristic act subject to a condition precedent is void if the condition depends entirely upon the will of the debtor.

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.1174:
 - Every obligation is null when it has been contracted under a potestative condition on the part of him who binds himself.

มาตรา 153

- ถ้านิติกรรมมีเงื่อนไขเวลาเริ่มต้นกำหนดไว้ ท่านห้ามมิให้ทวงถามให้ปฏิบัติการตามนิติกรรมก่อนถึงเวลากำหนด
- ถ้านิติกรรมมีเงื่อนไขเวลาสุดสิ้นกำหนดไว้ ท่านว่านิติกรรมนั้นย่อมสิ้นผลเมื่อถึงเวลากำหนด

Section 153. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If a time of commencement is annexed to a juristic act, its performance cannot be demanded before such time has arrived.
- [II] If a time of ending is annexed to a juristic act, its effect ceases when such time arrived.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [209](#)
2. New Text (1992): [191](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [135](#)
4. Gr. Code (1896): [[163](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.135:
 - [I] When a date (time) of commencement is annexed to a juristic act, the performance thereof cannot be demanded until the arrival of the date (time) provided.
 - [II] When a date (time) of ending is annexed to a juristic act the effect of such act is extinguished upon the arrival of the said date (time).

มาตรา 154

- อันเงื่อนไขเวลาเริ่มต้นหรือเงื่อนไขเวลาสุดสิ้นนั้น ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าย่อมกำหนดไว้เพื่อประโยชน์แก่ฝ่ายลูกหนี้ เว้นแต่จะปรากฏโดยเนื้อความแห่งตราสาร หรือโดยพฤติการณ์แห่งกรณีว่าได้ตั้งใจให้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายเจ้าหนี้ หรือแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายด้วยกัน
- อนึ่งประโยชน์แห่งเงื่อนไขเวลานั้น ฝ่ายใดจะสละประโยชน์นั้นเสียก็ได้ แต่การสละนี้ย่อมไม่กระทบกระเทือนถึงประโยชน์อันคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะพึงได้แต่เงื่อนไขเวลานั้น

Section 154. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] It is presumed that a time of commencement or ending is fixed for the benefit of the debtor, unless it appears from the tenor of the instrument or from the circumstances of the case that it was intended for the benefit of the creditor, or of both parties.
- [II] The benefit of such a time may be waived, but this will not affect any benefit which would accrue therefrom to the other party.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [211](#)
2. New Text (1992): [192](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [136](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Br.126](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.136:
 - [I] A time of commencement and ending is presumed to be fixed for the benefit of the debtor.
 - [II] The benefit of a time of commencement and ending may be renounced (waived) but the interest of the other party may not be injured thereby.
- [Secondary model] Civil Code of Brazil (1916), Art.126:
 - In wills (testamentos) the period (prazo) is presumed in favor of the heir, and, in contracts, in favor of the debtor, unless, in respect to the latter, it appears from the tenor of the instrument or from the circumstances, that it was intended for the benefit of the creditor, or of both the contracting parties.

มาตรา 155

- ในกรณีดังจะกล่าวต่อไปนี้ ท่านห้ามมิให้ฝ่ายลูกหนี้ถือเอาประโยชน์แห่งเงื่อนไขเริ่มต้นหรือเงื่อนไขสุดสิ้น คือ
 - (๑) ถ้าลูกหนี้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนล้มละลาย
 - (๒) ถ้าลูกหนี้ไม่ให้ประกันในเมื่อจำต้องให้
 - (๓) ถ้าลูกหนี้ได้ทำลาย หรือทำให้ลดน้อยถอยลงซึ่งประกันอันได้ให้ไว้

Section 155. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In the following cases the debtor cannot take advantage of a time of commencement or ending:
 - (1) If he has been adjudged bankrupt;
 - (2) If he has destroyed or diminished any security given;
 - (3) If he has not given security when he was bound to give it.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [193](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [137](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.1188](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.137:
 - In any of the following cases the debtor cannot assert the benefit of a time of commencement and ending: -
 - (1) When the debtor is declared bankrupt;
 - (2) When the debtor has destroyed or decreased the security;
 - (3) When the debtor has not given security in case he was under obligation to furnish it.

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.1188:
 - A debtor can no longer claim the benefit of the term when he has become bankrupt, or when by his own act he has diminished the security which he had given by the contract to his creditor.

มาตรา 156

- วิธีการกำหนดนับระยะเวลาทั้งปวง ท่านให้บังคับด้วยบทบัญญัติทั้งหลายแห่งลักษณะนี้ เว้นแต่จะมีกำหนดไว้เป็นประการอื่นโดยกฎหมายหรือกฎข้อบังคับ โดยคำสั่งศาล หรือโดยนิติกรรม

Section 156. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The manner of computing all periods of time is governed by the provisions of this Title, unless it is otherwise provided by law or regulations, by a judicial order or by a juristic act.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[30](#)]
2. New Text (1992): [193/1](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [138](#)
4. Gr. Code (1896): [186](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.138:
 - With regard to the method of calculation of periods of time, the provisions of the present Chapter shall be followed, unless otherwise provided by laws and ordinances, by juridical orders, or by juristic acts.

มาตรา 157

- ระยะเวลา นั้น ท่านให้คำนวณเป็นวัน
- ถ้าระยะเวลานั้นเป็นชั่วโมง ท่านว่าระยะเวลาย่อมเริ่มต้นในทันทีนั้น

Section 157. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] A period of time is calculated by day.
- [II] If it is measured in hours, it begins to run at once.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[31](#)]
2. New Text (1992): [193/2](#), [193/3\(I\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): [138](#) [??], [139](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

- –

มาตรา 158

- ถ้าระยะเวลาเป็นวันก็ดี สัปดาห์ก็ดี เดือนหรือปีก็ดี ท่านมิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้น รวมคำนวณเข้าด้วย เว้นแต่จะเริ่มการในวันนั้นเองตั้งแต่เวลาอันเป็นกำหนดเริ่มทำการงานกันตามประเพณี

Section 158. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When a period of time is measured in days, weeks, months or years, the first day of the period is not included in the calculation unless the period begins to run on that day from the time which is customary to commence business.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[32](#)]
2. New Text (1992): [193/3\(II\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [140](#)
4. Gr. Code (1896): [187](#)
5. Miscellaneous: [S.O.76, 77, 132]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.140:
 - When a period of time is fixed by days, weeks, months , or years, the first day of the period of time is not included in calculation, unless the period of time commences between midnight and one o'clock a.m. (at 0 o'clock a.m.)

The other misciellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenenrecht \(1911\)](#):
 - Art.76:
 - Ist die Zeit auf Anfang oder Ende eines Monats festgesetzt, so ist darunter der erste oder der letzte Tag des Monates zu verstehen.
 - Art.77:
 - [I] Soll die Erfüllung einer Verbindlichkeit oder eine andere Rechtshandlung mit dem Ablaufe einer bestimmten Frist nach Abschluss des Vertrages erfolgen, so fällt ihr Zeitpunkt:
 - 1. wenn die Frist nach Tagen bestimmt ist, auf den letzten Tag der Frist, wobei der Tag, an dem der Vertrag geschlossen wurde, nicht mit gerechnet und, wenn die Frist auf acht oder fünfzehn Tage lautet, nicht die Zeit

von einer oder zwei Wochen verstanden wird, sondern volle acht oder fünfzehn Tage,

- 2. wenn die Frist nach Wochen bestimmt ist, auf denjenigen Tag der letzten Woche, der durch seinen Namen dem Tage des Vertragsabschlusses entspricht,
- 3. wenn die Frist nach Monaten oder einem mehrere Monate umfassenden Zeitraume (Jahr, halbes Jahr, Vierteljahr) bestimmt ist, auf denjenigen Tag des letzten Monats, der durch seine Zahl dem Tage des Vertragsabschlusses entspricht, und, wenn dieser Tag in dem letzten Monate fehlt, auf den letzten Tag dieses Monats.
- [II] Der Ausdruck „halber Monat“ wird einem Zeitraume von fünfzehn Tagen gleichgeachtet, die, wenn eine Frist auf einen oder mehrere ganze Monate und einen halben Monat lautet, zuletzt zu zählen sind.
- [III] In gleicher Weise wird die Frist auch dann berechnet, wenn sie nicht von dem Tage des Vertragsabschlusses, sondern von einem andern Zeitpunkte an zu laufen hat.
- [IV] Soll die Erfüllung innerhalb einer bestimmten Frist geschehen, so muss sie vor deren Ablauf erfolgen.
- Art.132:
 - Bei der Berechnung der Frist ist der Tag, von dem an die Verjährung läuft, nicht mit zu rechnen und die Verjährung erst dann als beendet zu betrachten, wenn der letzte Tag unbenutzt verstrichen ist.
 - Im übrigen gelten die Vorschriften für die Fristberechnungen bei der Erfüllung auch für die Verjährung.

มาตรา 159

- ถ้าระยะเวลาเป็นสัปดาห์ก็ดี เดือนหรือปีก็ดี ท่านให้คำนวณตามประเพณีในราชการ
- ถ้าระยะเวลามีได้กำหนดนับแต่วันต้นแห่งสัปดาห์ก็ดี วันต้นแห่งเดือนหรือปีก็ดี ท่านว่าระยะเวลาย่อมสุดสิ้นลงในวันก่อนหน้าจะถึงวันแห่งสัปดาห์ เดือน หรือปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น ถ้าในระยะเวลานับเป็นเดือนหรือปีนั้นไม่มีวันตรงกันในเดือนสุดท้าย ท่านว่าวันสุดท้ายแห่งเดือนนั้นเป็นวันสุดสิ้นระยะเวลา

Section 159. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] The period measured in weeks, months or years are calculated according to the official calendar.
- [II] If the period is not computed from the beginning of a week, month or year, it ends on the day preceding that day of the last week, month or year which corresponds to that on which it began. If in a period measured in months or years there is no corresponding day in the last month, the last day of such month is the day of ending.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[33](#), [34](#), [35](#)]
2. New Text (1992): [193/5](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [143](#)
4. Gr. Code (1896): [[188](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.143:
 - [I] When a period is fixed by weeks, months, or years, it is calculated in accordance with the calendar.
 - [II] When a period does not commence to run at the beginning of a week, a month, or a year, the period matures on the day preceding the day in the last week, month, or year which corresponds to the day on which it commenced to run. In case a period is fixed by months or years, if there is no corresponding day in the last month, the last day of the month is deemed to be the day of maturity.

มาตรา 160

- ระยะเวลาที่ถ้าผ่อนออกไป ท่านให้นับเอาวันซึ่งต่อจากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเดิมนั้นเป็นวันเริ่มต้นแห่งระยะเวลาซึ่งผ่อนออกไป

Section 160. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If a period of time is extended, the first day of the extension is the day following the last day of the original period.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [36](#)
2. New Text (1992): [193/7](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [190](#)
5. Miscellaneous: S.O.80

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.36:
 - ระยะเวลาที่ ถ้าผ่อนออกไป ท่านให้นับเอาวันซึ่งต่อจากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเดิมนั้นเป็นวันต้นแห่งระยะเวลาซึ่งผ่อนออกไป

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.80:
 - Ist die vertragsmäßige Frist verlängert worden, so beginnt die neue Frist, sofern sich aus dem Vertrage nicht etwas anderes ergibt, am ersten Tage nach Ablauf der alten Frist.

มาตรา 161

- ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเป็นวันหยุดซึ่งตามประเพณีงดเว้นการทำงาน ท่านให้นับวันที่เริ่มทำการใหม่เข้าด้วย

Section 161. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the last day of a period is a holiday on which it is customary not to do business, the period includes the next working day.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [37](#)
2. New Text (1992): [193/8](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[142](#)]
4. Gr. Code (1896): [193](#)
5. Miscellaneous: [\[S.O.78\]](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.37:
 - ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเป็นวันหยุด ซึ่งตามประเพณีงดเว้นการทำงาน ท่านให้นับวันที่เริ่มทำงานใหม่เข้าด้วย

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.78:
 - Fällt der Zeitpunkt der Erfüllung oder der letzte Tag einer Frist auf einen Sonntag oder auf einen andern am Erfüllungsorte staatlich anerkannten Feiertag, so gilt als Erfüllungstag oder als letzter Tag der Frist der nächstfolgende Werktag.

มาตรา 162

- ในทางความ ในทางราชการ และทางค้าขายนั้น วัน หมายความว่าเวลาทำงานตามปกติ

Section 162. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In matters of justice, administration and commerce day means the usual hours of office or business.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [38](#)
2. New Text (1992): [193/4](#)
3. Jp. Code (1896,98): [J.Com.283](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.38:
 - ในทางความ ในทางราชการ และทางค้าขายนั้น วัน หมายความว่าเวลาทำงานตามปกติ

The other miscellaneous source is as follows:

- Commercial Code of Japan (1899), Art.283:
 - If by law or regulation or by usage certain business hours have been fixed, the performance of an obligation can be made or demanded only during such business hours.

มาตรา 163

- อันสิทธิเรียกร้องใดๆ ถ้ามิได้ใช้บังคับเสียภายในระยะเวลาอันกฎหมายกำหนดไว้ ท่านว่าตกเป็นอันขาดอายุความ ห้ามมิให้ฟ้องร้อง

Section 163. (Draft in English from [Vol.79](#))

- A claim is barred by prescription if it has not been enforced within the period of time fixed by law.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[425](#)]
2. New Text (1992): [193/9](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [194 \[=194 par.1\]](#)
5. Miscellaneous: * [Jenks 158](#), Kohler p.54

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- A Digest of English Civil Law by Edward Jenks (1905), Sec.158:
 - The right to bring an action, to enforce a civil claim, is barred by the expiration of a period which begins to run from the time at which the right to bring the action accrued.

มาตรา 164

- อันอายุความนั้น ถ้าไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ท่านให้มีกำหนดสิบปี

Section 164. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The period of prescription for which no other period is provided by law is ten years.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [452](#)
2. New Text (1992): [193/30](#)
3. Jp. Code (1896,98): [167 \[=167 par.1\]](#)
4. Gr. Code (1896): [[195](#)]
5. Miscellaneous: **S.O.127**

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.452:
 - อายุความแห่งนี้อันกฎหมายมิได้บัญญัติระยะเวลาไว้ว่าเท่าไรแล้ว ท่านให้มีกำหนดสิบปี

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.127:
 - Mit Ablauf von zehn Jahren verjähren alle Forderungen, für die das Bundeszivilrecht nicht etwas anderes bestimmt.

มาตรา 165

- สิทธิเรียกร้องดังกล่าวต่อไปนี้มีกำหนดอายุความสองปี คือ
 - (๑) บุคคลผู้เป็นพ่อค้า ผู้ประกอบหัตถกรรม ผู้เป็นช่างฝีมือ และบุคคลจำพวกประกอบศิลปอุตสาหกรรม เรียกเอาค่าที่ได้ส่งมอบของ ทำของ และค่าดูแลกิจการของผู้อื่น รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไป เว้นแต่เป็นการที่ได้ทำเพื่ออุตสาหกรรมของฝ่ายลูกหนี้เอง
 - (๒) บุคคลผู้ประกอบบริการ หรือการป่าไม้ เรียกเอาค่าที่ได้ส่งมอบสิ่งอันเป็นผลแห่งบริการ หรือป่าไม้ เพียงที่เป็นการสำหรับใช้สอยในบ้านเรือนของฝ่ายลูกหนี้
 - (๓) บุคคลผู้ขนส่งคนทางรถไฟ ผู้รับบรรทุกของ คนเรือ คนขับรถจ้าง และคนเดินหนังสือ เรียกเอาค่าโดยสาร ค่าระวาง ค่าเช่า ค่าธรรมเนียม รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไป
 - (๔) บุคคลผู้เป็นเจ้าของโรงแรม และบุคคลจำพวกที่ค้าในการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม เรียกเอาค่าที่จัดที่พักอาศัยเพื่อสำเร็จความต้องการ รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไปด้วย
 - (๕) บุคคลจำพวกที่ขายตัวสลากกินแบ่ง เรียกเอาค่าที่ได้ขายตัว เว้นแต่เป็นการที่ได้ส่งมอบตัวเพียงสำหรับให้ขายต่อไป
 - (๖) บุคคลจำพวกที่ในการให้เช่าสังหาริมทรัพย์ เรียกเอาค่าเช่า
 - (๗) บุคคลซึ่งมิได้เข้าอยู่ในประเภทที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (๑) แต่เป็นผู้ค้าในการดูแลกิจการของผู้อื่น หรือรับทำการงานต่างๆ เรียกเอาสินจ้างอันจะพึงได้รับในการนั้น รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไปด้วย
 - (๘) บุคคลผู้รับจ้างใช้การงานส่วนบุคคล เรียกเอาเงินจ้าง ค่าจ้าง หรือสินจ้างชนิดอื่นเพื่อการทำงานที่ทำ รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไปด้วย กับทั้งนายจ้างเรียกเอาเงินเช่นที่ว่ำนันอันตนได้จ่ายล่วงหน้าให้ไปแล้วนั้นก็ด้วยเหมือนกัน
 - (๙) คนงาน ผู้ช่วยงาน ลูกมือฝึกหัด คนประจำโรงงานหัตถกรรม กรรมกรรายวัน และช่างฝีมือ เรียกเอาเงินจ้างและเงินอื่นอันได้ตกลงกันว่าจะจ่ายให้แทน หรือให้เป็นส่วนหนึ่งของเงินจ้าง รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไป กับนายจ้างเรียกเอาเงินเช่นที่ว่ำนันอันตนได้จ่ายล่วงหน้าให้ไปแล้วนั้นก็ด้วยเหมือนกัน
 - (๑๐) ครูผู้สอนลูกมือฝึกหัด เรียกเอากำหนดและค่าการงานอย่างอื่น ตามที่ได้ตกลงกันไว้โดยสัญญาลูกมือฝึกหัด รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไปแทนลูกฝึกหัดนั้นด้วย
 - (๑๑) สาธารณสถานการศึกษา ที่ฝึกสอน ที่พิทักษ์รักษาคนเจ็บไข้ และเจ้าของสถานของเอกชนอันเป็นที่ทำการทำนองเช่นว่ามานั้น เรียกเอาค่าศึกษา ค่าที่ได้ทำการพิทักษ์รักษาคนเจ็บไข้ และค่าที่ได้ออกเงินไปเกี่ยวกับการนั้นๆ
 - (๑๒) บุคคลจำพวกที่รับคนไว้บำรุงเลี้ยง หรือฝึกสอน เรียกเอาค่าการงานที่ได้ทำไป และค่าที่ได้ออกเงินจ่ายไปทำนองเช่นระบุไว้ในอนุมาตรา (๑๑)
 - (๑๓) ครูอาจารย์ เรียกเอาค่าสอน
 - (๑๔) บุคคลผู้ประกอบการแพทย์ รวมทั้งศัลยแพทย์ สูติแพทย์ ทันตแพทย์และช่างฟัน และสัตวแพทย์ กับทั้งนางผดุงครรภ์ นางพยาบาล เรียกเอาค่าการงานที่ทำ รวมทั้งค่าที่ได้ออกเงินทดรองไปด้วย

- (๑๕) หมอความ ทนายความ รวมทั้งบรรดาบุคคลที่ทางราชการได้แต่งตั้ง หรือ อนุญาตให้กิจการณะเพาะบางอย่าง เรียกเอาค่าธรรมเนียม และค่าได้ออกเงิน ทดรองไปเพียงที่มีใช้เงินอันอยู่ในประเภทจะต้องส่งเข้าท้องพระคลัง
- (๑๖) บุคคลผู้เป็นคู่ความ เรียกเอาเงินที่ได้จ่ายล่วงหน้าให้แก่ทนายความของตน
- (๑๗) บุคคลผู้เป็นพยาน และเชี่ยวชาญ เรียกเอาค่าธรรมเนียม และค่าที่ได้ออกเงินอุดรองไป
- สิทธิเรียกร้องเช่นระบุไว้ในวรรค ๑ อนุมาตรา (๑), (๒) และ (๕) นั้นอย่างใดไม่เข้าอยู่ใน บังคับอายุความสองปี ท่านให้มีกำหนดอายุความห้าปี

Section 165. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] The period of prescription is two years for the following claims:
 - (1) Claims of merchants, manufactures, artisans and those who practice industrial arts, for delivery of goods, performance of work and care of others' affairs, including disbursements, unless the service was rendered for the carrying on of an industry conducted by the debtor;
 - (2) Claims of those whose industry is agriculture or forestry, for delivery of agricultural or forest products, so far as the delivery is for the domestic use of the debtor;
 - (3) Claims of carriers by railroad, freighters, bootmen, cab-drivers and messengers, for fare, freight, hire, and fees, including disbursements;
 - (4) Claims of innkeepers and those who make a business of providing food and drink, for supplying lodging and food or for other services rendered to the guests to satisfy their needs, including disbursements;
 - (5) Claims of those who sell lottery tickets, for the sale of the tickets, unless the tickets are delivered for further sale;
 - (6) Claims of those who make a business of letting movables, for the rent;
 - (7) Claims of those who, without belonging to the classes specified in (1), make business of the care of others' affairs or the rendering of service, for the remuneration due to them from the business, including disbursements;
 - (8) Claims of those who are in private service, for the wages, or other remuneration for services, including disbursements; also claims of the employers for advances made upon such claims;
 - (9) Claims of workmen, journeymen, assistants, apprentices, factory hands, day labourers and artisans, for the wages and other allowances agreed upon in lieu of or as part of the wages, including disbursements; also claims of the employers for advances made upon such claims;

- (10) Claims of masters of apprentices, for the premium and other services agreed upon in the contract of apprenticeship and for disbursements made on behalf of the apprentices;
- (11) Claims of public institutions for instruction, education, maintenance or care of the sick, and of proprietors of private institution of such kind for providing instruction, maintenance or care of the sick, and for any outlay connected therewith;
- (12) Claims of those who receive persons to be maintained or educated, for services and outlay of the kind specified in (11);
- (13) Claims of teachers, for their fees;
- (14) Claims of medical practitioners, including surgeons, accoucheurs, dentists and veterinary surgeons; and claims of midwives, for their services, including disbursements;
- (15) Claims of lawyers, attorneys, as well as of all persons who are publicly appointed or admitted for the conduct of certain affairs, for their fees and disbursements, so far as those do not go into the public treasury;
- (16) Claims of parties to an action, for advances made to their attorneys;
- (17) Claims of witnesses and experts, for their fee and disbursements.
- [II] So far as the claims specified in paragraph 1 (1), (2) and (5) are not subject to prescription in two years, the period is five years.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[448](#)]
2. New Text (1992): [193/33\(V\)](#), [193/34](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[170 - 174](#)]
4. Gr. Code (1896): * [196](#)
5. Miscellaneous: [S.O.128]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.196:
 - [I] The period of prescription is two years for the following claims:
 - (1) Claims of merchants, manufacturers, artisans and those who practise industrial arts, for delivery of goods, performance of work and care of others' affairs, including disbursements, unless the service is rendered for the carrying on of an industry conducted by the debtor;

- (2) Claims of those whose industry is agriculture or forestry, for delivery of agricultural or forest products, so far as the delivery is for the domestic use of the debtor;
- (3) Claims of carriers by railroad, freighters, boatmen, cab-drivers and messengers, for fare, freight, hire, and fees, including disbursements;
- (4) Claims of innkeepers and those who make a business of providing food and drink, for supplying lodging and food or for other services rendered to the guests to satisfy their needs, including disbursements;
- (5) Claims of those who sell lottery tickets, for the sale of the tickets, unless the tickets are delivered for further sale;
- (6) Claims of those who make a business of letting moveables under an ordinary lease, for the rent;
- (7) Claims of those who, without belonging to the classes specified in (1), make a business of the care of others' affairs or the rendering of services, for the compensation due to them from the business, including disbursements;
- (8) Claims of those who are in private service, for the wages, pay, or other remuneration for service, including disbursements; also claims of the employers for advances made upon such claims;
- (9) Claims of workmen -- journeymen, assistants, apprentices, factory hands -- day labourers and artisans, for the wages and other allowances agreed upon in lieu of or as part of the wages, including disbursements; also claims of the employers for advances made upon such claims;
- (10) Claims of masters of apprentices, for the premium and other services agreed upon in the contract of apprenticeship and for disbursements made on behalf of the apprentices;
- (11) Claims of public institutions for instruction, education, maintenance or care of the sick, and of proprietors of private institutions of such kind for providing instruction, maintenance or care of the sick, and for any outlay connected therewith;
- (12) Claims of those who receive persons to be maintained or educated, for services and outlay of the kind specified in (11);
- (13) Claims of public and private teachers, for their fees, not, however, the claims of public teachers if they have been deferred in accordance with special arrangements;

- (14) Claims of medical practitioners, including surgeons, accoucheurs, dentists and veterinary surgeons; and claims of midwives, for their services, including disbursements;
- (15) Claims of attorneys, notaries and bailiffs as well as of all persons who are publicly appointed or admitted for the conduct of certain affairs, for their fees and disbursements, 80 far as these do not go into the public treasury;
- (16) Claims of parties to an action, for advances made to their attorney;
- (17) Claims of witnesses and experts, for their fees and disbursements.
- [II] So far as the claims specified in par. 1 (1), (2) and (5) are not subject to prescription in two years, the period is four years.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.128:
 - Mit Ablauf von fünf Jahren verjähren die Forderungen:
 - 1. für Miet-, Pacht- und Kapitalzinse, sowie für andere periodische Leistungen,
 - 2. aus Lieferung von Lebensmitteln, für Beköstigung und für Wirtsschulden,
 - 3. aus Handwerksarbeit, Kleinverkauf von Waren, ärztlicher Besorgung, Berufsarbeiten von Anwälten, Rechtsagenten, Prokuratoren und Notaren, Arbeit von Angestellten, Dienstboten, Tagelöhnern und Arbeitern.

มาตรา 166

- ในการเรียกเอาดอกเบี้ยค้างส่งก็ดี เรียกเอาจำนวนเงินอันพึงส่งนอกจากดอกเบี้ยเพื่อผ่อนทุ่นคืนเป็นงวดๆ นั้นก็ดี ในการเรียกเอาค่าเช่าทรัพย์สินค้างส่ง นอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๖๕ วรรค ๑ अनुมาตรา (๖) นั้นก็ดี ในการเรียกเงินค้างจ่าย คือ เงินปี เงินเดือน เงินเบี้ยบำนาญ เงินค่าบำรุงรักษา และเงินอื่นๆ บรรดาที่มีกำหนดจ่ายเป็นระยะเวลานั้นก็ดี สิทธิเรียกร้องเหล่านี้ท่านให้มีกำหนดอายุความห้าปี

Section 166. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The period of prescription is five years for claims to arrears of interest, including the sums payable in addition to interest for the purpose of paying off the principal by instalments; for claims for arrears of rent or hire of property, so far as they are not provided for by Section 165 paragraph 1 (6); and for claims for arrears of annuities, salaries, pensions, allowances for maintenance and all other periodical payments.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[449](#)]
2. New Text (1992): [193/33](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[169](#)]
4. Gr. Code (1896): * [197](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.197:
 - The period of prescription is four years for claims to arrears of interest, including the sums payable in addition to interest for the purpose of paying off the principal by instalments; for claims for arrears of rent under ordinary and usufructuary leases, so far as they are not provided for by 196, par. 1; and for claims for arrears of annuities, recurrent acts of performance stipulated for in the transfer of a farm, salaries, pay for engagements pending vacancies, pensions, allowances for maintenance, and all other periodical payments.

มาตรา 167

- สิทธิเรียกร้องของรัฐบาลเพื่อเอาค่าภาษีอากรท่านให้มีกำหนดอายุความสิบปี เรียกเพื่อหนี้
อย่างอื่นท่านให้บังคับตามบทบัญญัติสามมาตราก่อนนี้

Section 167. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The period of prescription for claims of the Government for taxes and rates or revenues is ten years. As to other claims relating to obligations the three foregoing sections shall apply.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [\[450\]](#)
2. New Text (1992): [193/31](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.2227](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.450:
 - อายุความแห่งหนี้ทั้งหลายอันรัฐบาลเป็นเจ้าของนั้นกำหนดสิบปี

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.2227:
 - The nation, public establishments, and communes, are subjected to prescription equally with private persons, and may plead it in like manner.

มาตรา 168

- สิทธิเรียกร้องอันตั้งหลักฐานขึ้นโดยคำพิพากษาชั้นที่สุดของศาลก็ดี โดยคำตัดสินของอนุญาโตตุลาการก็ดี โดยประนีประนอมยอมความก็ดี ท่านให้มีกำหนดอายุความสิบปี แม้ทั้งที่เป็นประเภทอันอยู่ในบังคับอายุความกำหนดน้อยกว่านั้น

Section 168. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The period of prescription for a claim established by a final judgment, by an award in arbitration or by a compromise is ten years, even if the claim itself is subject to a shorter period of prescription.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [* [451](#)]
2. New Text (1992): [193/32](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [218](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.451:
 - อายุความแห่งนี้อันเป็นผลจากคำพิพากษาคดีถึงที่สุด ฤคำตัดสินของอนุญาโตตุลาการนั้น มีกำหนดสิบปี

มาตรา 169

- อายุความนั้น ท่านให้นับเริ่มแต่ขณะที่จะอาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไป ถ้าเป็นสิทธิเรียกร้องเพื่อให้งดเว้นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ท่านให้นับอายุความเริ่มแต่เวลาแรกที่ละเมิดสิทธินั้นเป็นต้นไป

Section 169. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Prescription begins to run from the moment when the claim can be enforced. If the claim is to a forbearance, prescription begins to run from the moment when the right is first infringed.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [429](#) [, [431 par.2](#)]
2. New Text (1992): [193/12](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[166 par.1](#)]
4. Gr. Code (1896): * [198](#)
5. Miscellaneous: [S.O.130 par.1]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.198:
 - Prescription begins to run from the moment when the claim comes into being. If the claim is to a forbearance, the prescription begins to run from the moment when the right is first contravened.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.130:
 - [I] Die Verjährung beginnt mit der Fälligkeit der Forderung.
 - [II] Ist eine Forderung auf Kündigung gestellt, so beginnt die Verjährung mit dem Tag, auf den die Kündigung zulässig ist.

มาตรา 170

- ถ้าเจ้าหนี้อยู่ในฐานะที่จะทวงถามให้ชำระหนี้นี้ได้จนกว่าจะได้บอกกล่าวแก่ลูกหนี้ก่อนไซ้ร ท่านให้นับอายุความแต่เวลาแรกที่จะอาจส่งคำบอกกล่าวได้
- [ถ้า]ลูกหนี้ยังไม่จำต้องชำระหนี้จนกว่าระยะเวลาอันหนึ่งอันใดจะได้ล่วงพ้นไปแล้ว นับแต่เวลาที่ได้ออกกล่าวนั้นไซ้ร ท่านยังมีให้เริ่มนับอายุความจนกว่าระยะเวลานั้นจะได้สิ้นไปแล้ว

Section 170. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] If the creditor may not demand performance until he has given notice to the debtor, prescription begins to run from the moment when notice can be first given.
- [II] If the debtor is not bound to perform until a given period has elapsed since the notice, prescription does not begin to run until the expiration of this period.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [\[430, 431 par.1\]](#)
2. New Text (1992): [193/13](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [199](#)
5. Miscellaneous: [S.O.130 par.2]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.199:
 - If an obligee may not demand performance until he has given notice to the obligor, the prescription begins to run from the moment when notice can first be given. If the obligor does not have to perform until a given period has elapsed since the notice, the prescription does not begin to run until the expiration of this period.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.130:
 - [I] Die Verjährung beginnt mit der Fälligkeit der Forderung.
 - [II] Ist eine Forderung auf Kündigung gestellt, so beginnt die Verjährung mit dem Tag, auf den die Kündigung zulässig ist.

มาตรา 171

- ถ้าสิทธิเรียกร้องจะเกิดขึ้นต่อเมื่ออาศัยการที่เจ้าหนี้ใช้สิทธิบอกล้างอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งรู้ทันให้นับอายุความเริ่มแต่ครั้งแรกที่จะบอกล้างได้

Section 171. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the arising of a claim depends upon the creditor's making use of a right of avoidance, prescription begins to run from the moment at which the avoidance is first permissible.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [200](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.200:
 - If the arising of a claim depends upon the obligee's making use of a right of avoidance, the prescription begins to run from the moment at which the avoidance is first permissible. This does not apply, however, if the avoidance affects a relation of family law.

มาตรา 172

- ลูกหนี้รับสภาพหนี้ต่อเจ้าหนี้ตามสิทธิเรียกร้องด้วยทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้ก็ตาม ด้วยใช้เงินให้บางส่วน ด้วยส่งดอกเบี้ย หรือด้วยให้ประกันก็ตาม หรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันปราศจากเคลือบคลุมสงสัยตระหนักเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้องนั้นก็ตาม ท่านว่าอายุความย่อมสิ้นสุดหยุดลง

Section 172. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Prescription is interrupted if the debtor has acknowledged the claim towards the creditor by written acknowledgement, by part payment, payment of interest, giving security, or by any unequivocal act which implies the acknowledgment of the claim.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[438 No.4, 443](#)]
2. New Text (1992): [193/14\(1\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[147 No.3](#)]
4. Gr. Code (1896): * [208](#)
5. Miscellaneous: [Br.172 V](#)[: [S.O.135 No.1](#)]

《Comments》

This section would be a compound provision from three different models as follows:

- [Primary model] German Civil Code (1896), Sec.208:
 - Prescription is interrupted if the obligor acknowledges the claim towards the obligee by part payment, payment of interest, giving of security, or in any other manner.
- [Secondary model] Old Text (1923), Sec.433:
 - การรับสภาพหนี้ นั้น ต้องทำอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้ คือ
 - (๑) ทำเป็นหนังสือให้
 - (๒) ใช้ต้นเงินงวดใดงวดหนึ่ง ฤๅใช้ดอกเบี้ยให้
 - (๓) ชำระหนี้ให้บางส่วนด้วยประการอื่น
 - (๔) มีประกันให้ไว้อย่างใดอย่างหนึ่ง
- [Third model] Civil Code of Brazil (1916), Art.172:
 - Prescription is interrupted :
 - I. By personal citation made to the debtor, although ordered by an incompetent judge.
 - II. By protest, in the conditions of the preceding Number.
 - III. By the presentation of the evidence of debt (titulo de credito) in the inventory suit or in the concourse of creditors.

- IV. By any judicial act which constitutes the debtor in default (mora).
- V. By any unequivocal act, although extra-judicial, which implies the acknowledgement (reconhecimento) of the right by the debtor.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.135:
 - Die Verjährung wird unterbrochen:
 - 1. durch Anerkennung der Forderung von Seiten des Schuldners, namentlich auch durch Zins- und Abschlagszahlungen, Pfand- und Bürgschaftsbestellung,
 - 2. durch Schuldbetreibung, durch Klage oder Einrede vor einem Gerichte oder Schiedsgericht, sowie durch Eingabe im Konkurse und Ladung zu einem amtlichen Sühneversuch.

มาตรา 173

- ถ้าเจ้าหนี้ได้ฟ้องคดี เพื่อดั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องก็ดี เพื่อให้ใช้หนี้ตามสิทธิเรียกร้องก็ดี หรือทำการอื่นใดอันนับว่ามีผลเป็นอย่างเดียวกัน เช่น ยื่นคำร้องขอพิสูจนหนี้ในคดีล้มละลาย หรือมอบคดีให้อนุญาตตุลาการพิจารณาก็ดี ท่านว่าอายุความย่อมสะดุดหยุดลง

Section 173. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Prescription is interrupted if the debtor has acknowledged the claim towards the creditor by written acknowledgement, by part payment, payment of interest, giving security, or by any unequivocal act which implies the acknowledgment of the claim.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [* [438 No.1, 2, 3](#)]
2. New Text (1992): [193/14\(2\)\(3\)\(4\)\(5\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[147 No.1, 2](#)]
4. Gr. Code (1896): [209](#)
5. Miscellaneous: [Sch.p.133](#) [; [S.O.135 No.2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.438:
 - อายุความย่อมสะดุดหยุดด้วยเหตุต่อไปนี้ คือ
 - (๑) เพราะฟ้องคดียังศาล หากโจทก์ไม่ได้ละทิ้งคดี ฤศาลไม่ได้ยกฟ้องเสีย อนึ่งวันที่โจทก์ยื่นฟ้องยังศาลนั้น ให้ถือว่าเป็นวันฟ้องคดี
 - (๒) เพราะยื่นคำร้องขอพิสูจนหนี้ในคดีล้มละลาย หากเจ้าหนี้ไม่ได้ถอนใบพิสูจน ฤพนักงานไม่ยกใบพิสูจนเสีย
 - (๓) เพราะมอบคดีให้อนุญาตตุลาการพิจารณา
 - (๔) เพราะรับสภาพหนี้

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.135:
 - Die Verjährung wird unterbrochen:
 - 1. durch Anerkennung der Forderung von Seiten des Schuldners, namentlich auch durch Zins- und Abschlagszahlungen, Pfand- und Bürgschaftsbestellung,
 - 2. durch Schuldbetreibung, durch Klage oder Einrede vor einem Gerichte oder Schiedsgericht, sowie durch Eingabe im Konkurse und Ladung zu einem amtlichen Sühneversuch.

มาตรา 174

- การฟ้องคดี ท่านไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลง หากว่าคดีนั้นได้ถอนฟ้อง ละทิ้งเสีย หรือต้องยกฟ้อง

Section 174. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Bringing an action is deemed to be no interruption if the action is withdrawn, abandoned or dismissed.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[438 No. 1](#)]
2. New Text (1992): [193/17\(I\)](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [149](#)
4. Gr. Code (1896): [212 \[=212 par. 1\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.149:
 - A judicial demand does not have the effect of interruption in case the action is dismissed or withdrawn.

มาตรา 175

- เมื่อฟ้องยังศาลแล้ว อายุความย่อมสะดุดหยุดอยู่จนกว่าคดีนั้นได้วินิจฉัยถึงที่สุด หรือเสร็จไปเป็นประการอื่น

Section 175. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When an action is entered in Court, prescription remains interrupted until the case is finally decided or otherwise disposed of.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [439](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [211 \[=211 par.1\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Old Text (1923), Sec.439:
 - เมื่อฟ้องคดียังศาลแล้ว อายุความย่อมสะดุดหยุดอยู่จนกว่าจะพิพากษาคดีถึงที่สุด
- [Secondary model] German Civil Code (1896), Sec.211:
 - [I] Interruption by bringing action continues until the case is decided or otherwise disposed of without any right of appeal.
 - [II] If the process is suspended in consequence of an agreement or because it is not prosecuted, the interruption ends with the last step in the process taken by the parties or the Court. The new prescription beginning after the termination of the interruption is interrupted by further prosecution of the process by one of the parties in the same manner as by bringing action.

มาตรา 176

- ถ้าศาลยกคดีเสียเพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาล และกำหนดอายุความสิ้นไปแล้วในระหว่างพิจารณาก็ดี หรือจะสิ้นสุดลงระหว่างหกเดือนภายหลังจากที่ได้พิพากษาคดีถึงที่สุดก็ดี ท่านให้ขยายอายุความนั้นออกไปถึงหกเดือนภายหลังจากคำพิพากษานั้น

Section 176. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If the action is dismissed on the ground of want of jurisdiction and the period of prescription expired pending proceedings, or would have expired within six months after final judgement, it shall be extended to six months after such judgement.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [440](#)
2. New Text (1992): [193/17\(II\)](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [212 \[=212 par.2\]](#)
5. Miscellaneous: [Fr.2246](#); It.2125 [; [S.O.139](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.440:
 - ถ้าศาลยกคดีเสียเพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาล และกำหนดอายุความสิ้นไปแล้วในระหว่างพิจารณาก็ดี ฤจะสิ้นสุดลงระหว่างหกเดือนภายหลังจากที่ได้พิพากษาคดีถึงที่สุดก็ดี ให้ขยายอายุความนั้นออกไปถึงหกเดือนภายหลังจากคำพิพากษานั้น

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.2246:
 - Citation in court given, even before an unauthorized judge, interrupts prescription.
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.139:
 - Ist die Klage oder die Einrede wegen Unzuständigkeit des angesprochenen Richters oder wegen eines verbesserlichen Fehlers angebracht worden oder als vorzeitig zurückgewiesen worden, so beginnt, falls die Verjährungsfrist unterdessen abgelaufen ist, eine neue Frist von sechzig Tagen zur Geltendmachung des Anspruches.

มาตรา 177

- การยื่นคำร้องขอพิสูจน์หนี้ในคดีล้มละลาย ท่านไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลง หากว่าใบพิสูจน์หนี้ได้ถอนเสีย ละทิ้งเสีย หรือต้องยกเสียแล้ว

Section 177. (Draft in English from [Vol.79](#))

- Application to prove in bankruptcy is deemed to be no interruption if the proof is withdrawn, [abandoned] or rejected.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): 438 par.2 [??] [[438 No.2](#)]
2. New Text (1992): [193/18](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [152](#)
4. Gr. Code (1896): [[214 par.2](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art. 152:
 - Participation in bankruptcy procedure does not have the effect of interrupting prescription if the creditor cancels it or if the demand is rejected and dismissed.

มาตรา 178

- ในการพิสูจน์หนี้ในคดีล้มละลายนั้น อายุความหยุดยั้งจะยกเลิกการล้มละลายหรือจนกว่าจะเฉลี่ยทรัพย์รายได้เป็นครั้งสุดท้าย
- ถ้ามีจำนวนเงินไต่คดีไว้ เพราะข้อพิสูจน์หนี้หรือสิทธิเรียกร้องยังเป็นที่โต้แย้งอยู่ อายุความก็คงหยุดยั้งอยู่จนกว่าจะได้วินิจฉัยข้อพิสูจน์หนี้หรือสิทธิเรียกร้องนั้นเสร็จถึงที่สุด

Section 178. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] In case of proof of bankruptcy, prescription remains interrupted until annulment of bankruptcy, or until final distribution of assets.
- [II] If a sum is held back for a disputed proof or claim the interruption continues until such proof or claim is finally disposed of.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [\[441\]](#)
2. New Text (1992): -
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [214 \[=214 par.1, 3\]](#)
5. Miscellaneous: Bankrupt L.26

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.214:
 - [I] Interruption by presentation in bankruptcy proceedings continues until the proceedings are ended.
 - [II] If the presentation is withdrawn, it is deemed to have been no interruption.
 - [III] If, on the termination of the proceedings, a sum is held back for a claim which is in dispute in consequence of a protest raised at the examination, the interruption continues even after the termination of the proceedings; the end of the interruption is determined according to the provisions of 211.
- The other miscellaneous source is as follows:
- [Bankruptcy Act \(1911\)](#), Sec.26:
 - (1) Where it is proved to the satisfaction of the Court that the debts of the bankrupt have been paid in full the Court shall annul the bankruptcy and make such order as to the payment of the costs of the bankruptcy proceedings as it may think fit.
 - (2) Where a bankruptcy is annulled under this section all acts thereunder duly done by the official receiver or other person acting

under his authority or by the Court shall be valid but the property of the debtor who was adjudged bankrupt shall revert to the debtor.

- (3) The official receiver shall cause notice of the order annulling a bankruptcy to be inserted in the Government Gazette and published in at least one local paper,
- (4) For the purposes of this section any debt disputed by a debtor shall be considered as paid in full if the debtor enters into a bond with such sureties as the Court approves to pay the amount of the debt with costs. Any debt due to a creditor who cannot be found or cannot be identified shall be considered as paid in full if paid into Court.

มาตรา 179

- ในกรณีที่มอบให้อนุญาตตุลาการพิจารณา ท่านให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๗๔ มาตรา ๑๗๕ และ ๑๗๖ บังคับอนุโลมตามควร

Section 179. (Draft in English from [Vol.79](#))

- In case of submission to arbitration, the provisions of section 174, 175 and 176 shall apply mutatis mutandis.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [442](#)
2. New Text (1992): [193/18](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [220 \[=220 par.1\]](#)
5. Miscellaneous: Baud. Vol. 28 No.[??]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.220:
 - [I] If a claim is required to be enforced before a Court of arbitration or a special tribunal, before an administrative Court or an administrative authority, the provisions of 209 to 213, 215, 216, 218, 219, apply mutatis mutandis.
 - [II] If the arbitrators are not nominated in the agreement as to arbitration, or if the nomination of an arbitrator is necessary for any other reason, or if the Court of arbitration cannot be invoked until after the fulfilment of some other condition, the prescription is already interrupted by the obligee taking the steps necessary on his part for the settlement of the matter.

มาตรา 180

- เจ้าหนี้ผู้จะได้รับใช้เงินเป็นคราวๆ ตามมูลแห่งหนี้ มีสิทธิที่จะให้ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้ในเวลาหนึ่งเวลาใดก่อนอายุความครบบริบูรณ์ เพื่อเป็นหลักฐานว่าอายุความสะดุดหยุดลง

Section 180. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The creditor of an obligation for the payment of money periodically is entitled to require from the debtor at any time before the completion of the period of prescription a written acknowledgment of the obligation in order to obtain evidence of the interruption of prescription.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [445](#)
2. New Text (1992): [193/16](#)
3. Jp. Code (1896,98): [168 \[=168 par.2\]](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.2263](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.445:
 - เจ้าหนี้ผู้จะได้รับใช้เงินเป็นคราวๆ ตามมูลแห่งหนี้ มีสิทธิที่จะให้ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ในเวลาหนึ่งเวลาใดก่อนอายุความครบบริบูรณ์ เพื่อเป็นหลักฐานว่าอายุความสะดุดหยุดลง

The other miscellaneous source is as follows:

- French Civil Code (1804), Art.2263:
 - After twenty-eight years from the date of the last title, the grantor of an annuity may be compelled to furnish at his own charge a new title to his creditor or to his assigns.

มาตรา 181

- เมื่ออายุความสะดุดหยุดลงแล้ว ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ย่อมไม่นับเข้าในอายุความ
- เมื่อเหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงนั้นสุดสิ้นเวลาใด ท่านให้เริ่มนับอายุความใหม่แต่เวลานั้นสืบไป

Section 181. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] When prescription is interrupted, the period of time which has elapsed before interruption does not count for prescription.
- [II] A fresh period of prescription begins to run from the time when the interruption ceases.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [446, 447](#)
2. New Text (1992): [193/15](#)
3. Jp. Code (1896,98): [[157](#)]
4. Gr. Code (1896): [217](#)
5. Miscellaneous: [*S.O.137 par.1*]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923):
 - Sec.446:
 - เมื่ออายุความสะดุดหยุดลงแล้ว ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ย่อมไม่นับเข้าในอายุความ
 - Sec.447:
 - เมื่อเหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงนั้นสุดสิ้นเวลาใด ท่านให้เริ่มนับอายุความใหม่แต่เวลานั้นสืบไป

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art 137:
 - [I] Mit der Unterbrechung beginnt die Verjährung von neuem.
 - [II] Wird die Forderung durch Ausstellung einer Urkunde anerkannt oder durch Urteil des Richters festgestellt, so ist die neue Verjährungsfrist stets die zehnjährige.

มาตรา 182

- อันอายุความ เมื่อครบกำหนดบริบูรณ์แล้ว ย่อมให้ผลย้อนหลังขึ้นไปถึงวันที่เริ่มนับอายุความ

Section 182. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When prescription is completed its effect relates back to the day when it began to run.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [432](#)
2. New Text (1992): [193/25](#)
3. Jp. Code (1896,98): [144](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous:

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Old Text (1923), Sec.432:
 - เมื่ออายุความครบบริบูรณ์แล้ว ท่านให้ถือว่าสิทธิสืบมาแต่เวลาเริ่มนับอายุความนั้น
- [Secondary model] Japanese Civil Code (1896,98), Art.144:
 - The effect of prescription is retroactive as from the day on which it commences to run.

มาตรา 183

- ถ้าเวลาหนึ่งเวลาใดในหกเดือนก่อนอายุความครบกำหนดนั้น ผู้เยาว์ก็ดี หรือบุคคลวิกลจริตอันศาลจะได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือหาไม่ก็ดี มิได้มีผู้แทนโดยชอบธรรมไซ้รู้ ท่านว่าอายุความอันให้โทษแก่บุคคลเช่นนั้น ยังไม่ครบบริบูรณ์ จนกว่าจะสิ้นเวลาปีหนึ่งนับแต่วันที่บุคคลนั้นได้ถึงความสามารถเต็มภูมิ หรือนับแต่เวลาเมื่อความที่ขาดตัวผู้แทนโดยชอบธรรมอยู่นั้นได้สิ้นไปแล้ว

Section 183. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If at any time within six months previous to the maturity of the period for prescription, a minor or a person of unsound mind whether adjudged incompetent or not, is without a legal representative, the prescription running against him is not completed until the expiration of one year calculated from the time he acquires full capacity, or from the time when the want of a legal representative ceases.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[435 par.1](#)]
2. New Text (1992): [193/20](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [158](#)
4. Gr. Code (1896): [206 \[=206 par.1\]](#)
5. Miscellaneous: Carpentier No.256, 257

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.158:
 - When within six months previous to the maturity of the period of time for prescription, a minor or an incompetent (interdicted) person is without a legal representative, the prescription is not completed against him until the expiration of six months calculated from the time he acquires legal capacity, or from the time his legal representative enters upon his functions.

มาตรา 184

- ในส่วนสิทธิเรียกร้องของผู้เยาว์ หรือของบุคคลวิกลจริต ไม่ว่าศาลจะได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือไม่ อันจะว่ากล่าวแก่ผู้แทนโดยชอบธรรมของตนนั้น อายุความไม่ครบบริบูรณ์ จนกว่าจะพ้นปีหนึ่งภายหลังบุคคลนั้นได้ถึงความสามารถเต็มภูมิ หรือจนกว่าได้มีผู้แทนโดยชอบธรรมขึ้นใหม่
- วิธีเดียวกันนี้ท่านให้ใช้ตลอดถึงสิทธิของบุคคลผู้เสมือนไร้ความสามารถ อันจะว่ากล่าวแก่ผู้พิทักษ์ของตนด้วยโดยอนุโลม

Section 184. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] With regard to the rights of a minor, or a person of unsound mind whether adjudged incompetent or not against his legal representative, prescription is not completed until one year after he has acquired full capacity or has a new legal representative.
- [II] The same rule shall apply mutatis mutandis as to rights of a quasi-incompetent person against his curator.

《References》

☆ quoted from "INDEX" with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [[435 par.2](#)]
2. New Text (1992): [193/22](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [159 \[=159 par.1\]](#)
4. Gr. Code (1896): [[204](#)]
5. Miscellaneous: [[S.O.134 par.1 No.1, 2](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.159:
 - [I] With regard to the rights of an incapacitated person against his father, mother, or guardian, who manages his property, prescription is not completed until the expiration of six months after the person becomes a person of full capacity or the subsequently appointed legal representative enters upon his duties.
 - [II] The same applies until the expiration of six months calculated from the dissolution of the marriage with regard to the rights of the wife against her husband.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.134:
 - [I] Die Verjährung beginnt nicht und steht stille, falls sie begonnen hat:

- 1. für Forderungen der Kinder gegen die Eltern während der Dauer der elterlichen Gewalt,
- 2. für Forderungen der Mündel gegen den Vormund und die vormundschaftlichen Behörden während der Dauer der Vormundschaft,
- 3. für Forderungen der Ehegatten gegen einander während der Dauer der Ehe,
- 4. für Forderungen der Dienstboten gegen die Dienstherrschaft während der Dauer des Dienstverhältnisses,
- 5. solange dem Schuldner an der Forderung eine Nutznießung zusteht,
- 6. solange eine Forderung vor einem schweizerischen Gerichte nicht geltend gemacht werden kann.
- [II] Nach Ablauf des Tages, an dem diese Verhältnisse zu Ende gehen, nimmt die Verjährung ihren Anfang oder, falls sie begonnen hatte, ihren Fortgang.
- [III] Vorbehalten bleiben die besondern Vorschriften des Schuldbetreibungs- und Konkursrechtes.

มาตรา 185

- สิทธิเรียกร้องระหว่างสามีภริยา อายุความไม่ครบบริบูรณ์จนกว่าจะขาดจากสามีภริยาแล้วปีหนึ่ง

Section 185. (Draft in English from [Vol.79](#))

- As to claims between spouses prescription is not completed until one year after dissolution or marriage.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [436](#)
2. New Text (1992): [193/22](#)
3. Jp. Code (1896,98): [159 par.2](#)
4. Gr. Code (1896): [204](#)
5. Miscellaneous: [[S.O.134 par.1 No.3](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.436:
 - สิทธิอันมีอยู่เป็นคุณแก่สามีซึ่งจะเป็นคดีต่อภริยา ฤสิทธิอันมีอยู่เป็นคุณแก่ภริยาซึ่งจะเป็นคดีต่อสามีนั้น อายุความไม่ครบบริบูรณ์จนกว่าจะขาดจากสามีภริยาแล้วปีหนึ่ง

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.134:
 - [I] Die Verjährung beginnt nicht und steht stille, falls sie begonnen hat:
 - 1. für Forderungen der Kinder gegen die Eltern während der Dauer der elterlichen Gewalt,
 - 2. für Forderungen der Mündel gegen den Vormund und die vormundschaftlichen Behörden während der Dauer der Vormundschaft,
 - 3. für Forderungen der Ehegatten gegen einander während der Dauer der Ehe,
 - 4. für Forderungen der Dienstboten gegen die Dienstherrschaft während der Dauer des Dienstverhältnisses,
 - 5. solange dem Schuldner an der Forderung eine Nutznießung zusteht,
 - 6. solange eine Forderung vor einem schweizerischen Gerichte nicht geltend gemacht werden kann.

- [II] Nach Ablauf des Tages, an dem diese Verhältnisse zu Ende gehen, nimmt die Verjährung ihren Anfang oder, falls sie begonnen hatte, ihren Fortgang.
- [III] Vorbehalten bleiben die besondern Vorschriften des Schuldbetreibungs- und Konkursrechtes.

มาตรา 186

- อายุความสิทธิเรียกร้อง อันมีอยู่เป็นคุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลเมื่อเวลาตายนั้น ถ้าจะขาดลงภายในเวลาต่ำกว่าปีหนึ่งนับแต่วันตายไซ้ ท่านให้ขยายอายุความนั้นออกไปเป็นปีหนึ่งนับแต่วันตาย

Section 186. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When prescription of a claim existing in favour of a person or against him at the time of his death would have expired within one year after the date of the death, the period of prescription shall be extended to one year after death.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [437](#)
2. New Text (1992): [193/23](#)
3. Jp. Code (1896,98): [160](#)
4. Gr. Code (1896): [[207](#)]
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.437:
 - หนี้ของผู้ตายเป็นฝ่ายจะได้ก็ดี ฝ่ายจะเสียก็ดี หากอายุความจะขาดลงภายในเวลาต่ำกว่าปีหนึ่ง นับแต่วันตายไซ้ ท่านให้ขยายอายุความนั้นออกไปเป็นปีหนึ่งนับแต่วันตาย

มาตรา 187

- ถ้าในเวลาที่ยายุความจะสุดสิ้นลงนั้น มีเหตุสุดวิสัยมากีดกันมิให้เจ้าหนี้สามารถทำให้อายุความสุดหยุดลงได้ไซ้ ท่านว่าอายุความนั้นยังไม่ครบบริบูรณ์จนกว่าจะพ้นเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่อุปสรรคเช่นนั้นได้สูญสิ้นไป

Section 187. (Draft in English from [Vol.79](#))

- If at the time when the prescription would end, the creditor is prevented by force majeure from effecting an interruption, the prescription is not completed until thirty days after the time when such obstacle has ceased to exist.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [193/19](#)
3. Jp. Code (1896,98): * [161](#)
4. Gr. Code (1896): [203 \[=203 par.2\]](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Japanese Civil Code (1896,98), Art.161:
 - If prescription cannot be interrupted at the time when the period of time for prescription would mature owing to a natural calamity or other unavoidable accident, prescription is not completed until two weeks after the time that the obstruction ceases to exist.

มาตรา 188

- เมื่อกำหนดอายุความได้ล่วงพ้นไปแล้ว ฝ่ายลูกหนี้ชอบที่จะบอกปิดการชำระหนี้ได้
- ถ้ามีการชำระหนี้ใดๆ ไปตามสิทธิเรียกร้องอันขาดอายุความแล้ว เป็นราคามากน้อยเท่าใด ท่านว่าจะเรียกคืนหาได้ไม่ ถึงแม้ว่าการชำระหนี้นั้นจะได้ทำไปเพราะไม่รู้กำหนดอายุความก็เรียกคืนไม่ได้
- วิธีเดียวกันนี้ท่านให้ใช้ได้ตลอดถึงการรับสภาพความผิดโดยสัญญาและการที่ลูกหนี้ประกันด้วย

Section 188. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] After the laps of the period of prescription the debtor is entitled to refuse performance.
- [II] If any act of performance is done in satisfaction of a claim barred by prescription, the value of such performance may not be demanded back, even if the performance has been effected in ignorance of the prescription.
- [III] The same rule applies to a contractual acknowledgement of liability and to the giving of security by the debtor.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923):
2. New Text (1992): [193/10](#), [193/28](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [222](#)
5. Miscellaneous:

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.222:
 - [I] The prescription of a claim for which there is a hypotheca or a right of pledge does not prevent the obligee from satisfying himself out of the object in custody.
 - [II] If a right has been transferred to secure a claim, its re-transfer may not be demanded on the ground of the prescription of the claim.
 - [III] These provisions do not apply to the case of prescription of claims for arrears of interest, or other periodical acts of performance.

มาตรา 189

- เหตุที่สิทธิเรียกร้องขาดอายุความ ย่อมไม่ห้ามผู้รับจำนอง ผู้รับจำนำ หรือผู้ทรงสิทธิยึดเหนี่ยวทรัพย์สิน หรือเจ้าหนี้ผู้มีบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินอันตนได้ยึดถือไว้ ในการที่จะใช้สิทธิบังคับจากทรัพย์สินที่จำนอง จำนำ หรือยึดถือไว้นั้น แต่เมื่อใช้สิทธิอันนี้ ท่านห้ามมิให้เจ้าหนี้คิดเอาดอกเบี้ยที่ค้างกว่าห้าปีขึ้นไป

Section 189. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The barring of the claim by prescription does not prevent a mortgagee, a pledgee or a creditor who has preferential right on property detained by him, to enforce his right out of the mortgaged, pledged or detained property. But in exercising this right the creditor cannot obtain more than five years for arrears of interest.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [434](#)
2. New Text (1992): [193/27](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [223](#)
5. Miscellaneous: [Sch.p.133](#)

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.434:
 - [I] ความระงับแห่งหนี้โดยอายุความนั้น ย่อมไม่ห้ามผู้รับจำนอง เจ้าหนี้ผู้มีบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินที่ตนได้ยึดถือไว้ ในการที่จะเอามาตีใช้ให้พอแก่ใจตนเองจากทรัพย์สินอันจำนอง ทรัพย์สินที่ยึดถือไว้นั้น
 - [II] แต่กระนั้นก็ดี การใช้สิทธิอันนี้ย่อมจำกัดมิให้ผู้รับจำนองเจ้าหนี้เรียกดอกเบี้ยที่ค้างได้กว่าห้าปี

มาตรา 190

- เมื่อสิทธิเรียกร้องในส่วนที่เป็นประธานขาดอายุความแล้ว สิทธิเรียกร้องให้ชำระหนี้ส่วนที่เป็นอุปกรณ์อันต้องอาศัยส่วนที่เป็นประธานนั้นก็ตกเป็นอันขาดอายุความตามกันไปด้วย แม้ถึงว่าอายุความอันพึงใช้จะเพาะแก่สิทธิเรียกร้องส่วนอุปกรณ์อันนั้นจะยังไม่ครบบริบูรณ์ก็ตาม

Section 190. (Draft in English from [Vol.79](#))

- With the principal claim the claims for accessory acts of performance dependent upon it are also barred by prescription, even if the particular prescription applying to the accessory claim is not yet complete.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [433](#)
2. New Text (1992): [193/26](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): * [224](#)
5. Miscellaneous: [S.O.133]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- German Civil Code (1896), Sec.224:
 - With the principal claim the claims for accessory acts of performance dependent upon it are also barred by prescription, even if the particular prescription applying to the accessory claim is not yet complete.

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.133:
 - Mit dem Hauptanspruche verjähren die aus ihm entspringenden Zinse und andere Nebenansprüche.

มาตรา 191

- อายุความที่กฎหมายกำหนดไว้นั้น ผู้ใดหาอาจจะขยายออกหรือย่อเข้าได้ไม่

Section 191. (Draft in English from [Vol.79](#))

- The periods of prescription fixed by law cannot be extended or reduced.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [427](#)
2. New Text (1992): [193/11](#)
3. Jp. Code (1896,98):
4. Gr. Code (1896): [[225](#)]
5. Miscellaneous: ***S.O. 129***

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.427:
 - อายุความที่กฎหมายกำหนดไว้นั้น ผู้ใดหาอาจจะขยายออกยกเว้นเข้าได้ไม่

The other miscellaneous source is as follows:

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.129:
 - Die in diesem Titel aufgestellten Verjährungsfristen können durch Verfügung der Beteiligten nicht abgeändert werden.

มาตรา 192

- ประโยชน์แห่งอายุความนั้น จะอาจละเสียได้ต่อเมื่ออายุความครบบริบูรณ์แล้ว แต่การที่ละเสียเช่นนี้ไม่ย่อมลบล้างสิทธิของบุคคลภายนอก
- อนึ่งการที่ลูกหนี้ชั้นต้นละเสียซึ่งอายุความนั้น ย่อมไม่ลบล้างสิทธิของผู้ค้ำประกัน

Section 192. (Draft in English from [Vol.79](#))

- [I] The benefit of prescription can be waived only after it has been completed, but such waiver does not prejudice the right of third persons.
- [II] The waiver of prescription by the principal debtor does not prejudice the surety.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): [426](#)
2. New Text (1992): [193/24](#)
3. Jp. Code (1896,98): [146](#)
4. Gr. Code (1896): [225](#), [768](#) [=768 par.2]
5. Miscellaneous: [Fr.2220](#), * [Br.161](#); [S.O.141 par.3](#)

《Comments》

This section would be a compound provision from two different models as follows:

- [Primary model] Civil Code of Brazil (1916), Art.161;
 - [I] The waiver (renuncia) of prescription may be express or tacit, and it will only be effective (só valerá) when made, without prejudice of third persons, after the prescription is consummated.
 - [II] The waiver is tacit when it is presumed from acts (factos) of the interested party incompatible with the prescription.
- [Secondary model] Japanese Civil Code (1896/98), Art.146;
 - The benefit of prescription cannot be renounced (waived) in advance.
- [Third model] German Civil Code (1896), Sec.768;
 - [I] A surety may set up all defences belonging to the principal debtor. If the principal debtor dies the surety may not avail himself of the fact that the heir has only a limited liability for the obligation.
 - [II] The surety does not lose a defence by reason of the fact that the principal debtor has waived it.

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.2220:
 - Prescription cannot be renounced by anticipation ; prescription acquired may be renounced.

- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.141:
 - [I] Auf die Verjährung kann nicht voraus verzichtet werden.
 - [II] Der Verzicht eines Solidarschuldners kann den übrigen Solidarschuldnern nicht entgegen gehalten werden.
 - [III] Dasselbe gilt unter mehreren Schuldnern einer unteilbaren Leistung und für den Bürgen beim Verzicht des Hauptschuldners.

มาตรา 193

- เมื่อไม่ได้ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้ ท่านว่าจะอ้างเอาอายุความมาเป็นมูลยกฟ้องไม่ได้

Section 193. (Draft in English from [Vol.79](#))

- When prescription has not been set up as a defence, the Court cannot dismiss the claim on the ground of prescription.

《References》

☆ quoted from “INDEX” with supplementary entries in [...]: [Images in Archives](#)

1. Old Text (1923): * [428](#)
2. New Text (1992): [193/29](#)
3. Jp. Code (1896,98): [145](#)
4. Gr. Code (1896):
5. Miscellaneous: [Fr.2223](#) [; [S.O.142](#)]

《Comments》

The most plausible model for this section would be:

- Old Text (1923), Sec.428:
 - เมื่อไม่ได้ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้ ท่านว่าศาลจะต้องอ้างเอาอายุความมาเป็นมูลยกฟ้องไม่ได้

The other miscellaneous sources are as follows:

- French Civil Code (1804), Art.2223:
 - Judges cannot supply officially the argument resulting from prescription.
- [Schweizerisches Obligationenrecht \(1911\)](#), Art.142:
 - Der Richter darf die Verjährung nicht von Amtes wegen berücksichtigen.